

ДЖАНИН ФРОСТ ПРИНЦ НА НОЩТА

Част 1 от „Принц на нощта“

Превод от английски: Вера Паунова, —

chitanka.info

*На Дж. Б. А.
За всичко.*

ГЛАВА 1

Спрях колелото си пред ресторанта и попих потта, избила над горната ми устна. Беше необичайно топло за януари, ала да се потя през зимата във Флорида, определено беше за предпочитане пред това, да мръзна някъде на север. Вдигнах дългата си черна коса на кок и веднага ми стана по-хладно на врата. Избърсах чело за последно и прекрачих прага на ресторанта. Без да си губя времето с масите, насочих вниманието си към посетителите, насядали на бара.

Един поглед ми бе достатъчен, за да установя, че повечето от тях бяха средни на ръст, с неколцина забележително високи изключения. По дяволите! Ако не намерех Марти тук, щеше да ми се наложи да го търся в следващото му любимо заведение, а навън май се канеше да завали. Запроправях си път между масите, като внимавах да не вдигам дясната си ръка от бедрото, за да не докосна някого, без да искам. Алтернативата беше да нося неудобната предпазна ръкавица, която често караше разни любопитни непознати да задават въпроси. Добрах се до бара и се усмигнах на покрития с татуировки и пиърсинги мъж, който се поотдръпна, колкото да ми направи място до себе си.

— Виждал ли си Марти?

Дийн поклати глава и верижките, които висяха от ноздрите и стигаха до ушите му, се раздрънчаха.

— Още не, ама аз току-що се появих.

— Ракул? — повиках аз и барманката се обърна, разкривайки красиво, ала обрасло с брада лице, което туристите не можеха да се сдържат да не зяпат, къде скришом, къде не особено прикрито.

— Както обикновено ли, Франки? — попита тя и посегна към една винена чаша.

Това не беше истинското ми име, но тези дни използвах него.

— Не и сега. Търся Марти.

— Още не е идвал.

Тя не попита защо бях дошла, вместо просто да й звънна по телефона. Въпреки че всички пътуващи циркови артисти, които

прекарвах зимата в Гибсънтън, се преструвах, че не знаят за моя проблем, никой освен Марти дори не помисляше да ме докосне и независимо от времето, никога не ми предлагаша да ме откарат, когато ме видеха да отивам някъде с колелото си.

От устните ми се откъсна въздишка.

— Ако се появи, ще му кажеш ли, че го търся?

Трябваше да сме започнали да тренираме още преди два часа. През месеците, в които пътуващият цирк почиваше, Марти се превръщаше от страшно дисциплиниран партньор в същински лентяй. Ако не го откриех скоро, той щеше да достигне стадия, в който всеки разумен разговор с него щеше да стане невъзможен, и остатъкът от нощта щеше да премине в пиене и разкази за отминалата слава на пътуващия цирк.

Ракул се усмихна, разкривайки хубави бели зъби, които рязко контрастираха с тъмната ѝ четинеста брада.

— Дадено.

Понечих да си тръгна, ала Дийн почука с вилица по халбата си с бира, за да привлече вниманието ми.

— Искаш ли да се обадя в „Тропикана“ и да попитам дали не е там?

Съвсем правилно се бе досетил кое е следващото място, което се канех да посетя, но в това нямаше нищо странно — той познаваше Марти по-отдавна от мен.

— Само на миля отук е, а трябва да поддържам краката си във форма.

— На мен си ми изглеждат съвсем добре — дрезгаво отвърна Дийн, а погледът му се задържа върху въпросните крайници, преди да се плъзне нагоре по тялото ми. Заради жегата носех само къси панталонки и впито потниче, така че нямаше почти нищо, което да пречи на погледа му. Изведнъж той тръсна глава, сякаш за да си напомни защо не бе добра идея да ме оглежда по този начин. — Е, до по-късно, Франки — довърши той малко по-рязко.

Гърдите ми се свиха от болка, която бе толкова позната, колкото и безполезна. Да, Дийн бе наясно защо е безсмислено да си фантазира за краката ми — пък и за която и да било част от тялото ми — а аз много отдавна бях приела, че има неща, които никога няма да притежавам. И все пак, в моментен порив на слабост, усетих, че

спирам поглед върху двойката на една от близките маси. Преплели пръсти, те си шепнеха тихичко. Този простичък допир бе нещо, което те сякаш не забелязваха, ала той привлече вниманието ми, като че ли някой бе насочил лъча на огромен прожектор към него, усилвайки многократно тъпата болка в гърдите ми.

Навярно усетили, че се вирам в тях, двамата ме погледнаха, ала очите им бързо се плъзнаха покрай мен. Или не бяха забелязали белега, който се спускаше от слепоочието чак до дясната ми длан, или не го намираха така интересен, както татуировките, изобразяващи люспи на гущер, които покриваха цялото тяло на Дийн, брадата на Раquel, близо два и половина метровата фигура на Джей Ди или двайсет сантиметровата талия на Кейти, която изглеждаше още по-тъничка на фона на закръгления ѝ ханш и пищния бюст. При това беше рано — повечето от постоянните посетители на „Шоутаун Ю Ес Ей“ не се появяваха преди девет часа.

Двойката продължаваше да се вира непокрито в групичката на бара и раздражението от това, че някой зяпа приятелите ми по този невъзпитан начин, ме извади от моментния пристъп на меланхолия. Някои туристи идваха в Гибсънтън, за да се полюбуват на останките от пътуващия цирк, които все още украсяваха много от улиците, или за да видят дресирана мечка, слон или друго екзотично животно на моравата пред нечия къща, ала повечето от тях пристигаха, за да зяпат „изродите“. Местните бяха свикнали с това, някои дори подчертаваха странностите си, за да получат бакшиш, ала аз все още не можех да се преборя с гнева, който проявяваната грубост така често събуждаше у мен. „Различен“ не означаваше „човекоподобен“, ала именно такава бе отношението на туристите към мнозина от жителите на Гибсънтън.

Все пак не ми влизаше в работата да изнасям лекции на хората за това, че им липсват обноски, да не говорим, че на Раquel никак нямаше да ѝ хареса, ако взема да се карам на клиентите ѝ. Стиснала плътно устни, аз се отправих към вратата и се сепнах, когато тя се отвори в мига, в който посегнах към нея. Успях да отскоча настрани, за да не бъде съборена от мъжа, който прекрачи прага така, сякаш мястото му принадлежеше, но не бях достатъчно бърза и ръцете ни се докоснаха.

— Ау! — сопна се той при допира ни и ме изгледа обвинително. — Какво е това, по дяволите?

Не го знаеше, ала всъщност беше извадил късмет. Ако не се бях научила да обуздавам част от електричеството в себе си или ако само преди час не бях освободила повечето от него с помощта на един гръмоотвод, сегашното му преживяване щеше да бъде много по-неприятно.

— Статично електричество — излъгах. — Събира се доста на това място.

По изражението му си личеше, че не ми вярва, ала ръцете ми бяха празни, а и в дрехите ми не можеше да се скрие кой знае какво. След още един сърдит поглед той ми обърна гръб.

— Коя отбивка ми трябва, за да отида в Тампа? — попита той на висок глас, без да се обръща към никого конкретно. — Шибаният сателитен навигатор не работи тук.

Това не беше нещо необичайно, а знаех и отговора на въпроса му, но не казах нищо — не исках да рискувам някое случайно докосване, ако се заловях да му обяснявам.

Излязох навън... и една блондинка с угрижен вид се блъсна в мен. Тя извика, а в раздражението си аз сторих същото. След месеци без никакъв инцидент, ето че едва не бях изпържила двама души за помалко от пет минути. Поне грубиянът беше отнел част от волтажа ми, така че на нея вероятно наистина ѝ се бе сторило, че е било само статично електричество, а не че я е ударила солидна доза ток.

— Съжалявам — казах и побързах да се отдръпна.

— Вината беше моя — засмя се тя и ме потупа извинително. — Не гледах къде...

Така и не чух края на изречението ѝ, тъй като в главата ми се заредиха картини в различни отсенки на черно, бяло и сиво.

Бях в леглото с любовника си, единственият звук в стаята беше тежкото ни дишане. След това прошепнах, че този уикенд ще кажа на съпруга си, че го напускам.

Ала не това ме накара да настръхна, а следващите образи, които изпълниха ума ми, този път цветни, макар и някак неясни, сякаш ги виждах през мъгла.

Намирах се в гъсто обрасла блатиста местност и гледах с ужас как ръцете на мъжа ми се сключват около шията ми. Остра болка избухна във врата ми, размазвайки очертанията му, докато ноктите ми на празно дращеха по обвитите му в ръкавици ръце. Той засили

натиска, докато казваше, че е разбрал за изневярата ми и че знае как точно да се отърве от трупа ми. Болката се усилваше, докато накрая цялото ми тяло пламна от нея. А после, слава богу, изведнъж престана и ми се стори, че се понасям във въздуха. Убиецът ми остана, където си беше, все така впил ръце около шията ми, без да си дава сметка, че сега го гледам отгоре, излязла от тялото си. Най-сетне той ме пусна и отиде до колата. Отвори багажника и извади няколко инструмента, сякаш не бе сигурен с кой да започне...

— Франки!

Примигах и се завърнах в собственото си съзнание. Размазаните образи се стопиха, отстъпвайки място на познатите, кристално ясни очертания на бара. Дийн стоеше между мен и жената, която, без да иска, бе събудила уменията ми, докосвайки дясната ми ръка. Той не направи същата грешка, но беше толкова близо, че трябваше да надникна зад рамото му, за да видя жената. Тя стискаше ръката си, сякаш все още я болеше, и с широко отворени кафяви очи бърбореше нещо на онзи, за когото вече знаех, че ѝ е мъж. Същият, който тази нощ щеше да я убие, ако не му попречех.

— Нищо не съм направила! — повтаряше жената. — Тя просто се разпищя...

Мъжът ѝ я сграбчи за ръката.

— Майната им на панаирджийските изроди, Джаки. Ще попитаме за пътя някъде другаде.

— Спри ги — казах на Дийн с усилие, тъй като все още усещах призрачното въздействие от пръсти, стиснали ме за врата. — Той ще я убие.

Ако някой в бара все още си гледаше своята работа, думите ми привлякоха вниманието им по-бързо и от пистолетен изстрел. Джаки ме зяпна, ала очите на съпруга ѝ се присвиха и той си запроправя път между хората, които започваха да се събират около нас, като теглеше жена си след себе си.

Дийн се изстъпи пред тях, препречвайки им пътя към изхода.

— Все още няма да си тръгнете — спокойно заяви той.

Мъжът спря и го изгледа от горе до долу. Дори ако изражението на Дийн само по себе си не бе достатъчно заплашително, през зелените татуировки, покриващи кожата му, сякаш преминаха

вълнички, когато той скръсти ръце на гърдите си и яките му мускули се напрегнаха.

— Хайде сега — измърмори съпругът. — Не искам неприятности...

— Погледнете в багажника му — прекъснах го аз, а гласът ми вече бе станал по-силен. — Ще откриете работни ръкавици, ролки с тиксо и чували.

Насъбралите се посетители на заведението бяха приковали очи в мъжа, който се изсмя неловко.

— Не съм длъжен да слушам тези глупости...

— Освен това има брадва, лопата, фенерчета, белина, въжета, клещи и учебник по криминалистика — отново го прекъснах аз. — Разбрал си, че тя се кани да те напусне, и не знаеш как да се справиш с това. Така че си решил да я удушиш, да извадиш зъбите ѝ и да отрежеш връхчетата на пръстите ѝ, така че дори тялото ѝ да бъде намерено, никой да не може да го идентифицира.

Той изглеждаше поразен. Джаки бе започнала да трепери, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Фил, това... това вярно ли е?

— Не! — избумтя гласът му. — Лудата кучка лъже!

И тогава той направи огромна грешка — завъртя се и ме сграбчи за раменете. Дийн понечи да го издърпа назад, ала аз бях по-бърза. Споменът за това, как бях изживяла всичко, което се канеше да причини на Джаки, ме направи безмилостна. Сложих дясната си длан върху ръката му и отприщих нежеланите струи електричество, които течаха в тялото ми.

Нова поредица от картини, обезцветени от времето, изригнаха в съзнанието ми, ала не затова го докосвах. Зрението ми се замъгли, когато усетих как електричеството се излива от мен в него по-бързо, отколкото Дийн бе в състояние да го откъсне от мен. Фил се строполи на земята и след като примигах няколко пъти, със задоволство установих, че тялото му все още е разтърсвано от конвулсии. Неколцина туристи изпищяха. Джаки хлипаше и на мен ми стана гадно, но няколко сълзи сега бяха далеч по-добре от онова, което съпругът ѝ бе замислил.

— Какво стана? — настоя да узнае един от непознатите зяпачи.

— Той я сграбчи и тя използва тейзъра^[1] си — рязко отсече Дийн.

Всъщност нямах никакъв тейзър, ала Джей Ди застана пред мен, закривайки ме от погледите им с високото си близо два метра и половина тяло.

Джаки най-сетне се посъвзе и с треперещи пръсти извади връзка ключове от джоба на Фил. Той като че ли не забеляза, прекалено зает от това, да се гърчи на пода и да се напикава в гащите. Никой не се опита да я спре, докато отиваше на паркинга, ала Дийн я последва, като преди това ми хвърли мрачен поглед.

Письците на Джаки, разнесли се няколко секунди по-късно, накараха неколцина души да излязат навън — някои от тях оставиха пари на масите си, други не си направиха труда. Джаки очевидно беше открила, че съм абсолютно права за съдържанието на багажника.

Ракел се приближи до мен и уморено потърка брадата си.

— Сега вече я втаса, Франки.

Помислих, че очаква от мен да оправя сметките на туристите, които един по един си плюеха на петите — нали именно по моя вина не си бяха платили, така че не можех да се сърдя на Ракел. Пък и спасяването на един човешки живот си струваше тези разходи.

Едва по-късно, когато, хлипайки, Джаки обясни на полицията какво бе станало, осъзнах същинските размери на онова, което Ракел се опитваше да ми каже. Ала тогава вече беше твърде късно.

[1] Електрошоково оръжие, което причинява временно обездвижване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Марти гледаше мълчаливо, докато аз подскачах върху батута — по-яростно, отколкото бе необходимо. Висок едва метър и двайсет и четири сантиметра, Марти трудно достигаше ръба на батута, ала бакенбардите, бръчките и яките му мускули красноречиво говореха, че не е дете. Извърнах очи от него и насочих вниманието си навътре. Почти не забелязвах пейзажа, който се издигаше и спускаше с всеки мой скок. Когато набрах достатъчно височина, притиснах колене до гърдите си и изпълних задно превъртане, а после опънах крака право напред, преди отново да докосна пружиниращата повърхности пак да политна нагоре.

Премятането не беше достатъчно стегнато! — почти можех да чуя как се провиква старият ми треньор. — *Цяла точка по-малко, Лайла! Никога няма да влезеш в отбора с толкова ниски оценки.*

Прогоних тези спомени и се съсредоточих върху следващото движение — премятане със завъртане на сто и осемдесет градуса, тип барани. Изпълних го още по-зле и от предишното, а при приземяването единият ми крак се подхлъзна. Още една отнета точка, помислих си автоматично, но все пак се насилих да довърша последната серия от салта и премятания. Никой уважаващ себе си съдия не би ми дал високи оценки за тях, но отстрани изглеждаха впечатляващо и зрителите в цирка страшно ги харесваха.

Този път, вместо да се приземя на батута, промених посоката в последната секунда и стъпалата ми се озоваха върху раменете на Марти. Ускорението, както и теглото ми би трябвало да го повалят на колене и да му строят поне няколко кости, ала той остана прав като свещ. Улови ме за глезените и ме задържа, като по този начин ми даде възможност да се изпъна, разперила триумфиращо ръце над главата си.

— И тълпата изпада във възторг — подхвърли иронично Марти, докато аз се покланях. След това пусна глезените ми и аз скочих на земята.

— Напоследък няма кой знае какви тълпи. Хората имат по-интересни неща за правене от това, да ходят по представленията на пътуващи циркове.

Марти изсумтя.

— Ако зависеше от Стан, ти щеше да използваш новопридобитото си положение, за да направиш нещо по този въпрос.

Изкривих лице в гримаса при споменаването на задоволството на шефа ни от случилото се с Джаки преди две седмици. Поне днес нямаше никой зад оградата. С типичната ми липса на късмет, сестрата на Джаки се бе оказала репортерка и бе разтръбила новината за моето „предчувствие“ из всички медии, до които имаше достъп. Фил бе отрекъл всичко, пък и нямаше достатъчно доказателства, че наистина бе възнамерявал да убие жена си, ала това, че знаех за намерението на Джаки да го напусне, както и свършено точното описание, което бях дала на съдържанието на багажника му, стигаше, за да привлече доста любопитни туристи. Ако не беше злощастната ми склонност да раздавам електрошокове на всеки, когото докоснех, можех да спечеля солидна сумичка, като гледам на ръка. Но понеже това бе изключено, вече няхах търпение петнайсетте ми минути слава да отминат.

— Искам хората да забравят какво умея. Знаеш защо.

Марти ме гледаше почти тъжно.

— Да, хлапе. Знам. — След това ме потупа по ръката, без да трепне от електричеството, което го удари при допира. Беше свикнал с него, пък и Марти не беше човек, така че то не му действаше по същия начин. — Да влезем вътре и ще ти направя шейк — каза той с едно последно бащинско потупване.

Извърнах се, за да скрия гримасата си. Марти толкова се гордеше със смеските, които забъркваше, че аз ги пиех поне веднъж седмично, ала в действителност те имаха отвратителен вкус. Ако не бях забелязала, че наистина имат благотворно въздействие върху здравето ми, отдавна да съм започнала да изсипвам по-голямата част от тях в най-близката саксия, вместо да ги пия.

— Тъъ... след малко. Трябва да поизчистя някои проблеми от последната серия премятания.

Изсумтяването му бе красноречиво доказателство, че никак не ме биваше в лъжите, но той не си направи труда да спори и миг по-късно чух как вратата на караваната се затвори.

След като Марти се прибра, аз отново се заех да упражнявам моята част от общия ни номер. Неговата включваше избягването на поредица избухващи предмети навреме, за да ме улови по време на няколко скока или залюлявания на цирковия трапец, ала тъй като той не беше човек, нямаше нужда да тренира толкова, колкото аз. И добре, че беше така, защото иначе щяхме да се разорим с всичкия реквизит и запалителни устройства, които трябваше да купуваме, да не говорим пък за щетите, които подобни тренировки биха нанесли на моравата ни.

Да бъда част от пътуващ цирк, не бе начинът на живот, за който си мечтаех като малка, ала това бе преди всеки електрически уред, до който се докосна, да започне да дава накъсо, да не говорим пък за токовите удари, които раздавах и при най-бегъл допир. При моето състояние имах късмет, че изобщо си намерих работа. Единственото друго, за което ме биваше, бе да стана опитно зайче за правителството, както не пропусках да напомня на баща ми всеки път щом започнеше да се оплаква от избора ми на професия.

Стараех се скоковете ми да са гладки и добре премерени, за да навляза в ритъм, който да пропъди всяка странична тревога от ума ми. Съсредоточаването е от жизненоважно значение за успеха, непрекъснато повтаряше старият ми треньор и имаше право. Много скоро почти престанах да забелязвам колажа от ограда, град и покрив, който се повтаряше пред очите ми с всеки скок, докато накрая трите неща не се сляха в една неразличима смесица от цветове. След това изпълних серията си от салта, премятания и завъртания и се приземих със събрани крака и леко присвити колене, за да омекотя удара. Батутът се люлееше, ала аз останах неподвижна и не направих онази крачка назад, която отнема толкова много точки. След това вдигнах ръце и се поклоних ниско — последният елемент от програмата ми.

— Браво — разнесе се ехиден глас.

Изправих се рязко, а тялото ми се напрегна. Когато бях започнала да изпълнявам поклон, бях сама, ала ето че за броени секунди се бяха появили четирима мъже, които стояха край четирите ъгъла на батута.

С тениските и дънките си приличаха на обикновени туристи, ала единствено Марти бе в състояние да се движи толкова бързо, което означаваше, че четиримата не са хора. Дори да не бях наясно, че трябва да внимавам с представителите на други видове, студената

усмивка, която зърнах върху устните на един от четиримата, ясно ми даде да разбера, че не са тук, защото са се загубили и искат да ги упътят. Опитах се да успокоя препускащия си пулс. Ако имах късмет, щяха да си помислят, че се дължи на физическото наговарване, макар че мирисът на страха ми навярно ме издаваше.

— Това е частна собственост — заявих.

— Ти трябва да си Фантастичната Франки — каза, без да обръща внимание на забележката ми, онзи със студената усмивка — висок, кестеняв мъж. Имаше нещо злоещо в начина, по който гласът му се обви като милувка около артистичния ми псевдоним.

— Кой се интересува? — отвърнах, чудейки се къде, по дяволите, беше Марти. Трябва да беше чул натрапниците, дори и да не бе усетил, че наблизо има няколко неживи.

Когато зададох въпроса си, все още се намирах върху батута, ала в следващия миг вече стоях на земята, а хватката на типа с кестенявата коса ми причиняваше болка. Той изпръхтя, опарен от напрежението, вляло се в тялото му, когато ме докосна, ала също като Марти, електричеството ми не го обезвреди и той още повече засили хватката си.

— Как, по дяволите, го направи? — попита, а сините му до този миг очи изведнъж придобиха ярък и някак неестествено зелен цвят.

Не отговорих. Още щом дясната ми ръка докосна тялото му, в съзнанието ми нахлу порой от образи. Точно както не можех да попреча на електричеството да се влее в тялото му, така не можех да възпра и най-страшния от греховете му да изпълни ума ми и да се зареди пред очите ми.

Кръв. Толкова много кръв.

През ужасния спомен за убийството на другото, чух как той ме ругае, задето се бях разпищяла. Последва остра болка, а след това всичко потъна в мрак.

Намирах се в нещо, което приличаше на хотелска стая, лице в лице с мъжете, които ме бяха отвлекли, скръстила ръце в скута си, сякаш си поръчвах вечеря, а те бяха сервитьори.

Ако някога срещнеш друг вампир, не изпадай в паника. Така само ще им замиришеш на плячка, беше ме предупредил Марти. Разбрала

бях какво представляват четиримата в мига, в който видях очите им да грейват в зелено. Ето защо не си направих труда да увъртам, когато ме попитаха за приликата ми с електрическа змиорка, както и за способността ми да източвам чуждите емоции с помощта на допира си. Излъжех ли, те просто щяха да използват силата на погледа си, за да ме принудят да им кажа истината — или да направя каквото искат — а предпочитях да не им давам повече власт над мен, отколкото вече имаха.

Не се опитах и да избягам, въпреки че не ме бяха завързали. Повечето хора дори не подозираха за съществуването на вампири, още по-малко пък знаеха на какво са способни, ала заради уменията си, аз бях разбрала, че има вампири, още преди да срещна Марти. Нежеланите ми таланти означаваха, че съм наясно с много неща, които бих предпочела никога да не бях научавала.

Като например факта, че тези, които ме бяха пленили, най-сериозно възнамеряват да ме убият — в момента това бе начело в списъка с неща, които бих предпочела да не знам. Бях видяла собствената си смърт, когато бях принудена отново да докосна вампира с кестенявата коса, и от спомена за това едва се сдържах да не вдигна ръка към гърлото си и да се отдръпна с писъци.

Но не го направих. Навярно би трябвало да съм благодарна, задето нежеланите ми способности бяха станали причина да изживея толкова много пъти ужасяваща смърт, че сега бях в състояние да гледам на предстоящата си екзекуция със зловещо чувство на облекчение. Да ми разкъсат гърлото, щеше да боли — бях го преживяла чрез други хора достатъчно пъти, за да знам. И все пак имаше и по-страшни начини да умреш. Освен това нищо не бе необратимо решено — аз бях надзърнала във възможното си бъдеще, но нали бях съумяла да осуеят убийството на Джаки. Защо да не успея да предотвратя и своето?

— Да видим дали съм разбрал правилно — провлечено каза кестенявият. — Когато си била на тринайсет години, си докоснала паднал далекопровод, за малко не си умряла и оттогава тялото ти излъчва електрическо напрежение, а докоснеш ли някого с дясната си ръка, получаваш ясновидски видения.

Всъщност бяха се случили и други неща, но това не бе информация, която изгарях от желание да разкрия, пък и той надали се

интересуваше от нея.

— Сам усети това с електричеството — свих рамене аз. — А що се отнася до другото — да, ако докосна нещо, получавам видения, свързани с него. — Независимо дали го искам, или не, добавих науум.

Той се усмихна и погледът му се плъзна по тънкия, назъбен белег — видимите следи от почти фаталния ми сблъсък със смъртта.

— Какво видя, когато ме докосна?

— Минало или бъдеще? — попитах, потръпвайки и при двата спомена.

Кестениявият размени заинтригуван поглед с останалите вампири.

— И двете.

Как ми се искаше да можех да излъжа, ала не се нуждаех от ясновидски умения, за да съм сигурна, че усъмнят ли се в мен, ще ме убият за броени секунди.

— Обичаш да пиеш от деца. — При тези думи в гърлото ми се надигна жлъчка и аз преглътнах с усилие, преди да продължа. — И възнамеряваш да изцедиш и последната ми капка кръв, ако се окаже, че не мога да ви бъда от полза.

Той не си направи труда да отрече нито едно от обвиненията, а усмивката му стана още по-широка, разкривайки връхчетата на вампирските му зъби. Ако и преди не бях виждала подобни заплашителни острозъби усмивки през очите на хора, с които бях свързана телепатично, сега сигурно щях да се подмокря от страх, ала една претръпнала част от мен просто си отбеляза какво представляваше мъжът пред мен — въплътено зло. А аз не за първи път си имах работа с истинска злина, колкото и да ми се щеше да не е така.

— Ако това, което се говори за нея, е вярно, тя ще ни помогне да вземем надмощие — промърмори един от другите трима.

— Мисля, че си прав — съгласи се провлечено онзи с кестениявата коса.

Не исках да умирам, но имаше нещо, което не бих сторила, дори това да ми струваше живота.

— Ако искате от мен да отвличам деца, най-добре още сега да ме убиете.

ГЛАВА 3

Типът с кестенявата коса се изсмя.

— С това и сам мога да се справя — увери ме той и аз усетих как стомахът ми се надига от отвращение. — Онова, което искаме от теб е по-сложно. Ако ти нося разни предмети, ще можеш ли да ми разкажеш нещо за техния собственик? Като например какво прави, къде се намира и най-вече — къде ще бъде в бъдеще?

Не исках да правя нищо, с което да помогна на тази отвратителна банда убийци, ала нямах кой знае какъв избор. Откажех ли, те щяха да ме принудят да им се подчиня, било насила, било с помощта на хипнотизиращите си умения. Или пък щях да умра, давейки се в собствената си кръв, защото с нищо не можех да им бъда полезна. Ами ако това бе шансът ми да променя участието, която ми готвеха?

Но защо искаш да го направиш? — прошепна един мрачен вътрешен глас в главата ми. — *Не ти ли е дошло до гуша да се давиш в чуждите грехове? Нима смъртта не е единственият изход за теб?*

Погледнах към китката си и бледите белези, които нямаха нищо общо с токовия удар. Веднъж бях послушала този отчаян вътрешен глас и щеше да е лъжа, ако се опитах да отрека, че част от мен все още бе склонна да се поддаде на увещанията му. Ала после се сетих за Марти, за това, как последния път, когато говорих с татко, не му бях казала, че го обичам, как не се бях чувала със сестра ми от месеци и най-сетне, че не исках да доставя на тези копелета удоволствието да ме убият.

Вдигнах глава и срещнах погледа на водача им.

— Уменията ми зависят от емоциите ми. Подложите ли ме на каквото и да било тормоз, психически или физически, ще направите по-добре да позвъните на някоя ясновидска линия, за да научите това, което искате да знаете. Което означава, че докато ви набавям информация, няма да убивате никого и няма да ме докосвате. — Последното условие беше в резултат от похотливите погледи, които един от останалите — рошав тъмнокос вампир — ми хвърляше.

Впитото трико и късите шорти, които носех, не оставяха кой знае какво на въображението, но винаги тренирах облечена по този начин. Не бях очаквала да ме отвлекат, в противен случай щях да си избира нещо далеч по-консервативно. — И не си мислете, че ще ме накарате да забравя това, което правите, като ме хипнотизирате — добавих, размахвайки дясната си ръка. — Телепатични видения, нали помните? Трябва само да докосна някого от вас или някой предмет наблизо, за да науча истината, и тогава кристалното ви кълбо ще се строши.

Всъщност това бяха пълни глупости. Можеха да правят с мен каквото си поискат и аз пак щях да получавам видения от всичко, до което се докоснех с дясната си ръка. И все пак го изрекох на глас с възможно най-убедителен тон, като се молах поне веднъж да се окажа добра лъжкиня.

Типът с кестенявата коса ми отправи още една плашеща усмивка, разкриваща остриите му зъби.

— Мисля, че ще се справим някак, ако наистина си в състояние да правиш това, което твърдиш.

Отвърнах на усмивката му, ала в моята нямаше и помен от веселие.

— О, в състояние съм, и още как.

След това погледнах към ключа за осветлението зад гърба му и си помислих: *И това не е всичко, което умея.*

Типът с кестенявата коса се казваше Чакала или поне така го наричаха приятелите му. Техните имена звучаха също толкова измислени, затова наум им казвах Перверзника, Психопата и Невротика, тъй като този последният все не го свърташе на едно място. Невротика и Перверзника бяха излезли преди около час, за да ми донесат неща, които да докосна. Прекарах това време приседнала на ръба на пълния с бучки матрак, слушайки как Чакала говори по мобилния си телефон на език, който не можах да разпозная. Започваше да ми става хладно само по трико, но въпреки това не посегнах да се наметна със завивките. Всичките ми инстинкти нашепваха да стоя напълно неподвижно и да не привличам внимание към себе си, сякаш това имаше някакво значение. Хищниците в тази стая вече знаеха, че съм тук, дори и да не поглеждаха към мен.

Перверзника и Невротика се върнаха и аз погледнах брезентовия сак, който носеха, със смесица от ужас и оптимизъм. Онова, което се

криеше вътре, можеше да доведе до нов прилив на ужасяващи образи в съзнанието ми, ала също така можеше да осигури оцеляването ми.

— Наредете ги върху леглото — заповядах аз на Невротика, без да обръщам внимание на сепнатия поглед, който той ми отправи. Ако се държах като някоя клета девица, изпаднала в беда, именно така щяха да се държат с мен. Но ако се държах като жизненоважно оръдие в издирването на онзи, когото се опитвах да намерят с тези предмети, увеличавах шансовете си да се спася.

Или поне така се надявах.

— Направи го — каза Чакала, скръстил ръце върху гърдите си.

От погледа му се почувствах така, сякаш някой стовари огромен товар на плещите ми, но въпреки това си поех дълбоко дъх и се опитах да не му обръщам внимание. Нещата, които Невротика извади от сака, определено ми помогнаха за това.

Обгорено парче плат, полустопен часовник, пръстен, нещо, приличащо на колан, и нож, който излъчваше особено сребристо сияние.

Последният предмет накара сърцето ми да прескочи един удар, нещо, което се надявах останалите да отдадат на притеснението ми, а не на истинската причина. Възбуда. Филмите много грешаха, когато ставаше дума за вампири. Дървените колове не можеха да им навредят, нито слънчевата светлина, кръстове или светена вода. Ала сребро, забито право в сърцето, означаваше бърз и сигурен край, а ето че сега съвсем близо до мен имаше сребърен нож.

Още не, казах си предупредително. Щях да изчакам, докато те бяха толкова убедени в моята беззащитност, че изобщо нямаше да се притесняват да оставят сребърен нож там, където можех да го достигна. Или докато поне двама от тях не излезеха. Което станеше първо.

— Добре, Франки. — Гласът на Чакала привлече вниманието ми. Вдигнах глава и той кимна към предметите. — Давай да те видим.

Подготвих се за онова, което предстоеше, и взех овъгленото парче плат.

Въздухът бе натезал от дим. Два лъча светлина го прорязваха и се спускаха право върху мотокара, зад който се мъчех да се скрия. Обзе ме ужас, когато си дадох сметка, че са ме забелязали. Опитът ми да избягам бързо бе осуетен от две груби ръце, които ме издърпаха назад.

В началото димът беше толкова гъст, че не виждах нищо, освен яркия поглед, прикован в мен. След това различих тъмна коса, обрамчила слабо лице. Едва набола брада хвърляше сянка върху челюстта и устата. Уста, която се разтегли в усмивка — не жестока, както очаквах, а изненадващо добронамерена.

— Разиел — укорително каза тъмнокосият непознат. — Не биваше да го правиш.

Бях чувала родители да хокат децата си по-сурово, ала това не попречи нова вълна страх да се влее в тялото ми.

— Моля те! — произнесох с усилие.

— Молиш ме? — Непознатият се засмя, разкривайки редица бели зъби, в които кучешките веднага биеха на очи. — Колко банално.

След това ме пусна и като се обърна, ми помаха дружески за довиждане. Заля ме толкова силно облекчение, че колената ми омекнаха, но въпреки това се завъртях и се хвърлих към вратата на склада.

И именно тогава пламъците ме обгърнаха, изникнали сякаш от нищото. Те плъзнаха по краката ми, усукващи се безмилостни нишки, които ме накараха да запиця от неочаквано изригналата болка. Опитах да се затичам по-бързо, ала от това огънят се изкачи още по-нагоре по тялото ми. Хвърлих се на пода и започнах да се търкалям. Всяко нервно окончание по мен крещеше в агония, но пламъците не угасваха. Тъкмо обратното — те бързо се усилваха, обливайки ме на неумолими, хищни талази, докато накрая ме връхлетя буреносен мрак и ме погълна. Последното, което зърнах, докато се реех над безжизненото си тяло, бе отдалечаващият се тъмнокос вампир, чиито ръце бяха обвити от пламъци, които незнайно как не изгаряха кожата му.

Примигах изумено и когато отворих очи, видях, че съм се свила на кълбо върху леглото в хотелската стая — почти същата поза, в която бе умрял Разиел. Очевидно при спомена за онези пламъци несъзнателно бях повторила неговите движения.

— Е? — Настойчивият глас на Чакала бе същинско облекчение, защото ме изтръгна от кошмара, който бях принудена да преживея, и ме върна към действителността. — Какво видя?

Исправих се и му подхвърлих обгореното парче плат.

— Видях как един вампир, който очевидно умее да контролира огъня, овъгли някого, на име Разиел — отвърнах, като се опитвах да

пропъдя ехото от тази ужасна смърт.

Четиримата си размениха погледи, изпълнени с неприкрито задоволство.

— Бинго! — възкликна Психопата и заби тържествуващо юмрук във въздуха.

От възхитената им реакция предположих, че или Разиел не им беше приятел, или вече знаеха какво го е сполетяло и това бе начин да ме изпитат.

— Нека се уверим напълно — каза Чакала, а усмивката му поизбледня. — Франки, сега докосни пръстена.

Подчиних се, обзета от мрачно напрежение, ала в ума ми нахлу бъркотия от образи, които вече бях виждала. Вярно, те все още бяха достатъчно отблъскващи, за да ми се повдига от тях, но освен че имаха сивкавите оттенъци на миналото, ми се сториха някак далечни, все едно гледах филм, а не ги преживявах лично. Поклатих глава, за да проясня мислите си, и оставих пръстена на леглото до Чакала.

— Нещо сте се объркали. Единствените видения, които получих, бяха от вас и не ми показаха нищо ново.

За миг в лешниковите му очи припламна изумрудена светлина, а от устните му се откъсна гръмогласно възклицание, което ме накара да потръпна.

— Първия път не е било случайно! Наистина си я бива!

Всичко, което можеше да предизвика възторг у един садистичен убиец на деца, събуждаше единствено страх у мен, но въпреки това се опитах да не го показвам.

Не се паникьосвай — казвал ми бе Марти. — *Плячката се паникьосва, след което се превръща в храна.*

— Е, ще продължим ли със следващия? — попитах, мъчейки се да звуча толкова спокойно, колкото бе възможно при тези обстоятелства.

Четиримата престанаха да се тупат тържествуващо по раменете и ме погледнаха.

— Да. — Чакала ми побутна ножа и този път възбудата му беше почти осезаема. — Само че сега искам да се съсредоточиш върху подпалвача. Опитай се да видиш къде се намира копелето, а не само какво се е случило, когато пречука Неди.

От думите му разбрах, че ножът ще ме накара да преживея ново убийство, но не това ме накара да се поколебая, преди да протегна ръка.

— Подпалвача? Само него ли искате да открия с помощта на тези предмети? — *Да не сте полудели?*, едва не добавих, но не го сторих, защото дори те да си бяха изгубили ума, аз не бях.

— Можеш да го направиш, нали? — попита Чакала и цялото задоволство се изпари от лицето му.

Естествено, че можех да го направя, но не исках. Съмнявах се, че подпалвачът бе техен приятел — отвращението в гласа на Чакала, когато го бе нарекъл „копеле“, както и това, че се опитвах да го намерят, намирисваше на зловещи планове. Всеки поне малко разумен човек би предпочел да не се намира на същия континент, на който е и онова същество, с което имаха някаква вражда, ала по всичко личеше, че Чакала и останалите се опитват да му зложат капан. Споменът за очарователната усмивка на подпалвача точно преди да превърне Разиел в димяща купчинка, бе нещо, което исках да забравя. Ала откажех ли да го издиря, нямаше да живея достатъчно дълго, за да се тревожа за каквито и да било неприятни спомени, които бих искала да забравя.

Откъдето и да го погледнех, бях хваната между чука и наковалнята, или — за да сме съвсем точни — между вампирски зъби и нещо също толкова гадно.

Посегнах към сребърния нож. Само едно докосване и картини от смъртта на Неди нахлуха в съзнанието ми, сякаш всичко, което виждах, се случваше с мен. Нямаше нищо неочаквано в това, че именно подпалвачът уби Неди с помощта на ножа, макар и не преди да го поопърли хубавичко. Не ме изненада и това, че го стори със същата безучастна сърдечност, която бе проявил и докато екзекутиреше Разиел.

Преборвайки се с острата болка и усещането, че се понасям във въздуха към онова — каквото и да бе то — което очаква хората след смъртта, аз се съсредоточих върху подпалвача, мъчейки се да го видя сега, вместо тогава.

Тази част се оказа по-трудна. В крайно емоционални ситуации всеки оставя частица от същността си върху околните предмети, ала убийството на Неди изобщо не бе развълнувало подпалвача, така че върху ножа бе останало съвсем мъничко от неговото същество.

Въпреки това, независимо колко безстрастно го бе извършил, нищо не свързва двама души така, както смъртта. Нещо в откритието на вратата към отвъдното караше различните същности да се сливат и отпечатват по-силно, така че след като най-сетне успях да си проправя път през тлеещите останки от страха и яростта на Неди, успях да доловя специфичната същност на подпалвача. Беше тънка като конец, ала аз обвих съзнанието си около нея и дръпнах.

Черно-белите образи отстъпиха място на кристално ясни багри. Вместо мърлявото място някъде край реката, където Неди бе намерил смъртта си, около себе си виждах пищни завеси. В първия миг помислих, че съм се озовала в малка стая, ала след това си дадох сметка, че тъмнозелените завеси всъщност се спускат около масивно легло, обгръщайки го в нещо като пашкул. Подпалвачът се бе изтегнал върху леглото, напълно облечен, затворил очи, сякаш спеше.

Падна ли ми, помислих си, разкъсвана между облекчение и изумление, че го бях открила в настоящето.

Преди го бях виждала единствено в сивите оттенъци на спомените от миналото, ала да го наблюдавам тайно в настоящето, беше различно. В главата ми нямаше никой друг, освен мен самата. Освободена от това, да надзъртам през очите на други хора, аз се заех да го разгледам обстойно.

В началото ми се стори най-обикновен, добре сложен мъж на трийсет и няколко години, но постепенно започнах да забелязвам признаци на неговата изключителност. Коса с цвят на еспресо се спускаше под раменете му — по-дълга, отколкото повечето мъже биха се осмелили да носят, ала на него му отиваше и дори му придаваше невероятно мъжествен вид. Черни панталони и тъмносиня риза обгръщаха мускули, които изглеждаха по-корави, отколкото и най-редовните посещения във фитнеса биха могли да направят, и макар че ръцете му не бяха обвити в пламъци, по тях се пресичаха белези, оставени сякаш от бойни рани. Тъмна, неколкодневна брада подчертаваше високите му скули, но вместо от това да изглежда размъкнат, тя му придаваше сурова привлекателност. Не бях виждала друг, на когото подобна външност да отива толкова, от времето на Арагорн от „Властелина на пръстените“, а очите му...

Те се отвориха и аз видях, че бакърените им ириса са обрамчени от изумруденозелени ореоли. Биха ми се сторили красиви, ако няхах

чувството, че се взират право в мен.

Това здравата ме сепна, но аз си напомних, че е просто случайност. Никой не усещаше, когато използвах уменията си, за да осъществя телепатична връзка. Стига да исках, можех да стана най-големият воайор на света, само че най-горещото ми желание бе да знам по-малко за хората, а не повече...

— Коя си ти?

Подскочих. Ако не бях видяла изящно очертаните му устни да се движат, можех да си помисля, че ми се е причуло.

Случайност, напомних си. Всеки миг някой щеше да пристъпи напред и щях да разбера на кого говори.

— Ще повторя въпроса си — каза плътният му глас, с лек намек за чуждоземен акцент. — Коя си ти и как, по дяволите, се озова в главата ми?

Сега вече така се уплаших, че начаса прекъснах връзката. Пищно украсеното легло с плътен балдахин изчезна, отстъпвайки място на адски грозни тапети и легло, което сто на сто бъкеше от дървеници. Пуснах сребърния нож сякаш пареше, все още зашеметена от случилото се.

— Е? — попита Чакала. — Откри ли го?

— И още как. — От шока гласът ми прозвуча почти като грачене.

— И? — настоя той.

За нищо на света не възнамерявах да му кажа, че незнайно как подпалвачът ме бе усетил. Научеше ли го, Чакала щеше да ме убие на място, за да не може подпалвачът да ги намери с помощта на телепатичната ми връзка. Ако усещаше присъствието ми в главата си, подпалвачът навярно можеше и да ме чуе...

В пристъп на вдъхновение — по-скоро дръзко, отколкото разумно — аз разбрах какво трябва да направя.

ГЛАВА 4

Невротика, Перверзника и Психопата вече бяха излезли от стаята, ала Чакала все още стоеше до миниатюрното бюро. По войнственото му изражение разбрах, че няма никакво намерение да помръдне оттам.

От устните ми се откъсна въздишка.

— Мислиш, че ако ме оставиш сама, ще избягам през прозореца? Хайде де, нали останалите ще чуят и ще ми попречат. Не мога да се обадя на 911 и да кажа: „Помощ, отвлечена съм от банда вампири!“. Дори да не решат, че е шега, вие просто ще хипнотизирате ченгетата и ще ги накарате да си тръгнат. Или пък ще ги изядете. Така или иначе, ми е ясно, че е невъзможно да избягам.

— Намислила си нещо — заяви Чакала.

Трябваше да повикам на помощ цялата си воля, за да не трепна.

Не изпадай в паника, не изпадай в паника...

— Не знам какво е — продължи той, — но надушвам, че кроиш нещо.

Прокашлях се.

— Това, което надушваш, е някой, когото го избива студена пот, откакто беше отвлечен от вампири. Ако искаш още информация за вашия огнен тип, освен това, колко страхотни са завесите му, излез оттук. Как очакваш да се съсредоточа, докато в мен се взират глутница създания, които не могат да откъснат очи от гърлото ми и облизват жадно устни?

Изведнъж той се озова пред мен и стисна брадичката ми.

— Какво се опитваш да направиш? — попита, принуждавайки ме да погледна в очите му, които сега грееха с изумрудена светлина.

Ефектът беше незабавен. Почувствах, че ми се доспива, тревогата ми се изпари, а езикът ми се развърза, въпреки че част от мен крещеше предупредително.

— Не мога да се свържа с него, докато ме зяпате — промърморих. — Не мога да проникна достатъчно дълбоко в ума му, за

да се получи.

Очите на Чакала вече бяха толкова ярки, че да се взирам в тях ми причиняваше болка.

— Това ли е всичко?

Думите „той също ме вижда“ бяха на върха на езика ми — всеки миг щяха да се изтърколят навън и да подпечатат смъртната ми присъда. Ала въпреки че се чувствах така, сякаш бях изпушила половин килограм трева, успях да намеря сили, за да кажа нещо друго:

— Твърде много ме е страх... когато сте тук.

Кое то бе самата истина, макар че причините за този страх си останаха неизречени. Чакала ме пусна, въпреки че погледът му все още пламтеше.

— Забранявам ти да се обаждаш на когото и да било, както и да излизаш от стаята.

Думите му отекнаха в ума ми и аз кимнах автоматично. Той ме бутна назад и аз паднах по гръб на леглото, ала след това, за мое облекчение, се отправи към вратата.

— Разполагаш с един час, Франки. Открий го отново и най-вече — разбери къде ще се намира занапред.

Чакала отвори вратата и спря. Преди да успее да мигна, той бе скъсал кабела на телефона.

— За всеки случай — измърмори и най-сетне излезе.

Почаках няколко секунди и изпуснах дъха, който толкова дълго задържах. Мамка му, размина ми се на косъм! Представа нямах как успях да не издрънкам всичко, когато Чакала прикова в мен яркия си като прожектор поглед, но сега не беше моментът да ликувам.

Казват, че познатото зло е за предпочитане пред непознатото. Може и да е така, ала като се имаше предвид какво ми бяха намислили Чакала и другарчетата му, определено смятах да избира второто. С него при всички случаи имах по-големи шансове за успех, отколкото да опитам да се преборя с четирима вампири с помощта на някакъв си жалък сребърен нож... който Чакала беше прибрал, както забелязах изведнъж. Навярно за да ми попречи да отнема собствения си живот, макар че онова, което възнамерявах да направя, спокойно можеше да се окаже не по-малко самоубийствено.

Време за съмнения и колебания нямаше — взех овъгленото парче плат и споменът за смъртта на Разиел отново ме заля като вълна. Както

обикновено, виденията бяха по-бледи от предишния път — първото докосване винаги даваше най-ярки резултати.

Потиснах мъчителните последни мигове на Разиел и се съсредоточих върху същината на подпалвача. Онова, което миналия път бе съвсем тънка нишка, сега ми се стори дебело като въже заради предишната ми връзка. Улових го и дръпнах с все сила. Долнопробната хотелска стая, в която се намирах, изчезна, отстъпвайки място на просторно помещение с високи тавани, изящни мебели и покрити с гоблени стени. То не беше празно — пред камина, достатъчно голяма, за да ги побере цели, стояха двама мъже. С облекчение установих, че единият беше подпалвачът, а другият — плешив, як негър, който тъкмо поклащаше глава.

— Не мисля, че се шегуваш, разбира се, и въпреки това ми се струва невъзможно...

— Шшт! — изсъска подпалвачът и бавно завъртя глава. Когато очите му с цвят на излъскан бакър се спряха върху мен, трябваше да положа огромно усилие, за да не прекъсна връзката и да побягна. — О, твърде късно е да бягаш — студено каза той.

Думите му се блъснаха в мен и ме разтърсиха. Бях се надявала, че с малко повече време — и късмет — бих могла да му изпратя грижливо подготвени съобщения. Изобщо не ми беше хрумвало, че подпалвачът ще разчете мислите ми в мига, в който осъществя връзка с него.

Какво създание е той?

— Опасно създание, което не трябваше да раздразваш — долетя отговорът му. — Която и да си ти, не се съмнявай, че ще те открия.

Страх парализира мозъка ми. Беше сърдит, а с очите си бях виждала на какво е способен, когато изглеждаше в добро настроение.

Приятелят му се огледа наоколо.

— На кого...

— Млъкни — прекъсна го подпалвачът. — И си върви.

Якият мъжага си тръгна, без да каже нито дума, а подпалвачът остана пред огромното огнище, чиито оранжеви и жълти пламъци изведнъж подскочиха, сякаш се опитваха да го достигнат през паравана, който ги разделяше.

— Престани да ме наричаш „подпалвача“, обидно е. Шпионираш ме, значи, знаеш кой съм.

— Не знам — изрекох на глас и начаса се наругах наум. Ако Чакала ме чуеше и дойдеше да провери какво става, можеше и да не издържа на още една доза от хипнотизиращия му поглед и да му издрънкам всичко. — Виж, много бъркаш за мен — помислих забързано, като се надявах, че антената, с която долавяше моите „сигнали“, все още работи. — Нямам представа кой си — четирима вампири ме отвлякоха и ме накараха да те откроя.

— Така ли? — Лицето му изгуби свирепото си изражение и придоби развеселен вид. — Ако наистина е така, ще те улесня. Аз съм си у дома. Кажи им да се отбият по всяко време.

При тези думи пламъци обвиха дланите му — предупреждение, от което не се нуждаех, тъй като вече предостатъчно се боях от него. Този страх, съчетан със смъртта, която Чакала беше предвидил за мен, направи отговора ми рязък:

— Страхотно! Обаче от мен се очаква да откроя не само къде си в момента, но и къде ще бъдеш в бъдеще. А се съмнявам, че изгаряш от желание да споделиш и това.

Веждите му отново се сключиха, от което бакърено-зелените му очи станаха още по-пленителни... и плашещи.

— Можеш да виждаш в бъдещето?

Всеки помен от веселие се изпари от лицето му, а аз въздъхнах наум. Как да обясня едно умение, което и сама не разбирах напълно?

— Ако докосна някого — или предмет, върху който някой е оставил частица от емоционалната си същност — виждам разни неща. Ако образите са черно-бели, значи, идват от миналото. Ако са цветни, но размазани, са от бъдещето. А ако се съсредоточа, мога да използвам същността, доловена от предмета, за да проследя човека, който я е оставил, и да го откроя в настоящето, което виждам нормално и ясно. Точно така те намерих. Чакала ми даде предмети, взети от хора, които си убил.

Той продължи да се взира в мен и аз се размърдах неспокойно. Достатъчно невероятно бе, че ме чува, а на всичкото отгоре изглеждаше, че може да ме види! Но как? Нали не бях там.

— Не мога да те видя, както си мислиш — отвърна той и по устните му пробяга тънка усмивка. — Ти си просто глас в главата ми, но ако се съсредоточа, усещането е все едно си тук, макар и невидима. — Това ми се стори адски зловещо, но преди да имам време да

помисля над него, той продължи: — Някой, наречен Чакала, се опитва да ме открие, така ли? Името не ми е познато, но най-вероятно е измислено. Казваш, че те е отвлякъл, така ли?

— Той и трима като него ме грабнаха от батута ми тази сутрин — отвърнах, потръпвайки при спомена.

— Знаеш ли къде са те затворили?

Знаех, и още как. Дори да не бях в състояние да го разбера, като докосна, който и да било предмет в стаята, пълният адрес на хотела беше напечатан върху телефона. Въпреки това нямах намерение да го споделя с господин Огнен ад, преди да сме се споразумели за някои условия.

От устните му се отрони развеселен звук.

— Условия? Да не искаш награда, задето ще ги предадеш в ръцете ми?

— Искам да живея — отвърнах мрачно. — Видях какво стори с Неди и Разиел и искам да ми дадеш думата си, че ако ти кажа къде се намират Чакала и другите, ще убиеш само тях, но не и мен.

— Зависи — отсече той решително, сякаш водехме делови преговори. — Ако наистина си била принудена да го направиш, както твърдиш, ти се заклевам, че няма да пострадаш. Но ако лъжеш, за да ме вкараш в капан...

Устните му се извиха в една от онези очарователни усмивки, с които бе дарил Неди и Разиел точно преди да ги убие, и аз усетих, че ме побиват тръпки.

— Не те лъжа — отвърнах телепатично. — Единствените, на които искам да заложа капан, са Чакала, Перверзника, Психопата и Невротика.

— Значи, нямаш причина да се боиш от мен — заяви той, без да каже нищо за останалите имена. След това склучи смъртоносните си ръце пред себе си. — Е, мисля, че е време да се запознаем както си му е редът. Аз съм Влад, а ти?

Поколебах се, но в крайна сметка отвърнах с истинското си име, защото не исках да рискувам дори с най-невинната лъжа пред създаване като него.

— Лайла. Казвам се Лайла.

— Лайла — повтори той така, сякаш искаше да вкуси двете срички. Очарователната му усмивка стана още по-широка. — А сега

ми кажи къде се намираш.

ГЛАВА 5

Чакала ми подхвърли един полустопен колан.

— Опитай отново. Това, че си е вкъщи, не ни върши работа. Искаме да знаем къде ще бъде, когато не е в оная крепост, а не когато е на сигурно място в нея.

Погледнах към часовника на нощното шкафче. Беше почти два сутринта — бяха минали повече от осем часа, откакто бях разговаряла с Влад (който, между другото, очевидно вземаше положението си на вампир твърде на сериозно, като си бе избрал подобно име). Защо се бавеше? А ако беше решил, че тези мъже не си струват усилието да ги убие? Изгарях от желание да докосна колана и да разбера, но не бях сигурна дали отново ще успея да разкарам и четиримата. Предишният път Чакала ми бе обещал да ме остави сама за цял час, но после бе нахлул в стаята едва трийсет минути по-късно.

— Изтощена съм — заявих, разтърквайки чело за по-голям ефект. — Да преживея смъртта на онези хора, отново и отново да опитвам да се свържа с някого в настоящето... всичко това здравата изцежда.

Освен това имах адско главоболие, но не мислех, че тях щеше да ги е грижа.

— Искаш ли да те поразбудя с помощта на това тук? — изръмжа Психопата, оголвайки вампирските си зъби.

Чакала сложи ръка на рамото му.

— Няма да се наложи — каза той успокояващо. — Горкичката Франки е уморена. Да я оставим да поспи. А междувременно защо не идем да вечеряме? Забелязах едно апетитно на вид семейство в стая 302. Ще има предостатъчно за всички ни.

Стомахът ми се надигна, когато видях студения блясък в очите му и разбрах, че не се шегува. Перверзника, Невротика и Психопата се подсмихнаха, предизвиквайки ме безмълвно да им дам повод. Аз се изправих.

— Нека се изпишкам и напръскам лицето си с вода и пак ще се опитам да го намеря — казах, докато ги ругаех наум. Прекосих малкото разстояние, дялящо ме от банята, и затворих вратата след себе си. Поне никой от тях не настоя да влезе с мен.

Тази тактика на размотаване ми спечели само няколко минути и много скоро отново бях върху леглото, треперейки под климатика. Посегнах към сребърния нож.

— Защо не колана? — начаса ме спря Чакала.

Изгледах го свирепо, прекалено вбесена от заплахата му да отиде да вечеря и разтревожена да не би Влад да бе размислил, за да си придавам учтив вид.

— По-лесно ми е да създам връзка чрез нещо, което вече съм използвала.

Той изсумтя.

— Добре де. Захващай се за работа и ние няма да излезем, освен ако не искаш да намерим онова семейство.

Обзе ме нов пристъп на ярост, но аз стиснах устни и вдигнах хладното острие без повече приказки. Споменът за смъртта на Неди отново ме връхлетя и аз си запроправях път през него, докато открия връзката с подпалвача. За моя изненада, това не ми отне почти никакво време. Огромен тъмносин простор измести хотелската стая около мен. Влад се намираще насред този простор, изпънат като струна, докато очите му, грейнали с изумрудена светлина, се вираха в нещо, което не можех да видя.

За момент бях объркана. Той изглеждаше така, сякаш плуваше през мастилената синева, ала дългото му сиво палто не беше мокро. Какво...

— Не плувам, Лайла. Летя.

Гласът му се разля в ума ми. Стори ми се, че звучи развеселено. Внезапно осъзнах, че безкрайният простор, ширнал се около него, не е вода, а нощно небе. Очевидно се намираще доста високо, защото под него не се виждаха никакви светлини.

Ако се измъкнех жива от всичко това, здравата щях да сритам задника на Марти, задето не ми беше казал, че някои вампири могат да летят! И той ли умееше да лети? Ами ако всички вампири можеха да летят? Шансовете ми да избягам щяха да идат по дяволите, ако наистина беше така...

— Кой е Марти? Предишния път не го спомена. — Спокойният глас на Влад прекъсна нишката на мислите ми.

— Марти също е вампир — отвърнах телепатично, докато все още се мъчех да преглътна тази информация. — Но той не е замесен във всичко това, освен дето сигурно умира от притеснение за мен.

— Принадлежиш на друг вампир?

В гласа му отново се прокрадна нотка на подозрение, а начинът, по който каза „принадлежиш“, намекваше за сексуални или хранителни изгоди. А може би и двете. Намръщих се, забравила, че Влад не може да ме види.

— Не! Работим заедно и сме приятели. Това е всичко. Пфу! — не можах да се сдържа да не добавя.

Марти ми беше като втори баща — мисълта за зъбите му — пък и за която и да било част от тялото му — в мен беше отблъскваща.

— Защо се бавиш толкова? — помислих, връщайки се към най-важната тема. — Минаха часове. Да не си се отказал?

Стори ми се, че изпръхтя, ала от свистенето на вятъра около него нямаше как да съм сигурна.

— Не съм се отказал. Просто бях много далече от Флорида.

Значи, наистина идваше. Усетих как в гърдите ми се борят облекчение и тревога.

— Накараха ме отново да те намеря — обясних му. — Опитах се да спечеля малко време, но те заплашиха да изядат едно семейство. Това, че си в къщата си, не им вършело работа, така казаха. Трябвало да разберат къде си, когато не си там.

Широка усмивка изви устните му. Не намирах нищо смешно в думите си, но двамата с него явно имахме различно чувство за хумор.

— Сега с теб ли са?

Макар да не ги виждах, знаех, че Чакала, Невротика, Перверзника и Психопата все още бяха скупчени около мен.

— Аха. Този път отказаха да ме оставят сама.

— Добре.

Ако не си давах сметка, че останалите ще ме чуят, сигурно щях да се изсмея мрачно. Влад можеше поне да се престори, че го е грижа дали врата ми не го грози опасност да се превърне в натурален сок.

Той се изкиска и вдигна ръкава си, за да погледне нещо. Каквото и да бе, то очевидно го изпълни със задоволство, защото зъбите му

проблеснаха в нова усмивка.

— Искам да започнеш да разказваш, Лайла. Опиши им точно какво правя.

— Защо? — Едва не избъбрих въпроса си на глас, но се спрях в последния момент.

Изумруденият му поглед сякаш се прикова в мен.

— Защото аз ти казвам — отсече той и по тона му ясно пролича, че не му харесва да оспорват заповедите му.

— Надявам се, че това няма да ми струва живота — отговорих му раздражено и още по-силно стиснах сребърния нож. Той можеше да се окаже единствената ми надежда, ако нещо се объркаше и Чакала си дадеше сметка, че връзката между мен и Влад е двустранна.

— Виждам го — казах на глас. Ако вярвах в Бог, щях да започна да се моля.

През шума на вятъра, който свистеше край Влад, чух гласа на Чакала и усетих как ме разтърсва за рамото.

— В настоящето или в бъдещето?

— В настоящето — отвърнах, като се надявах да не подписвам собственоръчно смъртната си присъда. — Вече не е в къщата. Лети.

Ръката му, все така стиснала рамото ми, ме раздруса още по-силно.

— Над какво лети, Франки?

— Откъде да знам! — отвърнах съвсем искрено. — Тъмно е и не се вижда нищо... не, почакайте.

Влад се спускаше надолу. Шумът на вятъра се усили, в далечината започнаха да се появяват точки.

— Сега лети над някакво населено място. Виждам светлини. Много светлини.

Силна плесница накара бузата ми да пламне.

— Къде? Трябва ми нещо по-точно от „населено място“ и „светлини“, тъпа кучко!

Искаше ми се да допра ръка до бузата си, но не го сторих — цялото ми внимание трябваше да бъде насочено към връзката с Влад.

— Надявам се да му разкажеш играта, когато дойдеш! — изфучах наум.

Усмивката на Влад стана още по-широка, разкривайки вампирските му зъби.

— Ще ти го напомня, когато пристигна.

След това се изви и още по-устремно се запуска надолу. Сиянието на светлините под него се усили и предметите постепенно започнаха да приемат все по-ясни очертания. Присвих очи, мъчейки се да виждам по-добре, като се надявах да не се намира на часове от нас.

— Струва ми се, че... току-що прелетя над някакъв увеселителен парк — продължих на глас. Движеше се толкова бързо, че нямаше как да съм сигурна. — Мисля, че видях увеселително влакче.

Този път Чакала не ме удари, но за сметка на това ме раздруска толкова силно, че едва не извади рамото ми от ставата.

— Кой парк?

— Престани! — сопнах се аз, поддавайки се на гнева си. — Или искаш да изгубя връзката? В такъв случай продължавай да ми пречиш да се съсредоточа с грубостите си.

Той престана да ме разтърсва, но ръката му се склучи с желязна хватка над лакътя ми.

— Кой парк? — повтори.

— Вече е твърде късно да разбере — отмина го. Виждам да се приближават много покриви и сгради...

И вода. Усетих, че ме обзема вълнение. Във Флорида имаше увеселителни паркове, разположени близо до вода, и големи градове. Ако Влад току-що беше прелетял над „Дисни Уърлд“, от нас го делеше само час.

— Права ли съм? — попитах го телепатично. — Във Флорида ли си?

Поредната широка усмивка бе единственият отговор, който получих, ала размазаният пейзаж под него бе започнал да се прояснява. Отне ми една-две секунди, докато разбере защо.

— Забавя скоростта. Спуска се...

Сърцето ми заби учестено. Нямах особен опит в това, да разпознавам забележителности, гледани от птичи поглед, но сградите, над които Влад току-що беше прелетял, ми се сториха познати.

— Е? — Чакала отново затегна хватката си. — Какво виждаш?

Туптенето в гърдите ми бързо се усили, когато различих пристанище, което със сигурност познавах.

— Мина над някакъв яхтклуб. Все още не мога да прочета имената на улиците, но той като че ли... да, все повече забавя

скоростта.

— Яхтклуб? — Внезапно в гласа на Чакала се прокрадна тревога. Хватката му около ръката ми се поотпусна.

Аз стиснах сребърния нож, сякаш бе спасително въже.

— Да. Сега се насочва към някакъв град. Виждам много сгради... спуска се още по-ниско... виждам знак върху една от тях...

— Какъв знак? — прекъсна ме Чакала, с натезал от напрежение глас. — Какво пише, Франки?

Аз прекъснах връзката с Влад — вече нямах нужда от нея. Хотелската стая се завъртя около мен в експлозия от цветове, поглъщайки мастиления мрак, който обгръщаше Влад. Сърцето ми се блъскаше така, сякаш се опитваше да изскочи от гърдите ми. Дръжката на ножа в ръката ми беше овлажняла от пот.

— Пише — казах с дрезгав от напрежение и решителност глас — „Ред Руф Ин“, Тампа.

Имах възможност да се насладя на шока, изписал се по лицата им, в продължение на един-единствен миг, преди прозорецът на хотелската стая да се пръсне на безброй късчета и една масивна фигура да влети през него.

Времето като че ли изведнъж тръгна на бързи обороти. В един момент бях засипана от дъжд от стъкла, а в следващия полетях към ъгъла, откъдето се вирах в гърба на тъмнокос мъж с тренчкот. Преди да успея да мигна, пламъци плъзнаха по стените на оранжеви и червени вълни, покривайки всеки сантиметър от стаята, с изключение на мястото, където се бях свила.

— Чух, че ме търсите — каза подигравателно един вече познат ми глас.

Горещината и пушекът, в които бе удавена стаята, ме накараха да се огледам за път за бягство, но преди да успея да изпълзя на свобода, пред мен избухна същински взрив от насилие. Всичко ставаше толкова мълниеносно, че неволно се сетих за анимационните филмчета, които гледах като малка, само дете тази гора от размахани ръце и крака беше страховито истинска. При невероятната бързина, с която се движеха, и пушека, натезал във въздуха, ми беше трудно да различа кой печели схватката и дори дали в нея вземат участие повече от двама души.

Окажех ли се въввлечена в този смъртоносен водовъртеж, с мен беше свършено, но това бе моят шанс. Поех дълбоко дъх, за да си дам

кураж, закашлях се от дима и изпълзях до най-близкия контакт. Сложих дясната си ръка върху него и начаса усетих как електричеството в мен се слива с напрежението в контакта.

Енергия нахлу в тялото ми като адреналинова инжекция в сърцето, последвана от раздираща болка по протежение на цялата ми нервна система. Светлините примигаха и угаснаха, но дори в мрака и с насълзени от болката и пушека очи различих прозореца, през който Влад беше нахлул в стаята. Рамката му, обгърната от пламъци и нашарена от назъбени парчета стъкло, бе като зейналата паст на ада. На три-четири крачки от мен няколко вампири се бяха счепкали в смъртоносна схватка, прекалено мълниеносна, за да може да бъде проследена от обикновено човешко око. Ала нищо не можеше да ме разколебае. Поех още една глътка въздух, при което отново се закашлях, и се хвърлих към прозореца, отскачайки в последния момент, сякаш подът беше трамплин.

ГЛАВА 6

— Лайла, недей! — рязко извика някой.

Ала беше твърде късно, дори да исках да се подчиня. Скокът ми беше достатъчно висок, за да преодолея еднометровата площадка отвън, след това побързах да се свия на кълбо и да се претърколя веднага, щом докоснах земята. Преметнах се още няколко пъти, предпазвайки главата си с ръце, които се натъртиха и покриха с драскотини, преди да се блъсна в нещо твърдо. Ударът изкара въздуха от дробовете ми и по тялото ми се разля остра болка.

Искаше ми се да остана свита на кълбо, но не можех да си позволя да изгубя и миг. Изправих се, преценявайки възможностите, с които разполагах. Бях се блъснала в една кола, но зад нея се разстилаше гостоприемният мрак на голям паркинг. Тръснах глава, за да прогоня бученето, което навярно беше признак на леко сътресение, и се втурнах натам толкова бързо, колкото ми позволяваха раздираните от болка мускули.

— Спрете я! — нареди един глас зад мен.

Хвърлих поглед назад, като в същото време ускорих крачка. От строшения прозорец все още излизаха пламъци и дим, ала никой не ме преследваше. С малко повечко късмет, щяха да са прекалено заети достатъчно дълго, за да може пожарникарите да се появят и да отклонят вниманието им от мен.

Чао, ханачи!, помислих си, усмихвайки се въпреки болката, която ме пронизваше. Жалко, че не бях обути с маратонки, когато ме отвлякоха.

Изведнъж нещо, появило се сякаш от нищото, ме сграбчи изотзад. Около тялото ми сякаш се заключиха стоманени скоби и аз се превих, като за малко не повърнах от неочакваното съпротивление, което ме накара да се закова на място. В продължение на една замаяна секунда не бях сигурна какво става, ала след това видях мургави ръце да се обвиват около кръста ми и усетих нещо едро и солидно зад себе си.

— Хванах я — извика мъжки глас, а после една хладна уста се допря до ухото ми. — Не се хаби с електрошоковия пистолет. Той няма да ти е достатъчен срещу мен.

Още малко и новият ми нападател щеше да разбере, че цялото ми тяло бе електрошоково оръжие! Вероятно беше вампир — в противен случай щеше да рухне на земята още в мига, в който ме докосна, поразен от допълнителното напрежение, което бях поела от контакта в стаята... при това то бе само напрежението, което се излъчваше от тялото ми. Сега дясната ми ръка беше страховито оръжие, но се нуждаех от по-удобна позиция, за да го използвам най-ефективно.

— Добре — казах, мъчейки се да звуча покорно. — Причиняваш ми болка — добавих, за да видя дали това ще го накара да охлаби хватката си.

Той го направи. Значи, не беше жесток като Чакала и останалите. Сега, когато железните му ръце не ме държаха прикована на място, можех да се отдръпна малко и да погледна зад себе си.

Вампирът, който ме беше сграбчил, се оказа якият негър, когото бях видяла да говори с Влад по-рано днес. Явно подпалвачът си бе довел подкрепления, но да ме държат като заложница не влизаше в уговорката ни. Мъжът ме изгледа от горе до долу и изкриви лице при вида на белега, който се спускаше зигзагообразно от слепоочието чак до дясната ми длан.

Толкова бях свикнала с тази съжалителна реакция, че тя не предизвика дори помен от смущение у мен. Тъкмо обратното — в този момент бях благодарна за всяко събуждащо съчувствие преимущество, с което разполагах.

— Мисля, че съм си изкълчила глезена — проговорих отново, като вдигнах единия си крак във въздуха, за по-голям ефект. Хей, май ставах все по-добра в лъжите! — Ще го погледнеш ли?

Вампирът ме пусна и понечи да коленичи точно както се бях надявала. Вниманието му бе насочено към глезена ми, който аз протягах напред, приведена леко, сякаш ми бе трудно да пазя равновесие. Едно докосване с дясната ръка по главата най-вероятно щеше да го обезвреди достатъчно дълго, за да мога да избягам. Посегнах...

— Докосни го и ще забравя обещанието си да не те наранявам.

Гласът на Влад прорязва нощния въздух и накара ръката ми да замръзне на няколко сантиметра от целта си. Другият вампир начаса се изправи, застанал нащрек.

По дяволите, изругах наум. Как така Влад беше разбрал какво се каня да направя?

— По същия начин, по който по-рано усетих, че ме шпионираш — отвърна той с язвителна насмешка. — Ти си имаш твоите необикновени умения, а аз — моите. Телепатията е едно от тях.

Телепатия. Нищо чудно, че ме беше чул, когато се свързах с него! Обърнах се по посока на гласа му. От прозореца на хотела все още излизаха пламъци и го обгръщаха в оранжево сияние. Той пристъпи към нас, влачейки някого, покрит с толкова дебел слой сажди и струпеи, че не бях сигурна кой от четиримата ми похитители беше.

— Къде са останалите? — попитах, мъчейки се да звуча спокойно.

Чертите му все още не бяха съвсем ясни заради дима и сенките, но все пак зърнах проблясва нето на белите му зъби, когато се усмихна.

— Пепел.

Пленникът му опита да се отскубне, ала Влад затегна хватката си, докато пръстите му не изчезнаха в почернялата плът под тях. Стомахът ми се сви и аз извърнах очи. Вой на сирени се извиси над гласовете на хората, наизлезли от стаите си, за да гледат пожара. Влад имаше съвършено невъзмутим вид, сякаш да изпепели хотелска стая и да плени един почти овъглен вампир, бяха обичайните му четвъртъчни занимания.

— Получи каквото искаше — казах, мъчейки се да звуча спокойно. — Сега изпълни своята част от споразумението ни и ме остави да си вървя.

Изумруденият му поглед ме прониза сякаш до мозъка на костите.

— Съгласих се да не те наранявам и не го направих. Що се отнася до това да те пусна да си вървиш, ще го сторя... след като си поприказваме малко по-подробно.

Отчаянието ме връхлетя като вълна. Идеята на Влад за по-подробен разговор вероятно означаваше мъчения, последвани от екзекуция. Трябваше да се досетя, че някой, който напълно коравосърдечно бе изпепелил няколко души, няма да удържи на думата

си да ме пусне. И тогава, колкото и да бе невероятно, гласът на Марти надвика воя на сирените:

— Бягай, Франки, бягай!

Влад се обърна по посока на звука тъкмо навреме, за да види как Марти връхлита отгоре му, сякаш изстрелян от топ. Бях се питала защо не бе направил нищо, когато ме отвлякоха, ала той вероятно ни беше проследил, оставайки скрит, докато настъпи подходящият момент да ме спаси. Проблемът бе, че този момент не беше сега.

Този път всичко сякаш стана на бавни обороти. Спътникът на Влад извади сребърен нож и ме блъсна на земята. Влад дори не се опита да избегне нападението на Марти — продължи да стиска овъгления вампир и се поразкрачи, сякаш предизвикваше другия вампир да опита да го събори. Беше тъмно, но ми се стори, че видях решителното изражение на Марти, преди тялото му да се блъсне в това на Влад. Като уловена в кошмар, видях как Влад пое силата на удара, без дори да се олюлее, а ръката му, обвита от внезапно лумнали пламъци, посегна към приятеля ми.

— Не! — изпищях.

Вместо да побягна, както ми бе извикал Марти, аз хвърлих към Влад. Дясната ми ръка намери крака му, отчаянието отприщи омразното електричество в мен и го накара да изригне с много по-голяма мощ от обикновено.

Паниката ми, съчетана с напрежението, преляло в тялото ми от контакта, би трябвало да запрати Влад чак в другия край на паркинга, ала той остана на мястото си. Единственият ефект бяха тръпката, пробягала по тялото му, и мирисът на озон, надделял за миг над пушека. Пламналата му ръка сграбчи Марти, преди дори да разбере, че се е раздвижил, а после тъмнокосата му глава се обърна към мен и изумрудените му очи срещнаха погледа ми.

— Това — заяви той — беше грубо.

Гледката на Влад, удържащ двама съпротивляващи се вампири, бе последното, което видях, преди сивота да забули очите ми. Паркингът и горящият хотел изчезнаха, заменени от високи дървета и криволичеща река, пълна с късове лед.

Бях коленичил на скалистия бряг. Дрехите ми бяха подгизнали, ала аз не обръщах внимание на студа. Не усещах нищо друго, освен

болката, която бушуваше като пожар във вените ми, усилваща се, докато най-сетне отметнах глава назад и изревах в агония.

Жената в ръцете ми не помръдваше. Никакъв дъх не раздвижваше устните ѝ, а очите ѝ сезираха невидящо напред. Притиснах я още по-силно до гърдите си, а болката, която ме раздираше, стана още по-жестока, сякаш не нейното, а моето тяло бе безвъзвратно съсипано. При цялата ми новопридобита сила, никога не се бях чувствал по-безсилен. Смъртта я бе отнела от мен и никога вече не можех да я достигна.

При тази мисъл от гърдите ми изригна нов рев, отчаяние се смеси с тъга, която заплашваше да ме разкъса. Вината беше моя. Реката може и да бе отмила и последната капчица от кръвта ѝ, ала ръцете ми завинаги щяха да си останат опетнени.

— Дръж ги — нареди някой рязко.

Жената, течащата река и гората изчезнаха, отстъпвайки място на валма дим и паркинга на хотел „Ред Руф Ин“. За огромно мое облекчение, Марти все още беше жив, макар да изглеждаше здраво поопърлен. Влад го подаде на приятеля си заедно с другия, доста потежко изгорен вампир. Аз бях коленичила на земята, а по бузите ми се стичаха сълзи, изтръгнати от най-мрачния спомен на Влад, който бях преживяла. Честно казано, когато докоснах подпалвача, очаквах да видя нещо далеч по-страховито, ала очевидно душата му бе белязана не от убийства, а от загуба.

След като се увери, че Марти и другият вампир не могат да избягат, Влад коленичи до мен. Ръцете му вече не бяха обгърнати от пламъци, но може би ги удържаше заради пристигналата пожарната кола, тъй като нещо подобно би привлякло твърде много внимание. Пронизителният вой на сирената се забиваше в черепа ми, ала Влад сякаш не го забелязваше, макар вампирите да имаха много по-остър слух.

— Стига си ревала — каза той грубо. — Няма да те убия, ако заради това се тръшкаш.

Мислеше, че се бях свлякла на колене, хлипайки от страх, че ще умра? Заради отзвука, останал от съпреживяното му страдание, ироничното ми изсумтяване повече приличаше на подсмърчане.

— Това бяха твои сълзи, не мои. Която и да е била тя, смъртта ѝ наистина те е съкрушила.

Веждите му се сбърчиха. Беше достатъчно близо до мен, за да забележа, че макар да бе подпалил няколко неща — и хора — по него нямаше и следа от изгорено.

— Какви са тези глупости?

— Не му казвай нищо, Франки — изсъска Марти.

— Отведи ги оттук, Шрапнел. Ще дойда по-късно.

Протегнах умолително ръка, но се спрях в последния миг преди да съм го докоснала — да получи още един електрически удар от мен, определено нямаше да ми помогне.

— Не го убивай. Той само искаше да ме защити. Това е Марти и той не знаеше, че... ъъ... съм те повикала. Сигурно си е помислил, че сте част от онези, които ме отвлякоха.

Горкият Марти. Беше проследил Чакала и останалите, изчаквайки подходящия момент, в който съотношението на силите да се поизравни. Откъде можеше да знае, че Влад е по-опасен противник от онези четиримата, взети заедно? Разбира се, ако Влад вече бе решил да го довърши, нямаше да обърне никакво внимание на молбата ми. Беше способен на убийство, ала споменът, който бях изтръгнала от него, когато го докоснах, ме караше да се надявам, че у него има повече от склонността да изпепелява хората живи.

Лицето му се вкамени.

— Какъв спомен?

А, да — телепатичните му умения. Това напълно обезсмисляше предупреждението на Марти да не му казвам какво съм видяла.

— С теб и мъртвата жена край една река — отвърнах. — Нали ти казах, че получавам видения, когато докосна някой човек или предмет. Видях я, когато те допрях, а плачех, защото изпитвах онова, което си чувствал ти в онзи ден.

Той се взираше в мен, без да мига, толкова пронизващо, че да задържа погледа му, бе направо болезнено. Ала въпреки това не извърнах очи. Може и да четеше мислите ми, но аз бях отворила най-дълбоката рана на душата му. Най-малкото, което можех да сторя, бе да не се държа като страхливка и да сведа поглед към земята.

— Не ги убивай, Шрапнел — каза най-сетне Влад. — Ще дойда малко по-късно.

С крайчеца на окото си видях как другият вампир кимна. А после... изчезна. Или телепортацията бе още едно вампирско умение,

което Марти бе пропуснал да спомене, или Шрапнел се движеше побързо от светкавица.

Влад се изправи. Изгубили изумрудения си блясък, очите му си бяха възвърнали бакърения цвят.

— Ти идваш с мен — заяви той и ми подаде ръка.

Погледнах го, но не я поех.

— Значи, наистина се отмяташ отдадената дума.

— Не ми е приятно да ме наричат лъжец. Ще направиш добре, ако го запомниш — отвърна с тон, от който по гърба ми пробягаха тръпки. След това едва доловима усмивка изви устните му. — Трябва да поговорим, а тук има твърде много хора. Даваш си сметка, че мога да те надвия, въпреки необичайния ти талант, така че най-разумно ще е просто хванеш ръката ми.

Да, ясно ми бе, че може да ме надвие, след като го бях ударила с най-солидната доза електричество, което бях освобождавала някога, а той дори не бе изгубил равновесие. В този момент да поема ръката му, бе не просто най-разумният ход. А единственият, с който разполагах.

Протегнах му лявата си ръка, ала Влад отказа да я поеме и ме улови за десницата, извил леко устни. Струя електричество се вля в него, но не се отдръпна.

— Извинявай — промърморих.

Той изсумтя.

— Мога да се справя с ефекта от допира ти, стига и ти да можеш.

Канех се да му обясня, че получавам такива видения само когато докосвам някого за първи път, ала вниманието ми беше отвлечено от усещането на близостта му, когато ме притегли към себе си. Не само ръцете му бяха необичайно топли. Цялото му тяло излъчваше горещина, която ме опари през тънкото трико, когато той ме взе в обятията си. Обикновено вампирите имаха стайна температура, ала Влад беше като пещ. Преди да успея да го попитам защо е така и какви са тези непредвидени прегръдки, той се издигна във въздуха, а вятърът отнесе изненаданото ми възклицание.

ГЛАВА 7

След около половин час летене, от което сърцето ми едва не изскочи от гърдите, Влад най-сетне ни приземи в някакво място, покрито с изсъхнала растителност.

Когато очите ми свикнаха с мрака, видях, че на едно сечище пред нас бе спрял малък самолет. Значи, разполагаше с повече от един начин да лети. Кое не означаваше, че аз не възразявам.

— Сериозно ли очакваш да отида, където и да било в това нещо? Той сбърчи вежди.

— Предпочиташ да останеш и да нахраниш комарите? Сещам се и за по-добри начини, по които може да бъде употребена кръвта ти.

Ако очакваше да ме сплаши с тази забележка, определено успя, но това не променяше нищо.

— Не можах да си взема гумената ръкавица, когато ме отвлякоха, така че кача ли се там, всичко, до което се докосна, ще даде накъсо...

— Значи, просто не бива да докосваш нищо, което може да даде накъсо — прекъсна ме той и като стисна ръката ми, пое напред.

Аз се задърпах, но не можах да го накарам дори да забави крачка.

— Даже и да се съглася да се кача в самолета — а аз не съм го направила, — не можеш да държиш ръката ми през цялото време. Досега трябва да си разбрал, че не става въпрос за един токов удар и нищо повече. Колкото по-дълго ме докосваш, толкова повече напрежение се предава в тялото ти, докато накрая вътрешностите ти се изпържат. — *След което ще разваля нещо в самолета, ще катастрофирам и също ще умра*, добавих наум.

Всъщност това най-много ме тревожеше. Дори Марти трябваше да ограничава контакта си с мен до не повече от един час на ден, когато тренирахме, ако не искаше тялото му да се покрие с мехури, причинени сякаш от радиационно изгаряне.

Влад ми отправи развеселена и леко хищническа усмивка — комбинация, която не бях сигурна, че харесвам.

— А ти би трябвало да си разбрала, че аз съм устойчив на огън. Не можеш да ме нараниш, Лайла, независимо колко напрежение прелееш в тялото ми.

Думите му ме накараха да се закова на място. Да, бях го виждала да използва огъня като оръжие, без по кожата му да остане никакъв белег. Дори дрехите му като че ли не можеха да бъдат изгорени. Само че дотолкова бях свикнала да мисля за това, колко опасен бе допирът ми, че начаса отхвърлих твърдението му, че не мога да го нараня.

Вместо отново да ме задърпа към самолета, той ме остави да осмисля чутото току-що. Струваше ми се немислимо, но си казах, че ако на света има някой, на когото не мога да навредя, това ще да е вампир, който бе в състояние да създава огън с тялото си. Опасното на електрическия удар бе, че можеше да накара сърцето да спре — което не беше проблем за един вампир — както и неизбежните изгаряния. Ако благодарение на пирокинезата му изгарянията не можеха да му навредят, Влад наистина имаше нещо като имунитет към мен.

Нищо чудно, че мощната струя електричество, която му бях пуснала по-рано, не бе оказала никакъв ефект. Единственото, което би могла да постигне, бе да го подразни.

Погледнах към самолета и усетих как ме обзема въодушевление. Мислех си, че никога вече няма да се кача на самолет. Вярно, можех да продължа да се дърпам, но защо? Ако Влад искаше да ме измъчва или убие, не беше нужно да ходи, където и да било — това запустяло място щеше да му свърши прекрасна работа. Най-логично бе да си помисля, че наистина иска да поговорим, и ако възнамеряваше да го направи в самолета... ами можех само да се надявам, че няма да говорим през цялото време. Ако затворех очи, бих могла да се престоря, че съм се върнала назад във времето, преди злополуката, когато у мен нямаше нищо необичайно, освен таланта ми за гимнастика.

— Ясно — заявих, опитвайки се да потисна широката си усмивка.

По звука, откъснал се от устните му, разбрах, че не съм успяла.

— Да вървим тогава.

Той скочи в самолета и ме издърпа след себе си, сякаш бях безтегловна. Щом се озовах вътре, погледът ми обходи с възхищение луксозния, издържан в кремаво интериор, с лъскави масички и кожени кресла. Досега бях летяла само икономична класа — да я сравнявам с

този свръхлуксозен самолет, бе като да сравнявам деня и нощта. Влад се обърна към двамата пилоти на език, който не разбирах, след което те пуснаха една мъничка завеса, създавайки ни илюзията, че сме сами.

— Къде е Марти? — попитах, като не видях други пътници.

— Той ще мине от другаде — отвърна Влад и си свали палтото.
— Вземи.

Климатикът работеше на пълни обороти и сега, когато не се намирах в топлата му прегръдка, наистина ми беше студено. Дали беше прочел мислите ми? Плъзнах поглед надолу и едва не простенах на глас. Не. Тъй като бяха покрити само от тънкото еластично трико, дори слепец би забелязал, че зърната на гърдите ми са толкова твърди, че сигурно можеха да срежат стъкло. Поех палтото му, като измърморих някаква благодарност, избягвайки да го поглеждам, докато се намятах с дрехата. От допира на тялото му тя беше станала като електрическо одеяло и топлината ме обгърна като пашкул. Усетих някакви твърди предмети, но не се захех да проверявам какви са. Вероятно сребърни ножове, макар че най-страховитото му оръжие несъмнено бяха ръцете му.

Ето нещо, по което си приличахме.

Той се настани на едно от удобните на вид кожени кресла и аз последвах примера му. Избрах си това от лявата му страна, защото той трябваше да държи дясната ми ръка през целия път. Самолетът потегли бавно, без никакви инструкции за безопасност или напомнания да затегнем коланите, и за моя изненада само след няколко секунди започна да се издига във въздуха. Явно не му трябваше особено дълга писта.

Ръката на Влад все още бе топла, но вече не излъчваше онази изпепеляваща горещина като преди. Адски странно ми бе някой да докосва дясната ми ръка, да не говорим пък да я държи толкова дълго. Ако не беше опасен вампир, чиито намерения към мен все още бяха съмнителни, сигурно щеше да ми е ужасно приятно, че един убийствено привлекателен мъж ме държи за ръка. През последните десетина години, това се бе случвало само в сънищата ми.

С внезапен пристъп на смущение си припомних, че Влад може да чуе какво става в главата ми. Прилив на електричество се вля в него, подкласен от притеснението ми. Вместо да се престори, че не е прочел мислите ми, той изви устни в лукава усмивка.

— Това ме погъделичка. Ако токовете удари са начинът ти да флиртуваш, трябва да те поздравя за оригиналността.

— Е, доколкото си спомням, думичката „моля“ не подейства особено — сопнах се аз, забравила моментното си смущение.

— Тези способности по рождение ли са ти? — попита той, сменяйки темата.

— Преди дванайсет години ме удари ток от паднал далекопровод. Бях в кома в продължение на месеци. Когато се събудих, имах значителни увреждания на нервната система и този белег. — За да подсиля думите си, прокарах пръсти от слепоочието до дланта си. — Нервните увреждания в крайна сметка бяха излекувани, но не и без неочаквани странични ефекти.

Не можех да възпра спомените, които последваха краткото ми описание на инцидента и неговите последици. Как отивам на училище, мъчейки се да не обръщам внимание, че останалите деца ме зяпат заради скованата походка и огромния белег. А после ужаса ми, когато започнах да виждам най-тъмните тайни на хората, щом ги докоснех с дясната си ръка, да не говорим пък за електрическите удари, които допирът ми причиняваше. Шепотът, който се очакваше да чуя, уж случайно, по коридорите и в класните стаи. *Сега тя е чудовище... странна и цялата в белези, като някакво чудовище на Франкенщайн...*

— Срещал съм чудовища. Ти не си едно от тях.

Влад най-безсрамно беше прочел мислите ми. Опитах се да прочистя ума си, но не бе, като да имах копче, с което да го изключа.

— Каза ми, че името ти е Лайла, ала приятелят ти и онези четиримата те наричаха Франки — продължи той. — Да не е съкратено от Франкенщайн?

Аз вирнах брадичка.

— Да.

Бях имала нужда да променя самоличността си и след като превъзмогнах наранените си чувства, използвах злобата на съучениците си като вдъхновение. Ако си бяха мислили, че любимата им обида ще ме накара да рухна, не бяха познали.

— Какво те накара да избереш името Влад? — попитах и преди да успея да се спра, добавих: — Все пак не е най-оригиналното вампирско име, което би могъл да измисли човек.

Вместо да се засегне, той отново се подсмихна.

— Аз съм единственият автентичен Влад. Всички други са просто завистливи подражатели.

Изсумтях и го огледах подчертано изпитателно. С дългата си черна коса, поразителни черти, страховита харизма и изкусително мускулесто тяло, той наистина би могъл да мине за скандалния Принц на мрака, но за колко наивна ме имаше?

— Е, признавам, че го докарваш на задължителния опасен-ала-секси вид, но ще ти повярвам, че си истинският Дракула, когато ти повярваш, че аз съм истинският Франкенщайн.

— Дракула е карикатура, родена от въображението на един писател — сопна се той. От тънката му усмивчица нямаше и следа, ръката му изведнъж стана по-гореща. — Тя има толкова общо с мен, колкото и романът на Мери Шели е разказ за теб.

Леле, той наистина вземаше малката си фантазийка напълно сериозно.

И току-що чу какво си помисли, напомних си, когато видях острия му поглед.

— За какво искаше да говорим? — попитах, поклащайки глава, сякаш можех да се отърся от всякакви инкриминиращи мисли.

— За изгледите ти да оцелееш.

Тонът му бе нехаен, лицето му отново бе приело онова приятно изражение, което ме плашеше много повече и от най-заstraшителната гримаса. Бях виждала лицата на безброй убийци, ала никой от тях не бе овладял до такова съвършенство изражението на безучастна дружелюбност, с което Влад убиваше.

— Това да не е моментът, в който ми обясняваш как ще умра? — попитах, стягайки се, за да посрещна онова, което предстоеше.

Той стисна ръката ми приятелски.

— Би трябвало да си видяла, че не си губя времето с разни монолози, преди да убия. Всъщност в мой интерес е да те защитя. — Вместо да отговоря на това съмнително изявление, аз повдигнах вежди. — Съмнявам се, че ще получа някаква полезна информация от единствения оцелял от твоите похитители — продължи той. — Стори ми се най-обикновена пешка, та едва ли ще има представа кой го е наел, за да ме открие. — Продължих да го гледам подозрително и той извъртя очи нагоре. — Забравих, че твоето поколение познава

единствено игри за мобилни телефони, като Angry Birds. В шаха пешките са най-слабите...

— Мога да играя шах — прекъснах го. — Когато не можеш да докоснеш мобилен телефон или да играеш електронни игри, без те да дадат накъсо, се научаваш да караш с класиката.

Той се ухили, разкривайки прекрасните си бели зъби, и аз трябваше да си напомня, че ако изрецитирам наум онази известна реплика от „Червената шапчица“, той ще я чуе.

— Чудесно. Защото, ако си проверяваш имейла през пет минути, пращаш есемеси или решиш да пишеш съобщения в Туитър по средата на разговора ни, може да се наложи да ти скърша врата просто заради принципа.

— С подобно отношение към съвременните технологии ще паснеш чудесно в някой старчески дом. Сигурно страшно обичаш да гониш децата от поляната пред къщата си.

И аз се дразнех на пристрастеността към мобилните телефони, но никога не си бях фантазирала как убивам някого заради това, освен ако не броим хората, които говорят в киното...

Върху устните му продължаваше да играе усмивка.

— Част от теб все още очаква да те нараня и въпреки това продължаваш да се заяждаш. Не те ли е страх да не се ядосам?

Тъй като можеше да прочете мислите ми, изобщо не си направих труда да го лъжа.

— По-страшен си, когато си мил. Освен това, вече несъмнено си решил дали ще ме убиеш, или не. Никакви празни приказки или молби от моя страна няма да те накарат да размислиш, така че ще продължа да бъда себе си. Ти не си единственият, който не обича преструвките.

Лукавата му усмивка стана още по-широка и му придаде почти сатанинска красота. Извърнах поглед, тъй като не исках мислите ми още повече да напомпат егото му. За да отвлека вниманието си, се съсредоточих върху белязаната ръка, която държеше моята. Хватката му беше здрава, сякаш всеки момент можех да се отскубна, ала и двамата знаехме, че не е така.

— Права си за всичко — заяви той с плавния си глас, в който се долавяше далечен акцент. — Предполагам, че ще ти бъде приятно да узнаеш, че няма да умреш. Вече ти казах, че е в мой интерес да те защитя, и наистина го мисля. Ако съм прав — а аз винаги съм прав, —

няма да научим нищо от последния ти похитител. Което означава, че ти си най-добрият ми шанс да разбера кой е изпратил онези четиримата по следите ми.

— Аз? — повторих и погледът ми се върна към неговия.

— Умението ти да извличаш информация чрез допир, както и да откриваш хора в настоящето и в бъдещето е безценно. Вампири по целия свят биха убили, за да те използват като инструмент против своите врагове. Поразен съм, че си успяла да останеш в анонимност толкова дълго, като се има предвид, че си приятелка с вампир.

— Марти никога не би ме използвал по този начин — заявих разпалено. Достатъчно неприятно бе да се чувствам като парий заради състоянието си, но да ме принизят до положение на „инструмент“, беше още по-отвратително.

— Сигурно. Поради което ще го оставя жив — отвърна Влад. — Благосклонност, която рядко проявявам към онези, които ме нападат. Ала заради обичта си към теб той също ще има интерес да открие кой стои зад отвличането ти.

А ако нито той, нито аз искаме да ти помогнем?, не можех да не се зачудя. Двамата с Марти нямахме нищо общо с някаква си вражда, която съществуваше между Влад и незнайно кой вампир.

За миг медните му очи припламнаха с изумрудена светлина.

— Ако те пусна да си вървиш, колко време ще мине според теб, преди същият вампир да изпрати нова групичка, която да те отвлече? Ти имаш далеч по-голям интерес от мен той да бъде открит. Да ми устроят засада, е много трудно. — Той ме обходи с безстрастен поглед. — Ала същото не може да се каже за теб, а тъй като ми се струваш интелигентно момиче, съм сигурен, че вече си го разбрала.

Ръката му дори не трепна, но на мен ми се стори, че усещам как хватката ѝ около моята се затяга, докато не ме хвана като в капан, от който нямаше измъкване. Гордостта ме подтикваше да отрека казаното от него, ала заради умението си бях преживяла твърде много моменти, в които лековерието ставаше жертва на безмилостността. Благодарение на електричеството в себе си, може и да имах някакъв шанс срещу един вампир, даже двама, но какво бих сторила срещу цяла орда? Дори ако Марти ми се притечеше на помощ, двамата бяхме обречени, а аз нямах намерение да проявя подобна глупост.

— Мъдро решение — каза той, без да откъсва нетрепващ поглед от мен. — Продължавай да мислиш по този начин и ще живееш достатъчно дълго, за да танцуваш върху гробовете на своите врагове.

— Мислех, че вампирите не си падат по гробищата — отвърнах с въздишка. Не бях търсила тази битка, ала Влад имаше право — вече бях част от нея.

Той се засмя.

— Така си е. Гробищата са пълни с мъртвци. Вампирите предпочитат да бъдат там, където има жива, годна за пиене кръв.

Затворих очи, връхлетяна от внезапна умора. Денят беше дълъг и пълен със стрес, а според Влад това бе само началото.

— Къде отиваме? Така и не ми каза.

— У дома ми в Румъния.

Леле, ама той наистина не се майтапеше с тази идея фикс за Дракула.

Чух го как изсумтя, но не си направих труда да отворя очи. От шумоленето откъм неговата седалка предположих, че се намества по-удобно, и последвах примера му. Ако действително отивахме в Румъния, значи, ни предстоеше дълъг полет.

ГЛАВА 8

След единайсет часа и кратко спиране, за да презаредим, кацнахме на миниатюрно летище с една-единствена писта и два хангара, в един, от които бе прибран нашият самолет. Погледнах към босите си крака и въздъхнах наум. Можех само да се надявам, че няма да се наложи да вървим дълго, докато стигнем до колата. Земята бе покрита със сняг и макар Влад да ми бе заел палтото си, силно се съмнявах, че ще ми даде и обувките си.

Притесненията да не измръзна се разсеяха, когато слязох от самолета и видях лъскавата черна лимузина, която ни очакваше в хангара. Влад имаше или купища пари, или влиятелни приятели. Разбира се, нищо чудно просто да бе накарал някой от приятелите си вампири да внуши чрез хипноза на шофьора на лимузината да дойде да ни вземе. Това умение определено ни бе дошло от полза, когато по време на спирането за презареждане един митничар бе поискал да види паспортите ни.

Русокос мъж с телосложение на викинг отвори вратата на лимузината и се поклони дълбоко при появата ни. Веждите ми подскочиха, ала Влад кимна, сякаш за него бе нещо съвсем обичайно хората да му се кланят. Аз го последвах на пръсти, благодарна, че не трябваше да вървим дълго. Подът беше циментиран, но имах чувството, че стъпвам върху лед.

Русокосият ме погледна едва-едва. Не че имах нещо против — така или иначе, повечето хора обикновено зяпваха белега ми. Мушнах се в лимузината, като внимавах да не докосвам нищо с дясната си ръка и шофьорът затвори вратата, така че прекрасната топлина на автомобила да не може да изскочи навън. Настаних се удобно и начаса долепих босите си крака до приятно загрялата седалка.

— Докато отиваме към къщата ти, ще трябва да купим някои неща — казах аз. — Трикото ми вече плаче за пране, а във време като това обувките са задължителни.

Влад се пресегна и взе дясната ми ръка в своята.

— Вече се погрижих за това.

Може и да бях прекарала последните дванайсетина часа по този начин, ала все още ми беше трудно да свикна с това, някой да докосва ръката ми, без да подскочи от болка. Точно както ме бе уверил, той очевидно не усещаше никакви странични ефекти, макар че досега трябва да бе поел електричество, достатъчно да убие един обикновен вампир поне три пъти.

— Затова ли беше захапал телефона? Поръчваше ми дрехи? — попитах, като му хвърлих кос поглед. Въпреки пренебрежителните си коментари за хората, пристрастени към мобилните телефони, той беше прекарал по-голямата част от последния час на телефона. И дори само с една ръка пишеше съобщения със завидна бързина.

— Между другото — каза той и пръстите му ме потупаха лекичко по кокалчетата, — докато си гостенка в моя дом, ще се погрижа да не ти липсва нищо. Ала внимавай да не злоупотребиш с гостоприемството ми.

С усилие потиснах изсумтяването, надигнало се в гърлото ми. Какво си мислеше, че ще взема да си поръчвам единствено маркови дрехи? Щях да се зарадвам на всичко, стига само да беше топло. Ако се съдеше по пейзажа, който се виждаше през прозорците на лимузината, сякаш се бяхме приземили в някакво арктическо царство на снега.

— Нямах това предвид.

Дяволите да го вземат, задето непрекъснато подслушваше мислите ми. Нямах търпение отново да си възвърна умственото уединение.

Той продължи да чертае фигурки върху ръката ми, ала погледът му стана хладен.

— Би трябвало да се радваш, че съм в състояние да чета мислите ти. Благодарение на телепатията си не бях принуден да прибягна до по-агресивни методи, за да се уверя дали казваш истината за отвличането си.

Неволно се върнах към спомените, изтръгнати от вампирите, които той беше изгорил до смърт, и потреперих. Да, определено предпочитам да чете мислите ми, отколкото да изпитам огнените му способности на гърба си. При самата мисъл за това ми се приискваше да издърпам ръката си от потенциално смъртоносната му хватка.

— Все още се боиш от мен — заяви той. — Това е добре.

— Доставя ти удоволствие да се боят от теб, така ли?

Да не би да беше някакъв комплексиран нежив убиец? Страхотно, значи, трябваше да очаквам редовно да ме плаши до смърт само за да си подхрани егото.

В отговор Влад натисна едно копче и прозорецът от потъмнено стъкло, който ни разделяше от шофьора, се смъкна надолу.

— Максимус, боиш ли се от мен?

— Да — отвърна русокосият шофьор без никакво колебание.

Влад натисна бутона за втори път и много скоро преградата, създаваща усещане за уединение, се вдигна. Отново ме обзе желание да издърпам ръката си от неговата, защото атмосферата между нас се беше променила. Отишло си бе усещането за сключено примирие, което се бе възцарило през последните няколко часа, а на негово място тегнеше напрежение, което сякаш можехме да срежем с нож. Невидимо електричество сякаш обгръщаше Влад и караше косъмчетата на тила ми да настръхнат.

— Искам да те е страх по същата причина, по която искам и всички около мен да се боят — започна той. Гласът му бе нежен като допира на пръстите му. — Тогавя няма да ти хрумне да ме разсърдиш. Един ден някой може би ще се опита да те убеди да ме предадеш. Ако това стане, помни едно — аз винаги откривам и премахвам враговете си, независимо колко дълго ми отнема.

Преглътнах, опитвайки се да облекча пресъхналото си гърло.

— Нямам никакво намерение да минавам в противниковия лагер. Не ти изпрати банда убийци на деца да ме отвлекат, а те със сигурност щяха да ме довършат, когато вече не им трябвах — видях го, когато докоснах Чакала. Когато докосвам теб, не виждам собствената си смърт, така че определено съм от твоя отбор.

Погледът му поизгуби част от студенината си.

— Радвам се. Защото няма да ми е приятно да те убия. Досега не те намирам нито скучна, нито дразнеща, а това е рядкост. Освен това винаги възнаграждавам онези, които са ми верни, така че запази страха си от мен, Лайла, но знай едно — докато си под моята закрила, няма защо да се боиш от никой друг.

От тихата пламенност, с която изрече последните думи, по гърба ми полазиха тръпки. Въпреки убедителността му можех и да не

повярвам на обещанието да ме защитава, ала споменът, който бях преживяла, когато го докоснах, прогони всякакви съмнения. Той знаеше какво е да изгубиш някого. А след като именно това беше белязало душата му по-дълбоко от всичко друго, нямаше как да не си помисля, че взема много на сериозно обещанието си за закрила. Кимнах бавно.

— Дадено.

За миг усмивка изви устните му.

— Не ти е приятно, че мога да чета мислите ти, но телепатията ми е нищо в сравнение с твоите умения. Няма защо да ти казвам да не споделяш с никого онова, което видя, нали?

Току-що го направи, изтъкнах наум.

— Така е. — Още една мимолетна усмивка. — Докато живееш в къщата ми, ще научиш много повече. Голяма част от мебелите ми са на векове и несъмнено съдържат цял куп спомени. Сигурен съм, че ще проявиш същата дискретност и към всяка информация, която получиш по този начин.

— Обещавам. Но повярвай ми, ще се опитам да докосвам възможно най-малко неща.

Антики. Как ненавиждах подобни предмети, напоени със спомени и същността на собствениците си.

Той продължи да ме гледа изпитателно. Изражението му беше смесица от безмилостна пресметливост и любопитство.

— Каза, че притежаваш уменията си от дванайсет години, което трябва да е половината ти живот, ако се съди по това, колко млада изглеждаш. Аз бях стар, когато развих способността да чета мисли, и въпреки това покварата, която се разкри пред мен, успя да ме разтърси. Твоята дарба стига много по-дълбоко от моята. Учудвам се, че напрежението не те е прекършило.

Свих рамене, сякаш безбройните зверства, които бях видяла, не ме бяха довели до ръба на самоубийството.

— Понякога ми е от полза. Така знам кого да избягвам. Хората могат да надянат най-благовидната маска, ала всеки носи греховете си под кожата си.

В смеха му се долавяше мрачна нотка.

— Колко вярно.

Лимузината мина през някаква неравност и ме накара да подскоча. Погледнах през прозореца. Не се виждаше почти нищо друго, освен натежали от сняг дървета, но като поизвих глава, забелязах, че местността става все по-стръмна. След около минута ушите ми заглъхнаха. Прозях се, за да изравня вътрешното и външното налягане, като си мечтаех за Флорида и ниското ѝ надморско равнище.

— Къщата ти далеч ли е оттук?

Не бях яла от близо два дни, тъй като в деня, когато ме отвлякоха, бях пропуснала закуската. От друга страна, отивахме в дома на вампир. Спомних си какво държи Марти в хладилника си — нищо, което бих искала да опитам. Плъзнах нещастен поглед по гористия пейзаж. Готова бях да се обзаложа, че нямаше да намеря нито магазин, нито ресторант в радиус от поне петдесет мили.

Развеселен звук откъм Влад привлече вниманието ми.

— Имам колкото искаш храна, Лайла. Освен това се намираме в Румъния. Не в Сибирската тундра. Много скоро ще пристигнем у дома, а по пътя ще минем през град, в който има и магазини, и ресторанти.

Изчервих се от насмешливия му тон и отново си напомних да внимавам какво мисля... стига да откриех как.

— Ядеш обикновена храна? — Марти не го правеше. Твърдеше, че всичко имало вкус на пръст.

— Така е. И не, не ям храна, но купувам големи количества заради хората, които живеят в къщата ми. Ако са недохранени, аз и служителите ми не бихме могли да пием от тях.

Тонът му бе съвсем нехаен, ала вече бях започнала да разбирам, че той никога не казва нещо просто така. Когато срещнах погледа му, забелязах предизвикателно пламъче. Сякаш искаше да се покажа засегната от неговата представа за хранителни запаси.

— Марти пък пие от по-стиснати туристи — отвърнах, повдигайки вежди не по-малко предизвикателно. — Казва, че така им се пада, задето им се свиди да ни дадат по-щедър бакшиш за изгледаното представление. Разбира се, никога не се е опитвал да пие от мен — казва, че работата и храненето не бива да се смесват.

Устните на Влад се извиха.

— Определено не бих те нарекъл деликатна. Ако се чудиш дали възнамерявам да пия от теб, няма защо да играеш игрички. Просто попитай.

— Е, възнамеряваш ли? — Възползвах се начаса от подтика му и добавих: — Не бих искала да го правиш. — Знам, че няма да ме убие или да ме превърне във вампир, но вече и без това съм „инструмент“. Не изгарям от желание да се превърна и във вечеря.

— Не, не възнамерявам — заяви той най-спокойно. — Няма да го стори и никой друг вампир, докато си под моя закрила. С приятеля ти Марти сме на едно мнение за това, че работата и храненето не бива да се смесват.

Какво облекчение! Може би да остана при Влад нямаше да е чак толкова различно от това, да живея с Марти, макар че се надявах гостуването ми да трае по-малко от четирите години, през които двамата с Марти пътувахме по турнета.

— С какво всъщност се занимавате? — попита Влад и облегна глава на свободната си ръка.

— Пътуващи циркови артисти сме — отвърнах, приготвяйки се за презрителната реакция, която тази информация предизвикваше у повечето хора.

Нищо в изражението му не се промени.

— Мъдро, с това твое състояние. Ако някой забележи склонността ти да раздаваш токови удари, ще реши, че е цирков номер, а пък ти не се задържаш никъде достатъчно дълго, за да се появят наистина сериозни въпроси.

— Именно — потвърдих с изненада. Де да можеха сестра ми и баща ми да схванат тази логика със същата лекота. За тях професията ми беше повод за срам. Последно чух как обяснявали на хората, че съм театрална актриса.

Влад сви рамене.

— Ние, вампирите, имаме доста опит в това, да крием истинската си същност. А, ето го и града. Къщата ми е след него.

Погледнах през прозореца и видях как профучаваме покрай малък градец, който наистина изглеждаше така, сякаш в него имаше магазини и ресторанти. С всичкия този сняг и живописната архитектура това място спокойно можеше да се появи върху картички, изобразяващи селцето, където живее Дядо Коледа.

— Красиво е — отбелязах. — Но се надявам, че няма да спрат шофьора ти за превишена скорост. Съмнявам се, че е разрешено да се движи с осемдесет мили в час.

Стори ми се, че Влад потисна смеха си.

— Не се безпокой.

Продължих да се вирам през прозореца. Масивни скали се подаваха измежду дърветата. Движението на колата ме натисна още по-назад в седалката, потвърждавайки подозрението ми, че пътят става все по-стръмен. Въпреки това шофьорът не намали скоростта и продължи да взема завоите като луд. Погледнах към Влад, ала по лицето му не видях и следа от притеснение. Разбира се. Той би оцелял дори ако колата полетеше в някоя пропаст или се блъснеше в дърво.

— Не се безпокой — повтори той, още по-развеселено.

— О, чувствам се направо божествено — отвърнах през стиснати зъби. Затворих очи — струваше ми се най-добрият начин да преживея това, което ставаше.

Може и да бяха минали едва десетина минути, когато колата спря, но на мен ми се стори поне час. От нерви вероятно бях изпратила в тялото на Влад достатъчно електричество, за да задвижи малък локомотив, ала той бе продължил да държи ръката ми. Сега обаче ме пусна.

— Пристигнахме.

Отворих очи. За миг тялото му закри гледката, но когато слезе, най-сетне видях къщата, пред която бяхме спрели. И зяпнах с широко отворена уста.

ГЛАВА 9

Думата „къща“ изобщо не можеше да опише сиво-бялата сграда. Буквално трябваше да отметна глава назад, за да мога да видя покрива ѝ. Беше на поне четири внушителни етажа, плюс още допълнителни нива върху триъгълните кули, които се издигаха на всеки от ъглите. Постройката беше покрита с прекрасна резба — от сложната плетеница по балконите пред огромните прозорци до каменните гаргойли, които се взираха свирепо в нас, кацнали нависоко. Ала те не бяха единствените стражи, охраняващи това готическо място: поне дузина души бяха разположени на различни места около къщата, някои от тях така неподвижни, че на пръв поглед можех да ги взема за статуи.

По-поразителна от височината на постройката беше нейната дължина. Не бях сигурна къде свършва дясната ѝ част, тъй като редица величествени вечнозелени дървета препречваха погледа ми, ала вляво от мен тя се разстиляше върху площ, където можеше да се вмести цяло футболно игрище. Висока каменна стена с охранителни кули, в които имаше часовои, опасваше двора. Отвъд нея и заобикалящата я гора, се издигаха високи сиви планини — естествена бариера, която придаваше още по-внушителен вид на мястото.

Нищо чудно, че Чакала не искаше да предприеме нищо, докато Влад е тук, помислих си, занемяла от страхопочитание. Това не беше къща, а истинска крепост.

— Лайла? — Гласът на Влад привлече вниманието ми. Той гледаше босите ми крака, без дори да си даде труда да скрие усмивката си. — Не искаш ли да влезеш, преди да си измръзнала?

Проследих погледа му, сякаш се нуждаех от потвърждение, че наистина стоя боса върху заледената земя. Поразена от великолепието пред себе си, бях забравила за студа, ала сега остриите иглички на болката се впиха в стъпалата ми.

— Идвам — заявих веднага.

Огромна двукрила врата се отвори и Влад прекрачи прага, кимвайки на мъжете, които му се поклониха, докато минаваше. Този

път раболепният жест не ми се стори неуместен — всеки, живеещ в място като това, би очаквал да му се кланят. Мамка му, та то беше по-голямо от някои кралски палати, които бях виждала по телевизията.

Последвах го, оглеждайки се наоколо като дете. Намирахме се в огромно фоайе с тавани, украсени с изящни греди, фрески и гербове. Вдясно таванът се снижаваше и се превръщаше в куполовидно стъкло, под което имаше зимна градина с растения и цветя, пръснати около столове, дивани и един мраморен фонтан.

Влад мина покрай градината и аз го последвах, зървайки за миг още по-великолепни стаи, докато вървахме по главния коридор. Найсетне той спря пред стълбище, по-широко от караваната, в която живеехме с Марти.

— Максимус ще те заведе в стаята ти.

Не бях усетила русокосият шофьор да върви зад нас, ала той се появи още преди да бях мигнала, така че не можеше да е бил много далеч.

— Почакай. Марти тук ли е? Искам да го видя.

Влад беше обещал да не го убива, но ако по пътя насам другият вампир му бе сторил нещо?

— Ще го изпратя в стаята ти, след като си вземеш душ и се нахраниш — заяви той без колебание.

Заля ме облекчение. За да звучи толкова сигурно, несъмнено се бе уверил, че Марти е пристигнал жив и невредим.

Той се обърна и понечи да се отдалечи, но още едно „Почакай!“ от моя страна го накара да спре.

— Аз, въъ... не мога да се изкъпя, преди да съм освободила излишното си електричество — обясних, като свих рамене. — Предполагам, че не ти се намират гръмоотводи?

— Ще ти набавя — отвърна Влад и дойде по-наблизо. — Дотогава използвай мен.

— Мога да намеря нещо друго — взех да увъртам аз.

Веждите му подскочиха.

— Настоявам.

При тази дума той сграбчи ръката ми, а медните му очи се взряха в моите, заглушавайки следващото ми възражение още преди да съм го изрекла. Беше толкова близо, че почти можех да почувствам необичайната топлина на тялото му. Виж, горещината, излъчваща се от

ръката му, бе съвсем истинска. Тя сякаш се плъзна под кожата ми, разбуждайки спомена за прегръдката му, за това, какво бе да усещам топлото му кораво тяло, долепено плътно до моето.

Прокашлях се, за да пропъдя неочакваното стягане на някои части ниско в тялото ми. Това, че той ме потупа лекичко, като че ли очакваше отговор, не само че не помогна, ами изпрати още една приятна тръпка по тялото ми.

— Сигурен ли си?

За да подейства, трябваше да отцедя всичкото електричество от себе си и макар че Влад имаше устойчивост към огъня, можеше да го заболи.

Той се приведе към мен и дългата му коса докосна лицето ми. Допирът на тези тъмни кичури не би трябвало да ми се стори като възпламеняваща милувка, но стана точно така и аз отново се наругах заради странната реакция, която той предизвикваше в мен.

— Никога не правя нещо, ако не съм сигурен.

Беше снижил глас, пръстите му ме уловиха малко по-здраво. Неволно изпратих струя електричество към него, ала той явно нямаше нищо против. По устните му бавно се разли усмивка.

— Още.

В меко изречената дума се криеше предизвикателство, сякаш искаше да види дали ми стиска да отприщя цялото напрежение, заключено в тялото ми. Все още недоумявайки защо близостта му ми действа по този начин, аз си поех дълбоко дъх и освободих електричеството, което бях удържала досега. То изригна от мен със страшен напор, от който земята под краката ми би се разтреперила, ала Влад го пое, без дори да трепне. Единствено изумрудените искри в очите му говореха, че усеща каквото и да било. Аз бях тази, която се олюля, леко замаяна от освобождаването на толкова много енергия за толкова малко време.

— Аз... мисля, че е достатъчно — казах най-сетне, а гласът ми беше изтънял от внезапното подкосяване на краката. Обикновено не се чувствах така след освобождаването на излишното напрежение. Може би се дължеше на това, че не бях яла от два дена.

Влад ме погледна изпитателно, без да помръдва.

— Ще се справиш ли със стълбите, или се нуждаеш от помощ?

Коленете ми все още бяха омекнали и макар перспективата отново да се озова в горещата му прегръдка да бе опасно съблазнителна, нямаше да допусна да ме отнесат в стаята ми, сякаш бях плячка, спечелена на война.

— Добре съм.

Той пусна ръката ми, направи крачка назад и кимна на Максимус.

— Пригответи й нещо за хапване веднага щом я заведеш до стаята. — След това се обърна към мен и добави: — Ще се видим на вечеря.

Подпирайки се на парапета за равновесие, аз последвах Максимус по витото стълбище. Трийсет, взети с усилие, стъпала покъсно, най-сетне достигнахме една площадка и — за мое облекчение — вместо да продължи нагоре, Максимус свърна настрани. Може би страдах от промяната в часовата разлика, съчетана с емоционален срив, причинен от стреса през последните два дни.

До площадката имаше всекидневна с дървена ламперия, а през прозорците, които заемаха по-голямата част от едната стена, се разкриваше изглед към гората и планините. От насрещния край на това прекрасно помещение тръгваше дълъг коридор и аз едва потиснах желанието да докосна стените, за да проверя дали наистина са покрити с кадифе.

Максимус отвори третата врата в коридора и се отмести, за да мога да вляза. Опитах да си придам равнодушен вид, когато установих, че тази стая бе също толкова пищно обзаведена, колкото и останалата част от къщата. Първоначално се бях надявала, че на Влад няма да му отнеме много дълго да открие онзи, който бе наредил на Чакала и останалите да ме отвлекат... при положение че беше прав и че зад заговора наистина стоеше някой друг. Ала сега мисълта, че издирването може да се проточи няколко седмици, изведнъж престана да ме тревожи. Не биваше да свиквам с подобен лукс, защото след като всичко свършеше, щеше да се наложи да се върна към съществуването си на ръба на бедността, но докато това станеше... животът бе твърде кратък, за да не се наслажда на неочаквания си късмет.

— Невероятно е — казах на Максимус, който сякаш чакаше да види дали съм доволна от стаята.

— Радвам се, че одобряваш — отвърна той. Официалното му държание контрастираше със страховития му вид и прямия поглед.

Максимум беше с поне трийсет сантиметра по-висок от моите един и седемдесет, а първата мисъл, която извикваше у мен с яките си мускули и суровите черти, беше „плашещ телохранил“, а не „благоденствен иконом“. Но пък коя ли бях аз, за да го съдя?

— Ще намериш чисти дрехи в гардероба — продължи той. — Освен това електрическата инсталация в тази стая беше преправена, така че да се задейства само с глас. Включи се — нареди той и наистина нощните лампи и стенните аплици начаса светнаха.

Бях поразена.

— Но как...

След това спрях. Влад.

Не само че бе изпълнил обещанието си да ми осигури дрехи, но и бе успял да промени електрическата инсталация на стаята, тъй като без ръкавицата си не можех да докосна даже ключа за осветлението, без да предизвикам късо съединение.

Максимум почака, за да види дали ще довърша изречението си. Когато не го сторих, той продължи, сякаш изобщо не бях проговорила.

— Можеш също така да кажеш „по-слабо“ или „изключи се“, когато искаш да си легнеш. Вечерята се сервира в девет часа в главната трапезария на първия етаж. Искаш ли да ти покажа къде е?

— Не, май си спомням, че я видях, докато идвахме — отвърнах, все още слисана от този мил жест от страна на Влад.

— Тогава ще те оставя. Обядът ще бъде донесен в стаята ти много скоро, но ако междувременно се нуждаеш от нещо, просто дръпни този шнур.

Той ми показа какво има предвид, като подръпна един пискюл, който висеше близо до вратата. Не чух нищо, но му повярвах, че действа.

— Благодаря ти — казах, чувствайки се така, сякаш би трябвало да му дам бакшиш. Не че бих могла да го сторя — портмонето ми беше във Флорида.

Той наклони глава на една страна.

— За мен е удоволствие.

Почаках, докато затвори вратата след себе си, преди да отида в банята. В нея имаше стъклена душ-кабина, достатъчно голяма за двама души, огромна вана, в която почти можех да плувам, както и куп други удобства.

Бях си мечтала за един хубав душ, но мисълта да се потопя във ваната и да прогоня от тялото си всяка следа от болка, ме накара да променя решението си.

— Светлина! — наредих, а после пуснах водата с лявата си ръка.

ГЛАВА 10

Когато се върнах в стаята, открих поднос с няколко покрити съда. Добре, че бях затворила вратата на банята, иначе онзи, който го беше донесъл, хубаво щеше да оплакне очи. Повдигнах капациите на съдовете и пред мен се откриха четири блюда. Огледах се наоколо, като почти очаквах от стените да изскочат хора и да се присъединят към мен.

Имам колкото искаш храна, беше ме уверил Влад. Не думай! Ако кръвните му донори ядяха по толкова на всяко хранене, трябва да тежаха поне по сто и петдесет килограма.

Стомахът ми издаде силен звук — напомняне да престана да се вирам в чиниите и да се захващам с опразването им. Седнах и започнах да се храня, без да си дам труда да се облека.

Когато свърших, така се бях натъпкала, че исках единствено да спя, но Влад беше казал, че ще изпрати Марти в стаята ми, след като се изкъпя и нахраня. Старовремският гардероб се оказа пълен с дрехи, които бяха или нови, или почти неносени, ако се съдеше по непокътнатия им вид. Освен това и те, и обувките, подредени върху пода на масивната дървена мебел, ми бяха по мярка. Започнах да отворям чекмеджетата на близкия скрин и там открих същото. Дори чашките на сутиените бяха с правилния размер. Влад или ме бе огледал адски внимателно, докато спях, или имаше опит в това, да отгатва мерките на жените... както и големи запаси от дрехи в къщата си.

Последното без съмнение беше вярно, но при мисълта как оглежда гърдите ми, в мен се размърда нещо, което обикновено държах добре заключено. После обаче си напомних, че на Влад спокойно можеше да му се лепне етикет „Опасен за здравето“, и си избрах пуловер, широк панталон и дебели чорапи. Камината беше запалена и в стаята беше приятно топло, ала в останалата част от имението можеше и да не е така. Веднага щом се облякох, дръпнах пискюла до вратата. Надали бе минала и минута, когато се почука.

Отворих и видях Максимус да стои в коридора. Зачудих се дали бързината му означава, че е вампир, или просто бе много добър служител.

— Знаеш ли къде е приятелят ми Марти?

— Да. Да го доведе ли?

Заля ме облекчение. Засега Влад бе изпълнил всички обещания, които ми беше дал.

— Аз също мога да отида при него — отвърнах. Все още се чувствах уморена, но вече не бях така замаяна като преди.

— Ще ти го доведе — заяви Максимус. — Изчакай тук.

И изчезна толкова бързо, че не можах да различа движенията му. Е, добре, това отговаряше на въпроса ми дали е вампир, или не. Зачаках, присядайки на леглото, след като в продължение на десет минути бях стояла пред празната врата. След още десет минути започнах да се притеснявам. Защо се бавеха толкова? Та Максимус ми беше осигурил същинско пиршество по-бързо от това!

След трийсет минути се втурнах на долния етаж, мъчейки се да си спомня в коя посока се бе отправил Влад. Огромното фойе, свързано с многобройни стаи, което така ме бе впечатлило първия път, сега ми се струваше като лабиринт, целящ да ме обърка. Освен това не видях жива душа. Какво беше станало с всички онези кланящи се типове? Къде, по дяволите, се бяха дянали всички?

— Максимус! — изкрещях аз, а в стомаха ми сякаш имаше буца. Нещо не беше наред. Знаех си го. — Къде е Марти? Знам, че си вампир, така че не се преструвай, че не ме чуваш!

— Ето ме, Франки.

Думите се разнесоха съвсем близо зад мен. Обърнах се рязко и едва не се блъснах в Максимус, ала онова, което ме изпълни с неимоверно облекчение, бе видът на приятеля ми. Марти стоеше до русокосия вампир, а по устните му играеше бледа, уморена усмивка.

— Радвам се, че си добре, момичето ми...

Преди да успее да довърши, аз го сграбчих, полуприклезнала, за да мога да го прегърна. Тръпка разтърси тялото му, когато доскорошният ми страх изпрати струя електричество в него, но той ме

стисна здраво и не ми позволи да се отдръпна. Може и да бях почти два пъти по-висока от него, ала той беше десеторно по-силен от мен.

— Наистина ли си добре, Франки? — прошепна в ухото ми.

— Да — също шепнешком го уверих аз, учудена от напрежението в гласа му. — Не чу ли? Пристигнах преди поне два часа.

Той ме пусна и вдигна очи към Максимус.

— Бях зает.

Острите нотки в гласа му ме накараха да го погледна по-изпитателно. Беше сменил полуизгорените дрехи, които носеше последния път, когато го видях, ала новото му облекло не изглеждаше много по-добре. И ризата, и панталоните му бяха изцапани с подозрителни на вид тъмни петна, да не говорим, че в ризата му имаше огромна неравна дупка, точно по средата на...

Втурнах се зад него, преди да е разбрал какво съм намислила. Докато успее да се обърне, вече бях видяла втората дупка, зейнала на гърба му. Не беше нужно кой знае какво въображение, за да се досетя на какво се дължат те.

— Какво, по дяволите... — изфучах.

Марти ме сграбчи за ръцете.

— Успокой се. Добре съм.

— Не си добре — отвърнах рязко, размахвайки ръце, доколкото ми позволяваше хватката му. — Бил си пронизан през тялото с огромен кол! Къде е Влад? Той знаеше ли за това?

Марти отново погледна към Максимус и аз усетих как ме обзема нов пристъп на ярост при вида на внезапно вкамененото изражение на русокосия вампир.

— Той го е наредил, нали? Кучи син! Накарал е да те набучат на кол! Защо? Поредният налудничав опит да се прави на Дракула?

— Шшт, ще те чуе! — ахна Марти. Беше преbledнял — нещо, което виждах за първи път.

Само че аз бях прекалено вбесена, за да се тревожа за чувствата на Влад.

— Не ме е грижа. Едно е да се преструва с името и големия замък в Румъния, но това е истинска лудост...

— За бога, млъкни! — прекъсна ме Марти.

— Добър съвет — промърмори Максимус.

Не можех да повярвам, че Марти е по-разстроен, задето се бях вбесила на Влад за отвратителната му преструвка, че е някой друг, отколкото от това, че го бяха промушили по този начин. Може би Влад не реагираше добре, когато някой поставеше под съмнение фантазиите му. Ако беше така, той не беше просто леко смахнат, а напълно луд...

— Повече не мога да слушам всичко това — заяви един раздразнен глас.

Незнайно как, лицето на Марти преbledня още повече — дори да не бях разпознала гласа на Влад, това щеше да ми е достатъчно, за да се досетя кой се беше приближил зад мен.

— Не я наранявай, тя не мислеше нищо лошо — побърза да каже Марти и застана между мен и Влад.

Нямах намерение да допусна да стане жертва на ново насилие, особено пък заради мен. Той продължи да пристъпва настрани с присъщата си вампирска бързина всеки път щом понечех да се измъкна иззад него — отстрани сигурно изглеждаше, сякаш танцувахме някакъв причудлив танц.

— Добре тогава! Ще говоря с теб по този начин — сопнах се на Влад иззад Марти. — Обеща ми, че няма да го нараниш, ала си накарал да го пронижат с кол. Дай ми поне една причина да не разваля споразумението ни още сега. И не, да ме заплашиш със смърт, не се брой. Няма да ми е за първи път, забрави ли? — Устните ми се извиха. — Освен това ти се нуждаеш от мен, и двамата го знаем.

Влад се усмихна неимоверно студено и се приближи.

— Нарече ме с име, което ненавиждам, и ме обвини, че съм луд и на всичкото отгоре — лъжец. Убивал съм хора и за по-малко. Но си права. Наистина се нуждаеш от теб. Позволи ми веднъж завинаги да разсея първите две подозрения.

Марти изведнъж изчезна — Влад го беше бутнал настрани, преди очите ми да успеят да видят движението му. Глух тропот откъм каменното стълбище ми подсказа къде се бе приземил, но когато понечих да отида при него, Влад ме сграбчи за ръката и впи изумрудено-медния си поглед в мен. Сърцето ми прескочи един удар, но въпреки това не трепнах. Нямаше да му доставя това удоволствие.

— И какво сега? — попитах с неприкрито предизвикателство.

— Ето това — отвърна той и бутна малък твърд предмет в дясната ми ръка.

ГЛАВА 11

Образи нахлуха в съзнанието ми, ала за разлика от обикновено, те не бяха видени през очите на един-единствен човек, а на мнозина.

Първо преживях спомена на един стар човек, хванат натясно от няколко войници. Те го приковаха към земята с подигравателни викове и смъкнаха кожата от лицето му, преди да му прережат гърлото. Следващият спомен бе още по-брутален — млад мъж, ослепен с помощта на пламнал въглен, преди да бъде изгорен жив. В третия видях как един още по-млад мъж, който забележително приличаше на Влад, бе нападнат от засада и пронизан до смърт в една църква. В последния спомен, без да обръща внимание на молбите му за милост, Влад, мръсен и облян в кръв, набучи убиеца на младия мъж на кол, вдигна го нависоко и го гледа как умира в продължение на два дни.

Когато действителността най-сетне измести тези ужасяващи картини, видях, че съм се долепила до стената и единствено ръката на Влад ме задържа да не падна. Гледаше ме, ала нито в очите, нито по слабото му лице се четеше каквото и да било чувство. Следи от чуждото страдание все още витаеха в различни части на тялото ми, но постепенно заглъхнаха, оставяйки само тъпа болка от стискането на предмета, който Влад ми беше дал.

Разтворих пръсти и видях, че държа дебел златен пръстен с голям гладък камък, върху който беше гравирен дракон — същият пръстен, който бях зърнала на ръката на всеки от мъжете, чиято смърт бях видяла. Той бе така изпълнен със същината на предишните си притежатели, че от него сякаш всеки момент щеше да потече кръв.

Убийствата, които бях принудена да преживея, ми бяха предали не само ужаса от това, да ти смъкнат кожата от лицето — усещане, което беше ново дори за мен. Бях надзърнала и в самите жертви и по този начин бях разбрала, че те до един, с изключение на последния, бяха от семейството на Влад. Знаех също така и точно кой ме държи до гладката каменна стена.

Шокът накара гласът ми да предрезгавее.

— Ти си Владислав Басараб Дракул, някогашен войвода на Влахия. Ала преди петстотин години те наричали Цепеш. Набивача на кол.

Влад дори не мигна.

— Все още ме наричат така — каза той с глас като смъртоносна милувка, а след това ме пусна.

За моя радост краката успяха да ме удържат — последното, което исках, бе да рухна на пода. Да падна в краката на Влад, би било ужасно клише, дори той наистина да беше истинският Влад.

Погледнах към Марти, който все още стоеше до стълбите, без да помръдва, но изглеждаше добре. Максимус бе до него и от това, че го стискаше за рамото, разбрах, че го е удържал да не се намеси.

— Успя ли да чуеш онова, което допирът на пръстена ме накара да преживея? — попитах, неспособна да потисна тръпката, пробягала по тялото ми при спомена.

— И да, и не. — Устните му се извиха в нерадостна усмивка. — Когато използваш уменията си, около ума ти сякаш се издига непревземаема стена. Ала когато свършиш и мислите ти се върнат на видяното, аз ги чувам.

Опитах се да пропъдя всяка мисъл, свързана с убийствата, което ми се удаваше по-лесно, ако се съсредоточах върху Марти.

— Е, добре, сега вече знам, че не страдаш от някаква заблуда, породена от твърде много фантазиране. — Крайниците ми най-сетне престанаха да треперят. Пристъпих напред и продължих с остър тон: — Но това не те извинява, задето наруши обещанието си да не нараняваш Марти.

Влад скръсти ръце на гърдите си и това привлече вниманието ми към тъмните петна върху ризата му, които миришеха на отвратителните шейкове на Марти.

— Не, обещах да не наранявам теб — възрази той. — За него обещах единствено да не го убивам. И както виждаш — удържах на думата си. Но ако никога не ти е хрумвало, че Марти може тайно да е заговорничел с похитителите, на мен определено ми хрумна.

Аз го зяпнах с отворена уста.

— Не. Марти никога не би сторил нещо подобно.

— Благодаря ти, момичето ми — промърмори той от другия край на стаята.

— Сега вече го знам — каза Влад, поглеждайки към Марти без помен от разкаяние. — Но нямах намерение да повярвам на един непознат просто така. — Изражението му се вкамени още повече и той добави: — Водя потеклото си от владетели, които до един имат нещо общо — били са убити. В продължение на стотици години съм бил заобиколен от смърт, предателство и заговори, ала винаги съм оцелявал и съм опазвал хората си в безопасност, като съм бил по-хитър и по-безмилостен от враговете си. Онова, което сторих, може и да те отвращава, ала само глупак или наивник би повярвал на Марти единствено на основание на собствените му думи. А аз не съм нито глупав, нито наивен.

Той пристъпи към мен и отново трябваше да потисна порива да се дръпна назад. Технически може и да не беше нарушил обещанието си, ала това, че бе измъчвал Марти само защото евентуално би могъл да е замесен в отвличането ми, доказваше, че е един от най-безсърдечните хора, които познавах.

От друга страна, след онова, което бях зърнала от миналото му — да не говорим пък за това, което бях видяла, след като се срещнахме — аз бях наивната глупачка, ако очаквах нещо различно.

Той спря само на няколко сантиметра от мен, все така приковал в лицето ми пронизващите си очи с цвят на бакър. След това протегна ръка.

— Пръстена ми.

Сложих го върху дланта му, забравяйки да го преместя в лявата си ръка, преди да го докосна. Както можеше да се очаква, при допира ми в него премина струя електричество. Онова, което последва обаче, определено ме свари неподготвена.

Готическото фоайе изчезна, изместено от неясния пашкул на тъмнозеления балдахин, обгръщащ леглото, върху което се намирах. Зарових пръсти в плътната материя, а стонът ми бързо се превърна във вик, изтръгнат от разтърсващата наслада, която се разливаше по тялото ми. Ръцете ми още по-здраво стиснаха завесите, докато се гърчех под еротичната смесица от дълбоки, влажни докосвания и лекото жулене на едва набола брада върху най-чувствителното късче от тялото ми.

— Моля те — изохках.

Влад повдигна глава — косата му се спускаше като черна коприна по бедрата ми, погледът му гореше с изумрудена светлина.

— Не — гърлено каза той. — Още.

И устните му отново се спуснаха надолу.

Лицето на Влад дойде на фокус пред мен, ала вместо зелени завеси видях, че се намираме във фойето. Той ме наблюдаваше, сбърчил вежди.

— Знам, че когато ме докосна, ти се яви нещо. Мозъкът ти изведнъж утихна. Каж ми какво беше.

Бузите ми пламнаха, а отказът да повярвам на очите си прогони остатъците от насладата, която многократно превишаваше всичко, което бях изпитвала, когато се самозадоволявах. Това не беше видение, в което той беше с друга жена, и мозъкът ми се противеше отчаяно.

Не. Не и двамата с Влад заедно... по този начин.

Сбърченото му чело се изглади и едната му вежда подскочи нагоре.

По дяволите! Пак неговата телепатия! *Мисли за нещо друго* — изкрещях си наум, избягвайки да срещна очите му. — *Каквото и да било!*

Не го гледах, ала почти усещах как очите му ме обхождат, забелязвайки внезапно настръхналите зърна на гърдите ми, ускорения ритъм на сърцето ми и навярно долавяйки проклетото туптене между краката ми, което отказваше да отшуми напълно.

— Не се учудвам — каза той най-сетне с глас, натежал от неща, които не исках да назова. — И аз предвидих съвсем същото.

Бузите ми вече горяха толкова силно, че почти очаквах да избухнат в пламъци, досущ като ръцете му. Минах покрай него и се запътих към стълбището, без да се осмеля да погледна към Марти. И как бих могла — нали току-що бях надзърнала в едно бъдеще, където бях в леглото заедно с мъжа, подложил го на изтезания.

— Нищо не е неотменимо. И преди съм променяла предсказанията си — промърморих както на Влад, така и на себе си.

Въпреки това изкачих стълбището, като вземах по две стъпала наведнъж.

ГЛАВА 12

Час по-късно Марти отвори вратата на стаята ми, без да почука. Беше сменил разкъсаните окървавени дрехи и си бе взел душ, ако се съдеше по влажната му коса. Седях по турски на леглото, убеждавайки се, че бях разбрала погрешно видението си, но без особен успех. Разбрала погрешно, друг път! Или може би Влад беше между краката ми, защото си търсеше ключовете?

— Франки? — пресипнало каза Марти. — Не искам да те безпокоя, обаче не разполагам с много време за разговори.

— Защо? Какво става? — попитах начаса и скочих от леглото.

Марти затвори вратата след себе си и потърка дългите си, рунтави черни бакенбарди.

— Отивам на разузнавателна мисия.

Не си дадох труда да попитам какво ще разузнава.

— Дори не сме сигурни, че Влад е прав — промърморих. — Може би никой не е пращал Чакала и останалите да ме отвлекат. Може би планът си е бил техен.

— Не е бил — мрачно отвърна Марти. — Онзи вампир от хотела, Шрапнел, прекара целия полет, разпитвайки оня рижия, който те отвлече... като прояви забележителна изобретателност в методите си. Ала дори те бяха нищо в сравнение с това, което го очакваше от ръцете на Влад. В сравнение с него, аз се отървах леко. Не са действали сами. Някой им е наредил да те отвлекат, но не са знаели кой. Получили са единствено телефонен номер и тлъст депозит в банката, както и обещания за още пари, ако успееш да им набавиш информация за Влад.

От устните ми се откъсна въздишка. Не че бях очаквала всичко да приключи толкова бързо, но все пак се бях надявала.

— Наистина съжалявам, Марти — казах и махнах с ръка към гърдите му. Плачеше ми се от онова, което бе трябвало да понесе. —

Не биваше да те наранява.

Марти изсумтя.

— Радвам се, че съм жив. Сигурно си се досетила, че те проследих от Гибсънтън, изчаквайки благоприятен момент, в който да те охраняват по-малко вампири. Когато си дадох сметка, че съм нападнал Влад, реших, че с мен е свършено. Единствената причина, поради която още мърдам, е, понеже си го накарала да ти обещае, че няма да ме убие. Макар и през ум да не ми беше минавало, че ще се убедя от първа ръка.

Успях да извикам някакво подобие на усмивка върху устните си.

— След като ще прекарам доста време с него, издирвайки този загадъчен задкулисен враг, има ли още нещо, което трябва да знам за Влад?

— Аха. — Изражението на Марти стана сурово, твърдо. — Онова, което зърна в последното си видение... не допускай да се случи.

Затворих очи, усетила как бузите ми отново пламват. Значи, и Марти се бе досетил какво бях видяла. Не че бях изненадана — той беше вампир, а моята реакция определено не можеше да се нарече дискретна.

— Марти... — започнах аз.

— Нямах да ми пука, ако беше някой друг — прекъсна ме той. — Не става въпрос за липсата ти на опит с мъжете.

— Защо не го раздрънкаш на всички, както си почнал! — изсъсках аз и отворих очи. С невероятния слух на вампирите, той само дето не беше татуирал едно огромно „Д“ на челото ми.

Марти махна нетърпеливо с ръка.

— Не разбираш за какво ти говоря. Влад не е обикновен вампир. Ние всички носим жестока жилка в себе си, ала никой не може да се мери с него, когато става дума за безмилостност. Ако се забъркаш с него, той ще ти разбие сърцето и ще съсипе живота ти, и ако не те обичах като дъщерята, която имах някога, не бих го изрекъл на глас, когато знам със сигурност, че той ни слуша.

Неприкритата болка в гласа му прогони смущението ми.

— Не се тревожи — казах, като се насилих да звуча нехайно. — Наясно съм колко е опасен и няма да се забъркам с него. Трябва да е

било моментен пристъп на лудост, защото електричеството ми не му действа. — Свих рамене. — Ще ми мине.

Марти ме потупа по крака.

— Само така, момичето ми. Не знам колко дълго няма да ме има, така че се пази.

— Обещавам. Кога тръгваш?

Той въздъхна.

— Още сега. Една прегръдка? Обичам те, хлапе.

Аз коленичих и обвих ръце около него, като внимавах да не го докосна с дясната си длан.

— И аз те обичам — прошепнах. — Ти също се пази, Марти. Да не си посмьл да оставиш да те убият.

В смеха му се прокрадна едва забележима мрачна нотка.

— Ще се постарая.

Точно в девет часа се спуснах по стълбицето. Първоначално възнамерявах да откажа да се присъединя към Влад за вечеря заради онова, което беше сторил на Марти — не че нямах и други причини да не искам да го видя, — но да го избягвам, беше безсмислено. Трябваше да работим заедно, за да открием кой бе наредил да бъда отвлечена. Който и да бе той, нямах никакво намерение да допусна да му се размине току-така.

Освен това бях успяла да прогоня смущението си от палавото видение с Влад — както и от това, че Марти бе разгласил девствеността ми така, че всеки вампир да може да го чуе. Нима трябваше да се срамувам, че ценях живота на другите повече от собствените си нужди? Не бях чак толкова коравосърдечна и безмилостна.

Ала същото не можеше да се каже за вампира, който се изправи, когато прекрачих прага на трапезарията, а по лицето му, когато ме огледа, пробяга изненада. За да му покажа, че не страдам от наранено чувство за благоприличие, се бях преоблякла в черна рокля с голи рамене, която прилепваше към извивките на тялото ми, изваяни от безброй часове гимнастически упражнения. Обикновено правата ми черна коса сега падаше на вълни, а аленото червило и опушеният грим стояха добре на фона на лекия тен на лицето ми.

Точно така, войводо — помислих си, когато погледът му се плъзна по мен за втори път. — *Може и да съм белязана, но все още*

изглеждам достатъчно апетитно, нали? Жалко, че няма да получиш нищо от това, независимо от видението.

Устните му потръпнаха, но той не каза нищо, докато ми държеше стола, за да седна. Едва когато се настаних, отвърна на предизвикателството, което му бях отправила наум.

— Ако целиш да ме разубедиш да те съблазня, няма да го постигнеш, като ме провокираш с подмятания за провал. — Той се разположи на стола си с небрежно, арогантно изящество. — Обичам предизвикателствата, но не мисля, че ще мине много време, преди да се озовеш в леглото ми.

Аз тъкмо разгъвах салфетката си, ала думите му ме накараха да замръзна. Наистина ли току-що бе говорил за мен със същото нехайство, сякаш говореше за десерт, който, рано или късно, щеше да изяде?

На глас обаче казах:

— О, виждам, че не страдаш от липса на самочувствие.

Той взе винената чаша и отпи, преди да отговори.

— Не става въпрос за самочувствие, просто съм свикнал жените да ме преследват. При твоите години и липса на опит, обикновено не би имала никакъв шанс. Ала умението ти е оставило мрачен отпечатък върху младостта и невинността ти, което те прави доста интригуваща.

— Истинска късметлийка — процедих, все още бясна заради самонадеяността му.

Той се усмихна, едновременно заплашителен и съблазнителен, като камшик, увит около бутилка шампанско.

— Да. Хората често ме отегчават, понякога ме забавляват, обикновено ме дразнят, но рядко събуждат интереса ми. Ала ти го правиш, поради което ще ми достави удоволствие да бъдеш моя любовница.

Не можех да реша кое ме обиждаше повече — това, че ме слагаше в един кюп с жените, които го бяха „преследвали“, или категоричната му увереност, че ще скоча в леглото му. Погледът му обходи просторното помещение с катедралния таван, неимоверно великолепния полилей и местата за поне две дузини хора около масата.

— Нищо чудно, че се нуждаеш от толкова огромна къща. Напомпаното ти е го не би се побрало в нищо по-малко.

Влад сви рамене.

— Може и да съм самоуверен, но имам всички основания за това. Мислиш ме за опасен и си ми ядосана заради Марти, ала още преди да получиш онова видение, знаех, че ме желаш.

— Хващаш окото, голяма работа — троснах се в отговор, без да позволя това, че е прочел най-съкровените ми мисли, да ме смути. — Има много секси мъже, които ме привличат. Ако Крис Хемсуърт беше тук, щях да му скоча толкова бързо, че нямаше да разбере откъде му е дошло.

— С което би го убила — отбеляза той.

— И него, и всеки, който има пулс, поради което след злополуката спрях да ходя по срещи. Бих могла да започна да излизам с вампири, но Марти ме разубеди, защото се тревожеше, че ще ме използват заради уменията ми. — *И беше съвсем прав*, натъртих наум, преди да продължа на глас: — И ето че сега съм под един покрив с привлекателен мъж, когото не мога да убия, а ти се чувстваш специален само защото реагирам така, както би реагирала всяка нормална, здрава жена. — Облегнах се назад и изпухтях. — Така де. Всеки прилично изглеждащ мъртъв тип би ми подействал по същия начин, така че стига си потривал самодоволно ръце.

— Заблуждаваш се, но както ти казах — никога не бягам от предизвикателствата — заяви той, потърквайки едва наболата си брада.

Заповядах си да не проследя движението му — гледката на устните му би довела единствено до нови мисли за онова видение.

— Нека проверим дали е така — продължи той. — Максимус!

Не беше повишил глас, ала русокосият вампир се появи на мига.

— Да?

— Той е само един от многото мъже, измежду които можеш да избираш — заяви Влад с ехидна усмивка. — Те до един са мускулести, мъжествени, свободни и могат да издържат поне един час, преди електричеството ти да ги изпрати в несвяст.

Бях започнала да се досещам какво е намислил и се размърдах неспокойно в стола си.

Престани, помислих предупредително.

Без да ми обръща внимание, той махна към мен с винената си чаша.

— Погледни нашата гостенка, Максимус. Пълни устни, леденосини очи, дълга черна коса и силно стройно тяло. Красива е,

нали? Толкова красива, че и ти, и още няколко в тази къща бихте я изчукали на драго сърце, нали?

Неволно ахнах при безцеремонните му думи. Максимус примига, погледна ме за миг и отново се обърна към Влад.

— Това някакво изпитание ли е?

— Ни най-малко — увери го Влад, докато го обхождаше с хладен, преценяващ поглед. — Докато Лайла е тук, всички от хората ми са свободни да опитат късмета си с нея, стига тя да е съгласна. Ако ли пък тя предпочете да прескочи свалките и да изчука един от вас още сега, това също ви е позволено.

Лицето ми пламна, ала и сама не бях сигурна дали е от срам, или от гняв. Максимус изглеждаше едновременно смутен и заинтригуван, сякаш не бе сигурен дали да си тръгне, в случай че в яростта си започна да раздавам токови удари наляво и надясно, или пък да остане, за да провери дали няма да му наредя да си свали гащите и да се залови за работа.

— Имам един въпрос — казах ведро, макар че вътрешно продължавах да кипя от гняв. — Кого трябва да оправя, за да получа нещо за ядене? Защото виждам само куп лъскави чинии и нито помен от храна. Или само се опитваш да събудиш апетита ми?

По устните на Влад пробяга усмивчица.

— Съжалявам, Максимус. Изглежда, че гостенката ни предпочита да задоволи други свои нужди.

— А може би просто не го харесвам, нито пък когото и да било, комуто е наредено да ми служи като сексроб — възразих аз.

— Това не беше нареждане, а обяснение, че обичайните правила за гостите му не важат за теб, в случай че проявявам интерес. — Максимус ме оглеждаше преценяващо, докато говореше. Освен това бе изоставил официалния тон, с който се бе обръщал към мен до този миг. Предполагам, че с тема като тази формалностите ставаха ненужни. След това погледна към Влад. — Ти я желаеш. Защо ни предлагаш тази възможност?

— Защото тя не е подходяща за мен — обясни той с присъщата си вбесяваща самоувереност. — И трябва да го осъзнае. А ако, колкото и да е невероятно, се окаже, че е, значи, не си струва да си губя времето с нея.

При тези думи най-сетне хвърлих салфетката и се изправих.

— Наслушах се на всичко това!

Максимус ме докосна по ръката.

— Моля те, почакай малко. Аз проявявам интерес. Преди някой друг да се е намесил, бих искал да ми дадеш шанс. — В тъмносивите му очи припламна зелена светлина. — Не искам да ставам груб, но работата при Влад не оставя много време за срещи с жени. А пък ти си красива, неустрашима и притежаваш умения, които ме очароват. Така че ако ти също проявяваш интерес, аз ще приема и то няма да бъде по задължение.

Погледнах към Влад, който продължаваше да поглажда брадичката си, спокойно замислен.

Ти, самодоволно копеле, казах наум, след което отново насочих вниманието си към Максимус, разкъсвана между гнева от грозния начин, по който Влад ни манипулираше, и неудобство, защото Максимус изглеждаше съвсем искрен в предложението си.

— И не е нужно да си легнеш с мен още тази вечер — продължи той. — Защо да не те разведе из къщата утре?

Отново погледнах към Влад, ала той само повдигна вежди, сякаш ме предизвикваше да откажа. Изругах. Точно това исках толкова отдавна — да бъда поканена на среща от привлекателен, неопасен мъж, когото не можех да убия току-така. Влад може и да бе убеден, че съм привлечена изключително и само от него, ала аз щях да му докажа, че греша, и при това да се забавлявам, докато го правя.

— Обиколка из къщата звучи страхотно — отговорих на Максимус и отново седнах. — Какво ще кажеш за един часа утре следобед, или ти е твърде рано?

— В един часа ме устройва. Очаквам го с нетърпение — отвърна той и се усмихна.

Имаше трапчинки, от които суровото му лице изведнъж придоби младежки вид и аз неволно се зачудих дали не е бил на моите години, когато е станал вампир. След това се поклони на Влад и си тръгна.

В трапезарията се възцари тишина, нарушавана единствено от припукването, долитащо откъм трите камини, които заемаха стената зад Влад. Аз го погледнах, уверявайки го наум, че е допуснал огромна грешка.

Най-сетне той проговори, ала думите му не бяха насочени към мен.

— Можете да сервирате вечерята.

Стаята изведнъж се изпълни с половин дузина прислужници, всеки от тях — понесъл голям поднос, захлупен с куполовиден капак, от които се носеха апетитни ухания. Ала колкото и да бе странно, въпреки че храната, която поставиха пред нас, изглеждаше дори по-вкусно, отколкото миришеше, аз вече не бях гладна.

ГЛАВА 13

Очаквах Максимус да е точен и не се бях излъгала. В мига, в който часовникът удари един, откъм вратата долетя почукване.

Отворих, насилвайки се да се усмихна, макар че това бе последното, което исках да направя. Въпреки че никога не бях спала в по-меко и удобно легло, почти не бях мигнала и цялото тяло ме болеше. Явно всички драскотини, цицини и синини от последните няколко дни най-сетне си казваха думата. Ако добавим към това и смущаващите сънища, които ми се бяха присънили, когато на няколко пъти успях да заспя, изобщо не беше изненадващо, че бях в скапано настроение.

Поне част от това трябва да си беше проличало по лицето ми, защото усмивката на Максимус помръкна, когато се вгледа по-внимателно в мен.

— Добре ли си?

— Да — излъгах. — Само съм малко уморена. Май прекалено много неща са ми на главата, за да спя добре.

— Може да е и от надморската височина — предположи той, ала сбърченото му чело говореше, че не се е хванал на извинението ми. — От нея обикновените хора често се чувстват ужасно уморени, докато се аклиматизират.

Коментарът му за обикновените хора не ми направи особено впечатление — бях живяла с Марти достатъчно дълго, за да съм свикнала.

— Вероятно е от това — съгласих се и си наложих да се усмихна малко по-широко.

От начина, по който ноздрите му потръпнаха лекичко, разбрах, че е подействало.

— Изглеждаш прелестно — каза той и ме обходи с поглед, в който този път се четеше не само загриженост.

— Благодаря. — Прокарах ръка през косата си и по навик оставих един кичур да закрие белега ми. — Ти също изглеждаш добре.

Като изваден от списание за мъжка мода.

И наистина го мислех. Носеше тъмносин пуловер с ниска яка, който сякаш бе изтъкан от коприна, и черен спортно-елегантен панталон. Ако към това се добавеха и високият му ръст, привлекателно изваяните черти и якото мускулесто тяло, видът му бе достатъчен, за да накара сърцата на повечето жени да се разтуптят.

На повечето, но не и на мен. Оценявах това, че се бе погрижил за външния си вид, ала когато го погледнех, не усещах да прехвърчат никакви искри. Ако някой можеше да закачи хормоните ми към медицински монитор, той щеше да отчете съвършено права линия.

Уморена си, опитах да убедя сама себе си.

Може би Максимус беше прав за надморската височина.

Да, ама вчера надморската височина не ти попречи да точиш лиги по Влад, подразни ме гадничък вътрешен глас, но аз не му обърнах внимание.

Бях уморена, това беше всичко. Много скоро главата ми щеше да е пълна с похотливи мисли за Максимус. По дяволите, може би дори щях да приложа някои от тях на практика.

— Е, ще вървим ли? — Въпросът на Максимус привлече вниманието ми към него.

Щях да покажа на онзи самовлюбен румънски принц, че не е толкова специален за колкото се има.

— Абсолютно.

— Откъде искаш да започнем? — попита той.

— Откъдето кажеш — свих рамене.

— Тогава ще започнем от началото — заяви той и ме поведе по богато украсеното стълбище. — Първоначално това място е било манастир, построен през петнайсети век.

— Тази къща някога е била църква?

— В онези времена манастирите са били много повече от това — отвърна Максимус и посочи огромните прозорци, до които бяхме стигнали. — Били са стратегически укрепления. По онова време Османската империя се опитвала да завладее Западна Европа, а Румъния била една от страните по пътя ѝ.

— Е, това обяснява крепостните стени и наблюдателните кули — подхвърлих замислено, а после добавих, — които използвате и до днес.

— Влад има врагове — отвърна Максимус и ми хвърли кос поглед.

— И аз забелязах нещо такова — изсумтях, — когато бях отвлечена от тях.

— Това не е къщата, в която е живял, докато е бил принц — продължи Максимус и ме поведе покрай салона към стълбището. — Нанесе се тук едва през седемнайсети век. Крепостните стени и самата постройка бяха полуразрушени, ала той ги възстанови, надстрои трети и четвърти етаж и осъвремени първите два, като добави най-различни удобства.

— Например вътрешни градини? — попитах на шега и Максимус се ухили.

— Шрапнел настоя за това. По душа той си е градинар, но никога няма да го признае.

Огромният вампир, който според Марти проявил „забележителна изобретателност“ в методите си на мъчения, тайничко обичаше да се занимава с растения?

— Какви други изненади си ми подготвил? — попитах и добавих сухо: — Нека да отгатна — ти си истинският римски генерал, който Ръсел Кроу изигра в „Гладиатор“.

Максимус се засмя и прокара пръсти по ръката ми, без да се отдръпва, въпреки електричеството, преляло в него.

— Не, но с подходяща мотивация би могла да ме убедиш да си облека къса кожена поличка като неговата и да се престоря, че съм.

Тонът му беше шеговит, ала под закачливата лекота се долавяше чувствена нотка. В моята глава може и да не се въртяха палави мисли — мамка му! — ала той ясно ми показваше, че същото не важи и за него.

— Разкажи ми повече за реставрирането на това място — казах, чудейки се защо не бях усетила абсолютно нищо при мисълта за секси игрички с Максимус. — Ти бил ли си тук?

Дори да беше разочарован, че разговорът отново се бе върнал върху къщата, той с нищо не го показва.

— О, да. Всъщност аз отговарях за възстановителните работи. По това време вече бях при Влад от няколко века и той ми се довери да довърша всичко, докато беше в Словения...

Три часа по-късно главата ми бръмчеше. Максимус ме беше развел из първите три етажа, които се оказаха поразително огромни. На всичкото отгоре къщата на Влад съдържаше достатъчно безценни предмети на изкуството, че да накарат, който и да било уредник на музей да заплаче от завист. Ала влезеше ли в оръжейната, човек изпитваше чувството, че се е върнал назад във времето, и забравяше gobлените, портретите, мебелите и изобилието от предмети, инкрустирани със скъпоценни камъни. Вътре беше пълно с доспехи, ризници, мечове, щитове и безброй други бойни пособия, много от които бяха украсени с герба на рода Дракул или със символа на Ордена на Дракона.

Докато Максимус ме развеждаше из стаята, аз много внимавах да държа дясната си ръка плътно долепена до тялото. Знаех, че всички тези предмети бяха използвани в битка — драскотините и вдлъбнатините, които ги покриваха, бяха безмълвно свидетелство за това. Почти ми се струваше, че стаята пулсира от всички предмети, напоени със същността на хората, докосвали ги някога.

Въпреки че ми беше интересно, с напредването на деня се чувствах все по-зле и по-зле. Докато Максимус най-сетне ме изпрати до стаята ми, вече бях толкова уморена и схваната, че исках единствено да спя. Може би всичко, което бях научила, бе дошло твърде много за мозъка ми и сега липсата на сън най-последно си казваше думата.

— Благодаря за прекрасния следобед, Максимус. Ще те видя утре на обяд, нали?

Той се облегна нехайно на стената.

— Не, Оскар или Габриел ще ти донесат яденето.

— Вече ти омръзнах, а? — подразних го аз.

По устните му продължи да играе усмивка, ала погледът му стана сериозен.

— Трудно е да съблазниш някого, докато в същото време раздигаш масата, на която се е хранил. Ето защо възложих другиму да ти прислужва, докато си тук.

Вътрешно въздъгнах. Макар наистина да си бях прекарала чудесно, все още нищо у мен не трепваше от близостта на Максимус... а наистина бях опитала. Бях оглеждала задника му, когато вървеше

пред мен, представяла си бях как впирам нокти в широките му плещи... по дяволите, на няколко пъти дори го бях погледнала скришом и отпред. Ала като се изключи възхищението ми от добре поддържаната му форма, не бях изпитала нищо. Почти виждах как Влад се подхилва самодоволно.

Не че възнамерявах да се откажа. Може би се нуждаех от малко повече физически допир. Благодарение на проблема ми с електричеството, за последно се бях целувала в осми клас с Джони Стейпълс. Една целувка би трябвало да стартира либидото ми. Усмихнах се и навлажних устни с език, като се надявах Максимус да не е от срамежливите.

Не беше. Той се приведе надолу, обви шията ми с една ръка и ме целуна. Устните му бяха хладни, пълни, ала корави, а езикът му се плъзна между моите с далеч повече финес, отколкото Джони Стейпълс беше проявил. Аз отвърнах на целувката му, доволна, че то бе като карането на колело и очевидно не бях забравила как се прави. Езиците ни се преплетоха и за моя още по-голяма радост, не усетих вкус на кръв. Приятно ми беше да мога да прегърна някого и той да ме притегли към себе си, макар да внимавах да не го докосна с дясната си ръка. Тихият му стон, когато ме притисна до себе си, също ми хареса. Доволна, че дългогодишната липса на практика не беше направила целуването ми най-нескопосаното на света, аз...

О, по дяволите! Не действаше! Едрото му твърдо тяло се притискаше в моето, а езикът му правеше наистина приятни неща в устата ми, и въпреки това не усещах прилив на топлина. Типично за моя късмет. В продължение на години се бях ядосвала заради наложеното ми въздържание, а ето че сега, когато най-последно ми се удаваше възможност да направя нещо по въпроса, под формата на привлекателен рус вампир, аз не си падах по него. Може би трябваше да си взема мярка за един от онези пръстени на въздържанието^[1]? Дали ги даваха и на хора, които не бяха религиозни? Или беше само за членове на групата?

— Максимус, съжалявам — казах и се отдръпнах от него.

— Много бързам, нали? — хрипкаво попита той. — Не се тревожи, нямам нищо против да почакам. На Влад ще му отнеме седмици, докато се сдобие с лични вещи от всичките си врагове, за да можеш ти да ги докоснеш, така че имаме време.

Привлекателен, изпълнен с разбиране и не се беше строполил на пода, получил инфаркт от електричеството в допира ми. Поех си въздух с раздражение. Нима Максимус не беше точно това, за което си бях мечтала през всички самотни нощи? Защо тогава пулсът ми не беше учестен? Защо реакцията, която той предизвикваше у мен, бе толкова равнодушна, в сравнение с онова, което бях изпитала с Влад?

Мамка му!

— Максимус... — започнах, ала той сложи пръст върху устните ми.

— Недей. Познавам този тон, но... почакай. Ако все още искаш да ми кажеш същото след една седмица, добре, но дай ми поне толкова време, преди да оставиш някой друг да си опита късмета. — Крива усмивка пробяга по устните му. — Какво друго имаш да правиш?

Какво, наистина? Определено не и да мисля за опасния вампир, който бе толкова самонадеян, че ме бе уредил с друг мъж и на практика ме беше предизвикал да преспя с всички негови служители.

— Дадено — приех, насилвайки се да се усмихна.

Той отново ме целуна и макар да беше приятно, надеждата ми да почувствам нещо повече не се оправда — между нас и този път не прехвърчаха искри.

— Добре — каза той, след като ме пусна. — Значи, ще се видим утре.

[1] Практика, водеща началото си от деветдесетте години на двайсети век в САЩ; заражда се сред различни християнски групи, проповядващи сексуално въздържание — носенето на подобен пръстен се смята за обет за целомъдрие до сватбата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

В девет часа поех надолу по стълбището с тежката стъпка и ентузиазма на затворник, тръгнал към електрическия стол. Този път не бях облечена в миниатюрна черна рокличка. Вместо това носех сив спортен панталон и маслинозелено поло. Черната ми коса беше вързана на опашка, по лицето ми нямаше и следа от грим, а устните ми бяха изтънели от раздразнение. Всичко във външния ми вид би трябвало буквално да крещи „Не ме закачай“ на вампира, който ме очакваше в трапезарията.

Когато ме зърна, Влад се изправи, което, незнайно защо, ме ядоса. Защо настояваше да се преструва на добре възпитан? Някой, който наистина има добри маниери, не измъчва невинни хора, нито предлага служителите си, както сводник — проститутките си, само за да докаже, че е прав!

А после се скарах сама на себе си. Само защото все още се чувствах отвратително и не можех да му докажа, че греши, не означаваше, че имам право да сипя отрова отгоре му.

Извинявай, помислих си, предполагайки, че както обикновено, чува какво става в главата ми.

Ехидната усмивка, извила устните му, докато ми държеше стола, потвърди подозрението ми.

— Срещата май не е оправдала очакванията ти?

Седнах с тиха въздишка. Мразех да лъжа, пък и той можеше да прочете мислите ми, така че какъв смисъл имаше да отричам?

— Не, но Максимус иска да изчакаме една седмица и аз се съгласих.

Когато се настаних зад масата, Влад се върна на мястото си. И този път нещо толкова простичко като това, да седне, вдъхваше страхотен респект, когато бе извършено от него. Ако се беше настанил върху трон, несъмнено щеше да изглежда съвсем на мястото си. Всъщност нищо чудно някъде в къщата да имаше трон. Максимус не ми беше показал четвъртия етаж, с обяснението, че тази част била

забранена за външни лица, което аз си бях превела като „личната територия на Влад“, чудейки се защо ли се нуждае от покои с размерите на жилищен блок.

А може би там извършваше всичките си мъчения. Това определено беше място, което Максимус не би искал да ми покаже.

— Не, мъченията извършвам в тъмницата, като всеки уважаващ себе си собственик на замък. — В гласа на Влад определено се долавяха развеселени нотки. — А на четвъртия етаж не живея само аз. Там са стеатите и на най-доверените ми служители.

— Наистина ли имаш тъмница?

На това му се казваше традиционалист!

— Естествено. — Докато ми отговаряше, той направи жест с два пръста и начаса един прислужник се появи и напълни чашата ми с тъмночервено вино. Или поне се надявах да е вино. — Да, вино е. — Отново същата развеселена нотка в гласа му. — Освен очевидното му предназначение, виното би трябвало да ти помогне да спиш по-добре тази нощ. Пък и ще облекчи част от болката в тялото ти.

Уменията ти са прекалено натрапчиви, помислих и го стрелнах с гневен поглед.

В отговор той се усмихна и вдигна чашата си в безмълвен тост.

Аз отпих малка глътка от моята, оставяйки течността да погали езика ми, преди да преглътна. Дъх на виолетки, черни череши и... дим.

Вкусно, реших и отпих втора, по-голяма глътка. Част от напрежението в раменете ми поотслабна.

Влад ме наблюдаваше, а мислите му, каквито и да бяха те, бяха скрити зад енигматичната му полуусмивка. Аз се бях облякла по-неофициално за вечеря, но същото не можеше да се каже и за него. Разкошната материя на моравата му риза ѝ придаваше много по-елегантен вид, отколкото предполагаше семплата ѝ кройка. Светлината, струяща от полилея, се отразяваше в копчетата му за ръкавели, инкрустирани със скъпоценни камъни, тъмносивият панталон му стоеше толкова съвършено, че бе трудно да не го гледам. Косата му беше сресана на гладки, тъмни вълни, а едва наболата брада обгръщаше изваяната му челюст като прегръдка. Забравила за миг всичко друго, аз го поглъщах с очи, докато отпивах от чашата си.

Бях очаквала да се подсмихне ехидно на очевидното ми възхищение, но той продължи да ме гледа с непроменено изражение.

Дългите му тънки пръсти потупваха лекичко дръжката на винената чаша и изведнъж си припомних усещането от начина, по който бе милвал ръката ми, докато освобождавах електричеството си в него. По тялото ми се разля топлина и макар да си казах, че е от виното, знаех, че не е така. Три часа и две целувки с Максимус не ме бяха накарали да почувствам дори най-слабата искрица, ала по-малко от пет минути в присъствието на Влад, и ето че си веех мислено, за да се охладя.

Сега вече изражението му се промени — бавна, многозначителна усмивка се разля по устните му.

— Видя ли? Не реагираш по този начин на всеки мъж — каза той със задоволство.

Нищо не би ме зарадвало повече от това, да му кажа, че греши, ала той наистина ме изпълваше с чувства, каквито не бях изпитвала към никой друг. Може би беше прав и мракът в мен виждаше в него сродна душа. Което изобщо не правеше цялата история по-малко опасна за доброто ми физическо и емоционално състояние.

— Престани — казах тихичко. — Намери си някой друг, с когото да се забавляваш. И двамата знаем, че нямам никакъв опит, така че нямам представа как да играя тази игра, без да бъда наранена. Освен това не обичам игричките. Предпочитам от самото начало да съм наясно кое е истинско и кое — празни приказки.

Той се облегна назад. В погледа му се таеше нещо, което ме изкушаваше, противно на разума ми. Отпих от виното, мъчейки се да отвлека вниманието си.

— Именно прямотата ти и нежеланието да лъжеш сама себе си най-много харесвам у теб. И не се „забавлявам“ с теб. Съвсем сериозно искам да те направя своя.

Аз задържах виното в устата си в продължение на един дълъг миг, преди да преглътна. Не защото исках по-добре да усетя вкуса му, а защото се нуждаех от време, за да се овладеея. В мен сякаш се бореха две Лайли. Едната беше бясна на непоклатимата му увереност, че ще му се отдам, сякаш това вече бе факт, а другата... тази малка уличница се чудеше как ли изглежда Влад без дрехи.

Белите му зъби проблеснаха, когато устните му се разтеглиха в порочна усмивка.

— Много жени са се чудили, ала малко са имали възможност да открият. Много съм придиричлив, когато си избирам любовница.

— Защото си толкова изключителен? — попитах с неприкрит сарказъм.

Усмивката му се стопи, а изражението му стана сериозно.

— Защото в един или друг момент от живота си съм губил всичко. Този дом, другите си къщи, колите, самолетите... те са мои, но биха могли да бъдат притежание на всекиго. Тялото ми е единственото, което е наистина мое, и не го раздавам току-така, сякаш не струва пукната пара.

Аз също бях изгубила почти всичко в миналото си. В някои отношения то бе по-лошо от смъртта, затова не се учудих, че загубата го бе белязала толкова дълбоко. Тя сякаш го преследваше — от първоизточника на най-черния му грях до този ден.

— Пак ти казвам, че моята телепатия изобщо не може да се сравнява с твоите умения — меко проговори той. — Ти надзърна право в душата ми само с едно докосване. Как може прочитането на няколко мисли да се сравнява с това.

Извърнах поглед и се прокашлях.

— Ами не знам. Определено бих предпочела да задържа някои от тези мисли за себе си.

Той се засмя — нисък, леко декадентски смях.

— А, но именно те ми доставиха най-голямо удоволствие.

— Е, успя ли да намериш предмети, които да докосна? — попитах в отчаян опит да сменя темата.

В очите на Влад все още проблясваше дяволито пламъче, но той изостави предишната тема.

— Имам врагове, ала те не го заявяват открито. Навярно защото имам склонността много бързо да се разправам с противниците си. Така че първо трябва да разбере кой се преструва, че ми е верен, а зад гърба ми крои планове да ме убие.

— Мога да ти помогна с това. — Приведох се напред, изгаряща от нетърпение да открия онзи, който ме бе въвлякъл във всичко това. — Намери ми вещи от десетимата, които смяташ, че е най-вероятно да те лъжат. Ще ги докосна и веднага ще ти кажа за кого си прав и за кого грешиш.

Лукавата му усмивка се завърна.

— О, Лайла. Сега вече нарочно се опитваш да изглеждаш неустойима в очите ми, нали?

Аз пресуших остатъка от виното. Искаше ми се да реши дали ще се държи заплашително, или очарователно. Да бъде и двете едновременно, се отразяваше пагубно на душевното ми равновесие.

— Няма ли вече да поднасят вечерята? Умирам от глад.

Слънчевата светлина, нахлуваща в стаята, когато се събудих, ме накара да простена. Нощта беше накъсана от сънища, от които се събуждах с лудешки разтуптяно сърце и влажна от пот нощница. Не бяха кошмари, в които отново преживявах как Чакала ме отвлича, ала въпреки това в тях присъстваше един вампир. Вампир, който не бе направил нищо против волята ми, а ме беше оставил без дъх, молеща се за още... и този любовник от сънищата ми не бе Максимус.

Преметнах крака през ръба на леглото. Не ми беше за първи път да желая нещо, което не мога да притежавам. За този проблем имаше две решения. Първото не ставаше, защото четящият мисли вампир, който се явяваше в сънищата ми, щеше да разбере какво правя и още по-лошо — щеше да знае, че си мисля за него, докато го правя. Следователно оставаше единствено другата възможност.

Въпреки че все още се чувствах като парче месо, което някой бе налагал с готварски чук, за да го направи възможно най-крехко, аз станах и извадих от чекмеджетата на скрина чифт панталони и спортно бюстие. Максимус беше споменал, че в къщата има зала за тренировки — твърдо бях решила да я открия и с помощта на физически упражнения да изразходя цялата си неканена, безполезна похот, докато не капна от умора, прекалено изтощена, за да си мечтая за каквото и да било, освен за сън.

Облякох се и слязох на долния етаж. Просторното фоайе изглеждаше празно, но аз знаех, че не е така.

— Ехо? Искам да знам къде е тренировъчната зала — заявих на глас.

Преди да успея да преброя наум до три, иззад една от високите каменни колони се показа фигура.

— На долния етаж — обясни вампирът; ирландският акцент придаваше приятна плавност на думите му. — Ще те заведа.

Понечих да му се усмихна благодарно, когато един познат глас, в който имаше само далечен намек за акцент, ме накара да замръзна.

— Няма да е необходимо, Лаклън. Аз ще ѝ покажа къде е.

Неволно простенах наум. Достатъчно трудно бе да се опитвам да го прогоня от мислите си, когато го виждах единствено на вечеря. Ако щях да го срещам и през деня, няхах никакъв шанс.

И благодарение на телепатичните си умения сега вече и той го знаеше.

Лаклън се поклони на Влад и отново изчезна, а аз зачаках, без да се обръщам. Една белязана ръка се плъзна по моята, оставяйки я настръхнала, повече като реакция на допира му, отколкото заради разликата между топлата му кожа и хладния въздух във фоайето.

— Винаги ли си толкова горещ? — попитах, без да го поглеждам. С периферното си зрение зърнах нещо високо и тъмно.

— Ставам още по-горещ, когато използвам уменията си, но ти го знаеш. Когато спя, температурата ми е като на обикновен вампир.

Значи, всяка част от тялото му трябва да бе поне толкова топла. Това май навеждаше на мисли, които би било по-добре да избегна.

— Тренировъчната зала — успях да кажа. — Къде е?

Пръстите му се склочиха около ръката ми.

— Ела с мен.

Знаеше, че ще го последвам, и не беше необходимо да слага ръка върху моята. Беше избрал дясната ми страна, така че ако не внимавах, можех да го докосна и отново да зърна онова еротично видение.

Никога не правя нещо, ако не съм сигурен, бе заявил той. Може би ме предизвикваше да проверя дали видението се е променило?

Влад несъмнено чуваше какво се върти в главата ми, ала въпреки това не каза нищо. Без да пуска ръката ми, нито да се отдръпва от мен, той ме поведе по стълбището, което тръгваше зад вътрешната градина и отвеждаше в затворен каменен коридор.

— Какво още има тук, долу? — попитах, за да наруша мълчанието, възцарило се между нас.

— Освен тренировъчната зала, някои от кухните, пералните помещения, входът за слугите, складове, плувен басейн, избени помещения, както и стаите на хората, живеещи тук.

При тези думи най-сетне го погледнах. Потресено.

— Държиш донорите си на кръв в мазето?

— Мястото е много приятно. Далеч повече от подземните тъмници. През зимата там става доста студено.

Не можех да преценя дали говори сериозно. Възможно бе наистина да не вижда нищо нередно в това, да държи хората, чиято кръв пиеше, до помещенията, където се съхраняваха хранителните продукти на крепостта. Или пък му се струваше страшно забавно да ме накара да го повярвам.

— Бих се радвала да се запозная с тях — отговорих аз.

Устните му потръпнаха.

— Наистина ли? Или просто искаш да се увериш, че не зъзнат, сврени в някоя тъмна стая?

— Никога не съм казвала това — измърморих.

Той спря, но ръката му си остана върху моята.

— Аз не бягам от отговорностите си, а всеки тук е част от моя род, било то директно или не. Жилищните им помещения представляват нормални спални, в което и сама можеш да се убедиш, стига да искаш.

— Благодаря — казах, а после добавих: — Не съм си мислила сериозно, че ги държиш затворени в миниатюрни подземни изби.

Устните му отново потръпнаха.

— Помисли, че вероятността е петдесет на петдесет.

— Е, ти все пак имаш действаща тъмница — изтъкнах аз.

Смехът на Влад отекна в коридора и ме заля няколко пъти, подхванат от ехото. Смехът му не приличаше на никой, който бях чувала дотогава — наполовина развеселено ръмжене, наполовина мъркане, от което струеше самоуверена мъжественост. Ефектът му върху мен беше почти осезаем — ъгълчетата на устните ми подскочиха и аз направих стъпка към него още преди да си дам сметка какво правя.

Изумрудена светлина припламна в погледа му и пръстите му още по-здраво стиснаха ръката ми. Дълбоко в мен нещо затуптя — макар и слабо, усещането не можеше да бъде сбъркано; от него устата ми пресъхна, а пулсът ми се ускори. Още една стъпка и телата ни щяха да се докоснат — толкова близо стояхме един до друг.

Ала тази стъпка най-вероятно щеше веднъж завинаги да превърне видението ми в реалност.

Не допускай да се случи — беше ме предупредил Марти. — Той ще ти разбие сърцето и ще съсипе живота ти...

Направих не една, а две крачки назад, измъквайки ръка от пръстите му. Той ме освободи, без дори да направи опит да ме задържи, а аз изпуснах дъха, който дори не бях усетила, че съм задържала. Нетърпелива да разпръсна напрежението, аз посочих една врата, чиято каменна рамка беше украсена с гравирани бръшлян.

— Какво е това?

— Входът на параклиса — отвърна той.

От устните ми се откъсна нервен смях.

— Максимус ми каза, че някога това място е било манастир, но действително ли си запазил параклиса?

— Не, той беше унищожен — обясни Влад, без да изкоментира неспокойното ми държание, нито причината, криеща се зад него. — Заповядах да го построят на мястото на стария. Искаш ли да го видиш?

— Не, благодаря — побързах да откажа.

— Колко категорично. Не си от религиозните, а?

— Не, защо? Не ми казвай, че ти вярваш в Бог?

— Много вампири вярват. Историята за произхода ни твърди, че Бог е белязал Каин, като го превърнал в първия вампир, принуждавайки го да пие кръв, за да изкупи братоубийството си. — След това той се приведе напред и понижи глас почти до шепот: — Учудваш ли се? Толкова ли немислимо ти се струва, че бих могъл да вярвам в настъпването на деня, в който ще трябва да отговарям за всеки отнет живот и за всяка пролята капка кръв... и въпреки това да продължавам да правя абсолютно всичко, което се налага, за да опазя хората си в безопасност?

Преглътнах мъчително, смутена колкото от думите му, толкова и от близостта му. Влад беше пълен с толкова противоречия и крайности, че не можех да бъда сигурна дали говори сериозно, или не. Щеше да ми е по-лесно да се държа настрана от него, ако той не ме въвличаше все по-навътре в интригуващо сложния лабиринт на своята личност.

Все още стояхме много близо. Инстинктивно разтърках ръката си там, където допреди малко се намираха пръстите му. Сега мястото ми се струваше някак странно празно.

Държиш се нелепо — казах си. — Дойде тук, за да освободиш напрежението. Стига си натрупвала още от твоите глупости.

Влад погледна към ръката ми и устните му се извиха в усмивка. Много ясно, че бе чул какво си мисля. Как ми се искаше да можех да го

прогоня от ума си.

— Тренировъчната зала далеч ли е?

Той посочи с глава една врата на отсрещната стена.

— Ето я.

Бяхме стояли само на няколко метра от нея, без той да каже нищо? Би трябвало да настоявам да ми каже каква игра играе, само дето не смятах, че играе игра. Вместо това, когато веждите му се повдигнаха в безмълвно предизвикателство, аз се зачудих дали не прави нещо още по-лошо — като например да е решил да започне да ме преследва още по-усилено.

Ако беше така, аз бях тази, която трябваше да направи следващия ход, а с нарастващото му притегляне, не бях сигурна, че ще направя правилния избор.

ГЛАВА 15

Оказа се, че тренировъчната зала е пълна с най-модерни уреди. Чудесно за онези, които живееха тук, но напълно безполезно за мен. За щастие, вътре имаше и тренировъчен тепих, няколко тежести и въже, спускащо се от тавана. Аз се възползвах максимално от тези три неща, карайки скованото си тяло да изпълни серия от упражнения, които правех, когато се готвех за състезание.

Първите два часа бях сама в залата, ала после отвън се разнесоха гласове и вратата се отвори рязко. Групичка дваветинагодишни младежи влязоха в стаята, като си бърбреха на език, който сега вече разпознах като румънски. Те се заковаха на място, когато ме видяха да вися от въжето надолу с главата и с коса, разстлана като черно ветрило под мен.

— Здравсти — поздравих аз, чувствайки се неловко. Несъмнено изглеждах доста странно. — Някой от вас случайно да говори английски?

— Почти всички — отвърна едър къдрокос тип и останалите измърмориха в знак на съгласие. По устните му бавно се разля усмивка. — Какво правиш?

— Коремни преси — обясних и им показах, надигайки се, докато лицето ми докосна бедрата. — По този начин тренирам повече мускули.

— Бас държа — отвърна той, като продължаваше да ме зяпа.

Аз развих въжето, което бях омотала около крака си, и се спуснах на пода. Коремните мускули и без това вече здравата ме боляха. Когато тупнах на земята, им се усмигнах.

— Казвам се Лайла.

Използвах истинското си име, защото всички останали и бездруго ме наричаха така.

Буквално видях мига, в който забелязаха белега ми. През малката им групичка премина нещо като колективно потръпване, макар че на някои от мъжете им отне малко повече време, тъй като първо бяха

огледали тялото ми, преди да стигнат до лицето. Свикнала с тази реакция, аз продължих да се усмихвам.

— Злополука, когато бях малка — обясних. Ако не кажех нищо, хората обикновено питаха. С което също бях свикнала.

— О, колко ужасно — подхвърли хубаво миньонче с червеникаворуса коса. Говореше английски, макар и със силен акцент.

— Радвам се, че... си се оправила — отвърна къдравият тип неловко. — Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Бен и както можеш да се досетиш по произношението ми, съм американец. Това са Джо, Деймън, Том, Анджи, Сандра и Кейт, ала нейният английски не е добър, така че най-вероятно просто ще сумти насреща ти.

— Е, нейният английски при всички случаи е по-добър от моя румънски, така че тя ме води — отвърнах и им помахах.

— Ти... нова ли си тук? — попита червеникаворусото момиче, което ми бяха представили като Сандра.

Предположих, че това е учтив начин да попита дали съм кръвен донор, който ще живее в къщата, и се запънах.

— Ами... не съвсем. Просто помагам на Влад с... ъъ... един проект. Ще си тръгна веднага щом приключим.

— Влад? — Бен изглеждаше учуден. Очите му отново се плъзнаха по мен. — Ти си човек, нали?

— Аха. — Останалите имаха същия сепнат вид, затова попитах: — Защо? Необичайно ли е за Влад да работи с хора?

Веждите на Бен подскочиха.

— Нямаме представа. Виждаме го само когато е гладен. А тогава е — наведи се, остави се да те ухапят и се разкарай.

Сега беше мой ред да повдигна вежди.

— Наведи се?

Да не би да имаше предвид...

Изражението ми явно трябва да бе издало какво се върти в главата ми, защото Бен побърза да добави:

— Имам предвид ето така. — Той наклони глава на една страна, оголвайки шията си. — Повечето от другите първо разменят по няколко приказки с нас, но не и Влад.

— О!

Имах чувството, че трябва да им се извиня, макар че не аз бях тази, чието мото беше „от вратата — за шията“.

Той сви рамене.

— Не е кой знае какво. Плюсоевете са далеч повече. — След това по устните му се разля усмивка и той отново ме огледа. — Хей, тази вечер отиваме на клуб. Ако не си много заета, защо не дойдеш с нас?

— Хайде, пак започна — измърмори високият дългокрак брюнет, когото ми бяха представили като Деймън.

Това беше знак за мен, че е време да си тръгвам.

— Благодаря, но не мога.

— Какво, обикновените дишащи вече не са достатъчно добри за теб? — закачи ме Бен.

Сандра го смушка с лакът.

— Не ставай груб — изсъска тя.

Аз ги огледах преценяващо, обмисляйки първоначалния порив да си тръгна. Струваха ми се напълно нормални, което означаваше, че при обикновени обстоятелства бих скрила истинската причина защо не мога да отида на клуб, където опасността да докосна някого беше прекалено голяма, а след това бих ги избягвала на всяка цена. Само че те не бяха нормални. Живееха в къща, пълна с вампири, и доброволно им даваха от кръвта си, така че можех или да им кажа истината за себе си, или да се държа настрана от тях през цялото време, докато бях тук.

Реших да рискувам.

— Не е това — отвърнах и вдигнах дясната си ръка. — Злополуката ме промени. Като за начало не мога да докосвам никого, ако не искам да го удари ток.

Сега вече успях да привлека вниманието им.

— Какво имаш предвид с това „за начало“? — Въпросът дойде от Джо, чернокос тип с козя брадичка. — Какво друго можеш да правиш?

Поех си дълбоко дъх.

— Когато докосна някого, виждам разни неща. Най-често — лоши неща, но понякога успявам да надзърна в бъдещето.

— Не! — ахна Сандра.

— Да. — В отговора ми се долавяше мрачна нотка.

Май не трябваше да им казвам. Това може би беше прекалено странно дори за група кръвни донори.

По лицето на Бен бавно се разля усмивка.

— Ама че готино. Колко силни са токовите удари? Ако ме докоснеш, ще можеш ли да ми предскажеш бъдещето?

— О! Аз също искам да науча моето! — възкликна Анджи с грейнали от нетърпение очи.

Останалите изглеждаха не по-малко въодушевени. Е, добре — за това не бях подготвена. Бях се надявала просто, че няма да бъдат отвлечени от мен. И през ум не ми беше минало, че изведнъж ще стана популярна.

— Невинаги виждам бъдещето — взех да увъртам. — Обикновено виждам греховете на хората.

— Сериозно? — Бен изглеждаше очарован. — Стига да не ме приспиш за една-две седмици, давай смело — аз нямам никакви грехове!

Не исках да го правя, но толкова отдавна никой не ме беше гледал по този начин — с одобрение и ентусиазъм. Една самотна част от мен надигна глава и изрева: Не скапвай всичко, Лайла! Направи го!

От устните ми се откъсна въздишка.

— Нека първо поосвободя малко от напрежението си.

При тези думи отидох до лежанката. Беше направена от метал и завинтена за циментовия под за по-сигурно, така че щеше да свърши работа. След като всички стъпиха върху гумения тепих, аз сложих дясната си ръка върху уреда и отприщих електричеството, което удържах в себе си.

Разнесе се звучно „ззт!“, последвано от припламнала за миг бяла светлина, а аз усетих как мъничко ми се завива свят. Поне сега нямаше да има нужда, преди да взема душ, да отцедея енергията си в гръмоотводите, които по нареждане на Влад вече бяха инсталирани в стаята ми.

— Ела — обърнах се към Бен и му помахих да се приближи.

Той го направи, все така усмихнат. Беше симпатично момче на двайсетина години и имаше кафеникаво руси къдрици, за които му завиждах. Моят коса надали можеше да бъде по-права, дори ако я гладех с ютия всяка сутрин.

— Протегни ръка — казах. Колкото по-далеч от сърцето му беше допирът ми, толкова по-добре, дори след като бях освободила напрежението си.

Той ме послуша и аз сложих лекичко ръка върху неговата. Струята, която премина в тялото, беше много по-слаба от предишната и макар да извика сепнато, той не падна, нито пък се напика. После, както обикновено, в съзнанието ми нахлуха куп черно-бели образи. Както Бен беше казал, те не съдържаха насилие, но след тях не последваха никакви цветни, леко мъгливи картини.

— Съжалявам, не видях нищо за бъдещето ти.

Усмивката му си остана все така очаквателна.

— А какво видя от миналото ми?

Другите също изглеждаха заинтригувани. Аз извърнах очи.

— Повярвай ми, не искам да отговоря на този въпрос.

— Хайде де! Как иначе ще знам, че е подействало? — настоя Бен.

— Да, кажи ни — добави Джо.

— Кажи ни — примолиха се в хор и останалите.

— Ще се почувстваш неудобно — промърморих, поклащайки глава, но те продължиха да настояват да им дам доказателство, докато най-сетне вдигнах ръце. — Е, добре, но те предупредих. Когато си бил на дванайсет, си откраднал любимото филмче с Мини Маус от малката си сестричка и всяка нощ си правил чекии, докато го гледаш, преди баща ти да те хване и да те накара да й купиш ново DVD с джобните си пари.

Думите ми бяха последвани от поразено мълчание. Лицето на Бен пламна.

— Не мога да повярвам — промърмори той, но гласът му много скоро беше удавен от смеха и дружеските закачки на другите.

Аз ги оставих да продължат няколко секунди, след което се прокашлях.

— Обзалагам се, че и вие имате в миналото си неща, от които се срамувате, така че стига сте го тормозили, или ще опитам набързичко и вас.

Шегите им утихнаха, ала усмивките си останаха по лицата им — от време на време някой се изкискваше тихичко. Бен ме погледна благодарно. Хей, в сравнение с греховете, които бях видяла у толкова много други, неговият буквално беше пропит с невинност.

— Когато бях малка, исках да бъда Мис Пиги, за да мога да се омъжа за Жабока Кърмит — смигнах му аз. — Кърмит. На това му се

казва срам.

— Ау! Май трябва да го запазиш в тайна — каза той и ме плесна дружески по ръката.

Мимолетният допир означаваше, че в него е преминало съвсем мъничко електричество, ала въпреки това той потръпна. А после се ухили.

— Сестра ми имаше навика да разтърка хубаво чорапите си в пода, та да се напълни със статично електричество, а после да ме подгони. Ти ми напомни за това.

— Бил си й длъжник заради откраднатия филм — подхвърлих аз.

— Е, нали и сама видя, че й купих ново DVD — отвърна той, все така усмихнат. — Ей, какво ти има на ухото?

— Какво?

Вдигнах ръка и напипах нещо мокро.

Гадост! Все още се потя като прасе, помислих, ала когато свалих ръка, видях, че е почервеняла.

Ахването на Сандра бе последното, което чух, преди над всичко да се спусне мъгла, а лежанката да се надигне и да ме цапардоса в лицето.

ГЛАВА 16

— Лайла, чуваш ли ме?

Отворих очи и примигах. Лицето на Влад се материализира пред мен. Първоначално размазано, то постепенно дойде на фокус достатъчно, за да видя, че изглежда разтревожено.

— Хей! — казах, учудена от това, колко немощно звучи гласът ми.

— Ще се оправи ли? — чух да пита Бен.

— Всички да излязат — рязко отвърна Влад.

— Това беше грубо — промълвих аз. — И ще е хубаво, ако говориш с тях, преди да ги ухапеш. Въпрос на елементарна учтивост.

Той повдигна вежди, ала не каза нищо. Чух шум от стъпки, последван от затваряне на врата.

— Припаднах ли? — попитах, мъчейки се да си спомня какво се бе случило.

Бях се опитала да накарам Бен да не се срамува толкова заради някогашния си фетиш към Мини Маус, а после бях видяла нещо червено...

— Да. Освен това ти течеше кръв от ушите, но вече спря.

Думите му бяха отсечени, но в тях не се долавяха безцеремонните нотки, с които бе говорил на Бен. Понечих да седна, ала лицето му отново се размаза пред очите ми.

— Бавно — каза той и като ме улови за раменете, ми помогна да се надигна. След това мина зад мен, така че гърбът ми се облягаше на гърдите му.

— Недей. Цялата съм в пот и кръв.

— О, небеса! Не поти кръв — отвърна той насмешливо. Някак си успях да се усмихна. Ама че многознайко. — Да нямаш анемия?

Въпросът му ме изненада и аз сбърчих чело.

— Не мисля, но по очевидни причини отдавна не съм ходила на лекар.

Той улови ръката ми и преди да осъзная какво възнамерява да прави, пъкна изцапаните ми с кръв пръсти в устата си.

— Престани! — ахнах.

Другата му ръка се обви около тялото ми, притискайки ме до гърдите му — толкова здраво, че не бих могла да се отскубна дори ако имах всичката си сила. Така че не ми оставаше друго, освен да чакам, докато той бавно смучеше пръстите ми, а езикът му се провираше между пръстите ми, за да достигне и последната капка кръв.

— Нямах анемия — заяви, след като най-сетне ме пусна и аз издърпах ръката си от устата му.

Все още бях разтърсена от това, което бе направил, и то не защото ми се беше сторило отблъскващо.

— Можеш да го разбереш така?

— Ще останеш изненадана какво мога да науча само като вкуся нечия кръв — отвърна той с нисък, мрачен глас.

Неволно потреперих, дала си сметка, че вратът ми е само на няколко сантиметра от устата му. Сякаш за да подчертае този факт, челюстта му лекичко ожули бузата ми.

Брадата му не е толкова остра, колкото изглежда, пробяга през главата ми. Всъщност... тя не драскаше и в онова видение...

— Мисля, че вече мога да се изправя — заявих и понечих да се дръпна, ала ръката му ме задържа и отново ме привлече към топлите му корави гърди.

— Стига си подскачала, няма да те ухапя.

— А вместо това ще оближеш кръвта от главата ми, така ли? — попитах и начаса се наругах.

Точно така — давай му нови идеи!

Не виждах лицето му, но почти усетих как се усмихва.

— Не, и това няма да направя. Случвало ли ти се е и преди?

Какво, да бъда държана против волята си от вампир? Разбира се, неведнъж, помислих ехидно.

— Лайла... — В гласа му се промъкна нетърпелива нотка.

Затърсих из спомените си, отхвърляйки случаите, когато ми се беше вило свят след падане по време на тренировка.

— Преди много години, горе-долу по времето, когато се запознах с Марти. Веднъж припаднах, докато изнасяхме представление. Той започна да ми приготвя някакви здравословни, но отвратителни на

вкус шейкове и оттогава съм добре. Може би преди това не съм поемала достатъчно витамини или нещо такова...

Млъкнах, защото Влад се бе напрегнал. Ако преди това си бях мислила, че гърдите му са корави, сега имах чувството, че се облягам на стомана.

— Колко често ти прави тези шейкове?

Тонът му изобщо не ми хареса. Твърде овладян и приятен — съвсем същият, който използваше, преди да убие.

— Веднъж седмично. Защо?

Вместо да ми отговори, той извади мобилен телефон и се зае да набира някакъв номер с една ръка. Бяхме толкова близо, че чух, когато от другата страна му вдигнаха.

— Да? — Беше Марти, а в гласа му се долавяше напрежение.

— Защо... — започнах, ала ръката на Влад проряза въздуха с универсалния знак за пазене на тишина.

— Мартин — сърдечно каза той, — случайно да си забравил да ми кажеш нещо много важно за Лайла?

Тишина, а после сдържаният отговор на Марти:

— Не знам какво имаш предвид...

— Защото тя е тук, косата ѝ — изцапана с кръвта, потекла от ушите ѝ, когато припаднала — прекъсна го Влад с рязък тон. — Това напомня ли ти нещо?

Нямах представа накъде бие Влад. Очевидно смяташе, че Марти има нещо общо с припадането ми, но защо? Как?

Безпокойството ми определено не се разсея при звука на тежката въздишка, откъснала се от Марти.

— Надявах се, че е развила достатъчно устойчивост, за да издържи, докато се върна, но... мамка му.

— Какво? — настоях, мъчейки се да стана.

Ръката на Влад се стегна, задържайки ме плътно притисната до гърдите му.

— Давал ти е да пиеш от кръвта му с онези шейкове — глухо каза той. — Ето защо вкусът им ти се е струвал отвратителен. Би трябвало да се досетя онзи ден, когато миризмата на окървавената ми риза ти напомни за тях, но тогава си имах други грижи.

Бях поразена, умът ми отказваше да го приеме. Та нали бях виждала какво слага в шейковете си Марти! Моркови, целина, домати

сок, протеинова добавка, течни витамини...

Червени витамини, които наливаше от бутилка без етикет, получена уж от приятел, който ги продавал тайничко. Никога не бях разпитвала Марти за тях. И защо да го правя? Та аз му имах доверие.

— Хлапе — гласът на Марти се разля в тишината, — съжалявам, че не ти казах.

Така изскърцах със зъби, че челюстта ме заболя.

— Доближи телефона до ухото ми — наредих на Влад и когато той го стори, попитах: — Защо?

Марти отново въздъхна.

— Когато се запознахме, ти умираше. Не го знаеше, но аз го надуших. Ти си човешко същество — не се оправяш достатъчно бързо, за да се възстановиш от уврежданията, които цялото това електричество в теб нанася на тялото ти. Реших, че ако всяка седмица ти давам по мъничко от кръвта си, това би могло да намали негативния му ефект и дори да усилва твоята устойчивост към последиците му. Бях прав за първото, ала очевидно не и за второто.

В този миг изпитах благодарност, че Влад не ме беше пуснал, защото изведнъж почувствах как и последната капчица сила се оттежда от тялото ми. Умирала съм? Можех ли да му вярвам за това, след като току-що бе признал, че ме е лъгал през цялото време, откакто се познавахме?

— Защо не си ми го казал досега? — Поне гласът ми звучеше силно — гневът се бе погрижил за това.

— Искях, но се боях, че ще откажеш. — Стори ми се, че го чух да подсмърква, въпреки че всъщност нямаше нужда да диша. — Нали знаеш какво се случи с Вера? Когато се запознахме, ти така ми напомняше за нея, че не можех... нямаше да допусна и ти да умреш.

Поклатих глава — все още бях бясна, ала сега в очите ми имаше сълзи. Искаше ми се да удрия Марти, докато ме заболят ръцете, задето ме беше лъгал, но едновременно с това исках да го прегърна и да му кажа, че смъртта на Вера не беше по негова вина и че не бива да се самобичува по този начин.

— Трябва да затворям — казах вместо това и на свой ред подсмъркнах.

— Не те виня, ако ме мразиш — пресипнало отвърна Марти.

— Не те мразя, глупако — сопнах се аз, — но ще ми платиш за това, когато отново се видим. Бъди сигурен.

Той се изсмя задавено.

— Очаквам го с нетърпение, хлапе.

Влад отдръпна слушалката от ухото ми и най-сетне отпусна хватката си.

— Мартин, не съм доволен — хладно заяви той. — Следващия път, когато скриеш нещо от мен, можеш да бъдеш сигурен, че ще те изгоря жив.

Марти понечи да отговори, ала Влад му затвори. Отдръпнах се от него, разкъсвана от противоречиви чувства.

— И аз бих искала да го убия за това, ако не знаех колко е съсипан заради дъщеря си — промълвих. — Джуджетата могат да имат деца с нормален ръст. Вера била стройна, с дълга черна коса, сини очи... малко приличала на мен и била на двайсет години, когато Марти я убил. Видях го първия път, когато го докоснах, защото това е най-страшният му грях.

Влад не каза нищо, ала веждите му се повдигнаха в безмълвна подкана да продължа.

— В началото на двайсети век Марти и Вера изнасяли представления, както и ние сега. След едно шоу някакъв вампир го нападнал, но не спрял дотам. Превърнал и Марти във вампир, а след това го изоставил. Марти се събудил, вече вампир, и открил Вера да ридае над онова, което смятала за трупа му. Знаеш какво последвало. Никой нов вампир не е в състояние да контролира глада си.

— Да — сдържано отвърна Влад, — никой вампир не е в състояние да го стори. Права си, че смъртта ѝ не е по негова вина, но въпреки това говорех сериозно — ако скрие нещо от мен, ще го убия.

Аз го зяпнах. Очите му с цвят на мед бяха съвършено безстрастни, думите — изречени, сякаш не означаваха нищо. Или пък просто не го бе грижа колко много би ме наранило това.

— Понякога ми се струва, че си най-студеният човек, когото съм срещала — заявих, изправяйки се на крака.

— Можеше да умреш. — Когато започна да говори, Влад все още седеше на тренировъчния тепих, а сивата му риза беше опръскана от кръвта ми, която разваляше спортно-елегантния му костюм. Преди да си поема дъх, той вече стоеше пред мен. — Когато някой ме заплаши

или изложи на опасност човек, който е под моя защита, аз го използвам, за да дам урок на останалите. За втори път оставям Марти жив заради теб, ала няма да получи прошка за трети път. Не мога да позволя другите да си мислят, че подобно държание ще им се размине.

— Защото в такъв случай би изгубил страховитата си репутация?
— попитах с горчива насмешка.

— Да. И хората ми ще пострадат от това — отвърна той, като повдигна брадичката ми, за да го погледна. — Не убивам, защото ми доставя някакво перверзно удоволствие. Правя го, за да защитя онези, които ми принадлежат, защото, когато един живот бъде изгубен, то е завинаги. — Гласът му предрезгавя. — Ти надзърна в мен. Знаеш какво ми струва загубата.

О, как ми се щеше да лъжеше. Толкова по-лесно щеше да бъде, ако Влад беше нарцисист с мания за убийство, за когото единственият, който има значение, бе самият той, ала знаех, че не е така. По един особен начин той ценеше живота повече от голяма част от хората, само дето ставаше въпрос за живота на неговите хора. Нищо чудно, че те не се бояха от никого, освен от него.

— По-късно искам отново да позвъниш на Марти, за да говоря с него — заявих твърдо. — Да му дам шанс да ми разкаже всичко, което може да е крил досега, без твоята смъртна заплаха, надвиснала над главата му. След това всички тайни, които има от теб, ще си пази на свой риск. Съгласен?

Устните му се извиха лекичко.

— Съгласен.

Понечих да си тръгна, ала гласът му ме спря, преди да бях направила повече от няколко крачки.

— Още не сме свършили, Лайла.

Ще ми се да не знаех за какво говори, но когато го видях да разкопчава ръкавелите и да навива ръкава си, се убедих, че не греша.

— Ами ако откажа? — попитах. — Ще ме принудиш ли?

Той ме погледна уморено.

— Не е нужно да те принуждавам. Може и да не искаш да го правиш, ала желанието да живееш е по-силно.

Сега, когато бе навил ръкава си, видях, че белезите му продължават и над китката, покрити с тънки тъмни косъмчета. Замислено разтърках собствения си белег. Самата аз не помнех

болката, когато електричеството от онзи далекопровод беше раздрало кожата ми. Дали той помнеше какво се бе случило, когато бе получил тези белези, или вековете го бяха заличили от ума му.

— Не съм забравил.

Рязко вдигнах очи и срещнах нетрепващия му поглед.

— Когато бях човек, предвождах войските си, застанал начело, и запазих белезите си по същата причина, поради която и ти си избрала да запазиш твоя — за да не забравя.

Неволно потреперих — съвсем правилно се бе досетил, че Марти бе предложил да премахне белега ми. Ако свалеше кожата ми и веднага след това облееше раната с кръвта си, невероятните ѝ целителни свойства щяха да я затворят и кожата ми щеше да възвърне бебешката си гладкост и ненакърненост. Ала аз бях избрала да запазя доказателството за случилото се. Всеки път щом някой потръпнеше при вида на белега ми, си спомнях как моята себичност бе коствала живота на майка ми.

— Веднъж вече ти казах. — Гласът ми бе дрезгав, натежал от спомени. — Всеки носи греховете си близо до кожата си.

Остри кучешки зъби проблеснаха за миг, преди Влад да ги впие в китката си, оставяйки две дълбоки, алени дупки.

— Ела тогава — каза той и протегна ръка към мен. — И вкуси моите.

ГЛАВА 17

Приблжих се и улових ръката му. Ако се поколебаех или помислех малко, сигурно щях да се откажа, а той беше прав. Желанието ми да живея наистина беше по-силно от отвращението при мисълта да пия вампирска кръв. Влад ме познаваше едва от няколко дни и вече го знаеше. С Марти живеехме заедно от години и въпреки всичко той не бе имал достатъчно доверие в този инстинкт за оцеляване, за да ми каже какво прави.

Долепих устни до китката му и затворих очи.

Представи си, че е вино. Страшно тръпчиво вино с метален привкус.

Първата глътка ме накара да изкривя лице, но въпреки това се усилих да прокарам език по кожата му, улавяйки всички капчици. С железните си мускули, ръката му беше корава като дъб, ала кожата му беше гладка и топла като устните ми. Когато прокарах език по нея за втори път, то бе, защото не можах да потисна желанието да открия какъв е истинският му вкус, непримесен с острия дъх на кръв.

Ниско ръмжене се откъсна от гърдите му, преди пръстите му да се свият в юмрук в косата ми, подръпвайки главата ми назад. Очите му, когато се взря в мен, бяха наситенозелени, изражението му — почти плашещо с настойчивост. Устните ми се разтвориха, все още влажни от кръвта му, ала думи не излязоха. Знаех, че би трябвало да му кажа да престане, да не го прави, но не исках да спира.

Внезапно почти несъществуващото разстояние между нас изчезна напълно — телата ни се притиснаха, а ръката му, същата, от която бях облизала кръвта, се вдигна. Много бавно той проследи очертанията на долната ми устна с палец, улавяйки последните капчици влага. След това поднесе палеца към устните си и го облиза, без да откъсва очи от моите.

Имах чувството, че в гърдите ми не е останала и глътка въздух, сърцето ми задумка учестено. Неспособна да се удържа, протегнах ръка и я положих върху гърдите му, усещайки коравото тяло под

опънатата сива риза. Мускулите му се обтегнаха, когато в тях се вля струя електричество, а после пръстите му се склучиха около моите и притиснаха дланта ми към тялото му, водейки я бавно, ала неотклонно нагоре — тя се плъзна по врата му, по гладката шия, покрай изкусително жулещата едва набола брада, докато най-сетне достигна устата му. Дишането ми се учести както от допира му, така и от погледа му, когато ме целуна по дланта, а езикът му бръсна кожата ми.

Вратата на тренировъчната зала се отвори рязко и ме накара да отскоча, сякаш се бях изгорила. Влад пусна косата ми, но не и ръката, а погледът му се плъзна наляво с видимо раздражение.

— Какво? — попита студено.

Максимус се приближи, обхващайки с един поглед издайническата ни близост. Аз отстъпих назад. Срам прогони желанието, обзело ме в мига, в който близнах Влад за втори път. Бях се съгласила да дам на Максимус една седмица, за да видим дали ще се получи нещо между нас, а ето че само ден след това ме беше хванал на косъм от това, да се целувам с шефа му.

Ама че уличница, наругах се наум.

— Имаш посетители — заяви Максимус. Лицето му беше безизразно, ала аз потръпнах, мъчейки се да издърпам дискретно ръката си от тази на Влад.

Той ме пусна и скръсти ръце, усмихвайки се на Максимус по характерния си едновременно плашещ и приятен начин.

— И те са толкова важни, че трябваше да ме намериш незабавно и да влезеш, без да чукаш?

Ясно долових заплахата, скрита зад копринено меките му думи и пребледнях. Нямах да се нахвърли върху Максимус заради това, нали?

Недей, изпратих мисълта си към него, без да си давам труда да добавя „моля те“, защото знаех, че тази дума няма никакъв ефект върху него.

— Извинявай, но става въпрос за Менчерес и неговия съуправник — каза Максимус с поклон, ала в тона му нямаше и помен от извинителна нотка. — Както и съпругите им.

Понечих да се измъкна незабелязано, възвърнала здравия си разсъдък сега, когато вече не бях под властта на хипнотизиращата

близост на Влад. Какво правех? Нищо разумно, това поне беше сигурно.

— Лайла, спри — отсече той.

— Имаш гости — заявих, докато отивах към вратата, — така че няма да ти се пречкам...

— Спри.

Властният му тон ме накара да се подчиня и аз спрях, а после изругах. Не бях една от подчинените му и той нямаше никакво право да ми заповядва.

— Не — отказах предизвикателно. — Изцапана съм с кръв и лепна от пот — искам да се изкъпя, така че каквото и да имаш да ми казваш, ще трябва да почака.

Безизразната маска на Максимус най-сетне се пропука и той ме изгледа така, сякаш изведнъж ми беше пораснала втора глава. Влад сбърчи вежди и отвори уста, но преди да успее да каже каквото и да било, откъм коридора отекна смях.

— Просто трябва да се запозная с тази, която те постави на мястото ти толкова категорично, Цепеш — каза непознат глас с британски акцент.

— Споменах ли, че идват насам? — промърмори Максимус, преди вратата да се отвори и в тренировъчната зала да влязат четирима души.

Първият беше късо подстриган брюнет, по чиято усмивка се досетих, че той бе поздравил Влад с онази закачка. Беше красив, по един едва ли не прекален начин — толкова, че ако имаше мъничко по-малко мускули, перука и малко грим, би изглеждал страхотно в рокля.

Намръщеното изражение на Влад се стопи в усмивка, когато тъмнокосият погледна към мен, сякаш по някакъв начин беше чул какво си мисля.

— Изглежда, че и теб постави на мястото ти, Боунс — провлечено каза Влад.

— Така изглежда — съгласи се Боунс и ми намигна. — Но макар да съм се дегизирал по най-различни начини, определено не съм стигал чак до носене на рокли.

Аз го зяпнах. Още един четец на мисли?

— Днес не ти е ден, защото почти всички тук четем мисли — обясни червенокосата жена до него и ми се усмихна съчувствено. —

Дразнещо, нали?

— И още как — натъртих аз.

Зад брюнета и червенокосата жена видях мъж с арабски черти и черна коса, която бе дълга и права като моята. До него стоеше стройна блондинка, която трябва да бе споменатата преди малко съпруга. Ако повечето от тях можеха да четат мисли, явно повечето от тях не бяха хора.

Максимус се поклони още веднъж и излезе от стаята, а Влад се приближи до мен и сложи ръка на рамото ми.

— Лайла, това са моят приятел и велик прагосподар Менчерес и съпругата му Кира — каза той, посочвайки мъжа с арабския вид и блондинката. — Позволи ми да ти представя и приятелката си Кат. — Това беше червенокосата жена, която незнайно защо ми се струваше позната. — Виж, съпругът ѝ Боунс — тук Влад се усмихна хладно на късо подстригания брюнет — не ми е никакъв приятел.

— Ох, вие двамата! — помърмори Кат и поклати глава, а после ми подаде ръка. — Радвам се да се запознаем, Лайла.

Аз погледнах протегнатата ѝ ръка и се прокашлях.

— Тъъ... съжалявам.

— Лайла притежава необикновени умения — обясни Влад, пропъждайки моментната неловкост. — Тя излъчва електричество, особено през дясната си ръка. Освен това, когато докосне някого, получава видения и може да зърне събития от миналото, настоящето... или бъдещето.

Кат подсвирна през зъби, а Менчерес примига, преди да насочи смущаващия си черен поглед към мен.

— Изключително.

Начинът, по който ме гледаха, ме накара да се почувствам като инструмента, с който Влад ме бе сравнил някога.

Освен това скачам през горящи обръчи. СЕРИОЗНО. Подигравателната мисъл пробяга през главата ми, преди да успее да я спра.

— О, имаш право — сепна се Кат. — Зяпнали сме те, като че ли си някакъв куриоз! Колко грубо.

— Свикнала съм — уверих я.

Те поне не се бяха взрели неприкрито в белега ми, както правеха повечето. Погледнах към Кат и изведнъж разбрах защо ми се бе

сторила позната! Тя бе страшно потиснатото момиче, което бях видяла, когато докоснах касата на вратата в стаята си. Каквато и да бе причината да е толкова разстроена по онова време, чувството явно бе достатъчно силно, за да остави следа.

— Ъ? — намръщи се Кат. — Никога не сме се срещали.

Аз потърках глава.

— Не се засягайте, обаче беше достатъчно лошо и докато само Влад подслушваше какво става в главата ми. Не мисля, че мога да се справя с цяла група четци на мисли.

Менчерес пристъпи напред и сложи ръка върху тази на Влад.

— Лайла, приятно ми е да се запознаем. Влад, ела с мен.

Той не помръдна.

— Първо ще изпратя Лайла до стаята ѝ. Преди мъничко претърпя злополука.

Боунс погледна първо към него, а после към мен. След това изсумтя многозначително и по лицето му бавно се разля усмивка.

— Няма да е необходимо, Цепеш. Ние на драго сърце ще я изпратим. Ако си я настанил в същата стая, където беше отседнала жена ми, тя ще я намери.

Влад настръхна и ако не знаех, че няма откъде да идва, бих си помислила, че подушвам дим.

— От къде на къде смяташ, че можеш да ми казваш какво да правя с моята гостенка, в моята къща...

— Влад... — В начина, по който Менчерес произнесе името, се долавяше неодобрителна нотка.

Очаквах Влад да му отговори още по-ядосано, но вместо това той въздъхна подразнено.

— Ти го доведе тук. Знаеше, че ще стане така.

— Нека я придружат — настоя Менчерес с доста поумиротворителен тон. — Освен това ти настоя да дойда, защото искаш да ме попиташ нещо, а знам, че няма да го направиш, докато Кат и Боунс са наоколо.

— Ей, аз пък какво ти преча! Нали сме приятели — възропта Кат.

— Така е. Обаче му казваш всичко — отвърна Влад, посочвайки Боунс с брадичка. — Но Кира може да дойде.

Кира им се усмихна палаво, преди да улови Менчерес под ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Лайла.

— И на мен — казах, лекичко подразнена, че аз също няма да чуя въпроса. Вероятно беше за това, как Влад най-добре да използва уменията ми, така че би трябвало да присъствам.

Те тримата си тръгнаха, оставяйки ме с вампирските Кен и Барби... мисъл, за която съжалих веднага щом Кат изпръхтя с глас.

— Ами благодаря, предполагам.

— Извинявай — казах и изскърцах със зъби. — Наистина беше комплимент, защото и двамата сте много... тъъ... хубави.

Като извадени от картинка. И не ставаше въпрос единствено за чертите им. И двамата имаха кожа като сметана, по която не се виждаше нито един недостатък. Само като ги гледах, изпитвах чувството, че белегът ми се разраства, покривайки половината лице и цялата ми ръка.

— О, ние също имаме белези — увери ме Кат и потупа крака си. — Рана от намушкване с кол, точно тук. Прободна рана в корема, още една на гърба...

— Моля те, спри — вдигнах ръка аз.

— Адски е неприятно, когато мислите ти не са само твои, нали? — отбеляза Боунс и ме погледна изпитателно. — Жена ми направо подлудяваше, докато не се превърна в една от нас, но... — тук той понижи глас, — съществува начин да ограничиш какво може да бъде чуто. Ако проявяваш интерес.

Очите ми се разшириха. Дали проявявах интерес? В този момент бих дала всичките си зъби, за да задържа мислите си за себе си.

Боунс се ухили.

— Така и предполагам. Виж сега, човек се нуждае от рядък вид сила на волята, за да не допусне вампир, надарен с телепатия, в ума си. Сила на волята, която повечето хора не притежават. Обаче нещо, което можеш да сториш, когато подозираш, че подслушват мислите ти, е да си запееш някоя противна песничка.

— Да пея? — повторих недоверчиво.

Той кимна.

— Разбира се, наум. Но не забравяй, че трябва да бъде нещо дразнещо и еднообразно, за да разсее вампира и да му попречи да мине покрай тази бариера от музика.

Кат го погледна с неприкрито подозрение.

— Май се досещам защо го правиш и е страшно гадно...

— Цепеш сам си го изпроси — прекъсна я Боунс, а тонът му изведнъж стана по-твърд. След това ми се усмихна. — Хайде, опитай се да блокираш мен.

Наясно бях, че не ми помага, воден от алтруистични подбуди, но ако това щеше да ми даде щит, с който да попреча на Влад да чете мислите ми, когато си поиска... е, значи, неговият враг беше мой приятел. Дразнещо и еднообразно, така ли? Започнах да ровя из спомените си за музиката от осемдесетте, която майка ми толкова обичаше да слуша. Неведнъж ми се бе струвало, че ще полудея, когато тя започнеше да върти една и съща песен до безкрай.

Затананиках си наум думите на „Релакс“ на „Франки ГоусТу Холиуд“. Боунс потропа с пръсти по брадичката си.

— Тръгнала си в правилната посока, но трябва да потърсиш още по-надълбоко.

Въздъгнах и започнах да прехвърлям още песни през ума си. „Като девица“ на Мадона бе страхотно изтъркана, но прекалено уместна в моя случай. В крайна сметка се спрях на Here We Go Again на „Уайтснейк“ и повторих припева ѝ няколко пъти.

Боунс кимна.

— Това е по-добре, но все още не сме достигнали онова ниво на дразнеща натрапчивост, от която ти иде да си прережеш гърлото. Хайде, Лайла. Искаш ли го, или не?

Издадох раздразнен звук и го изгледах ядосано. А после ме озари вдъхновение и по лицето ми се разля усмивка.

На ти сега!

След като изпях наум първите няколко стиха от новата песен, Боунс се разсмя.

— Перфектно. Повтаряй го всеки път, когато Цепеш е наблизо, и за нула време ще го видиш да побягва с писъци.

Кат поклати глава.

— Ужасен си, миличък.

В отговор Боунс се ухили.

— Както казах, отдавна си го проси.

ГЛАВА 18

Няколко часа по-късно се облякох за вечеря далеч по-ентусиазирано, отколкото предишните дни. Това се дължеше донякъде на факта, че досегашната летаргия и болките по цялото ми тяло си бяха отишли. Дори синините от отвличането ми и от скока през прозореца бяха изчезнали. Кръвта на Влад очевидно бе по-силна от тази на Марти, или пък бях изпила от нея повече, отколкото Марти обикновено успяваше да скрие в шейковете ми. Каквато и да бе причината, за първи път от няколко дни насам се чувствах страхотно.

Освен това изгарях от желание да изпробвам новия си защитен механизъм и това ме караше да очаквам с нетърпение срещата с Влад, макар да продължавах да се укорявам, задето бях захвърлила здравия разум на вятъра по-рано през деня. И сякаш за да влоши още повече нещата, част от мен продължаваше да се пита какво ли щеше да стане, ако появата на Максимус не ни бе спряла.

Прекрасно знаеш какво, подразни ме един вътрешен глас.

Въздъгнах. Наистина знаех. Ала една авантюра с него действително можеше да разбие сърцето ми. И преди бях изпитвала физическо привличане — бях девствена, не мъртва — но тук ставаше дума за нещо повече. Исках да пробия черупката на Влад, да открия тайните му, да разбере сложния му характер и да достигна мъжа, който се криеше под всички тези слоеве на защитник на своите хора. А истинската опасност идваше оттам, че исках всичко това след по-малко от седмица откакто се бяхме запознали. В сравнение с това, една връзка, основана единствено на физическо желание, бе толкова проста.

Тъкмо си бях облякла консервативна, ала женствена рокля с дълги ръкави, когато на вратата се почука. Отворих и въпросителното изражение замръзна на лицето ми при вида на Максимус.

— Тъъ... здрасти — поздравих, като се чудех дали не би трябвало да започна с извинение. Малко повече опит в срещите би ми бил от полза в този момент.

— Влад със съжаление трябва да съобщи, че няма да може да ти прави компания на вечеря — издекламира Максимус почти толкова официално, както и в началото на престоя ми тук.

Можех само да се надявам, че обзелото ме разочарование не се изписа върху лицето ми. Насилих се да се усмихна.

— Ами Кат, Боунс и останалите?

— Те си тръгнаха. Въпреки това можеш да вечеряш в трапезарията, а ако предпочиташ, ще наредя да донесат храната в стаята ти.

Повече не можех да се преструвам, че нищо не е станало.

— Толкова съжалявам, Максимус. Имаш право да ми се сърдиш. Ако имах поне малко здрав разум, не бих се доближила до Влад. Аз... не знам защо не мога да се сдържа...

— Аз знам — прекъсна ме той, мрачно усмихнат. — По същата причина, поради която толкова много власи са се били и загинали за него по време на три различни царувания... защото той те привлича, макар да си наясно, че нещата ще свършат зле.

Лицето ми се изкриви в гримаса. Не може да се каже, че предупреждението му беше особено деликатно.

— Надявам се, че няма да свърша като тях.

Той сви рамене.

— Както и да е, сега вече си негова.

Думите му ме накараха да повдигна вежди.

— Нима? Колко интересно, аз пък не помня да съм се съгласявала на нещо подобно.

— Той ти предложи кръвта си и ти пи от нея. Усецам го по миризмата ти. — Максимус ме изглежда така, сякаш бях бавноразвиваща се. — Ти какво си мислеше, че означава това?

— Например, че се нуждая от нея, защото, ако не пия вампирска кръв, уменията ми ще ме убият? — отвърнах и усетих как по тялото ми пробяга ледена тръпка, въпреки че в стаята беше топло.

— Помисли малко, Лайла — хладно каза Максимус. — В тази къща има десетки вампири. Влад би могъл да повика всеки от нас и да ни заповяда да ти дадем от кръвта си. Ала вместо това ти предложи от своята. Това те прави негова по-сигурно, отколкото ако беше жигосал името си върху теб.

— Почакай. — Вдигнах ръка, клатейки глава в знак на несъгласие. — Марти години наред ми е давал да пия тайно от кръвта му. Ако принадлежа на някого, трябва да е на него!

— Марти не е предявил претенциите си върху теб. За разлика от Влад. По-рано днес той отмени позволенията си да те ухажвам. В случай че не си се досетила и сама. — Максимус ме гледаше почти съжалително. — А ако те е грижа за приятеля ти, никога не казвай на Влад, че според теб принадлежиш на Марти. Той ще го убие.

Това вече беше прекалено. Затворих очи и си поех дълбоко дъх.

— Къде е той? Трябва да говоря с него.

Лицето на Максимус придоби изражение на каменна учтивост.

— В момента е зает.

Аз изскърцах със зъби.

— Моля те, престани с официалностите и кажи на Влад, че искам да се отзаеме.

Максимус изсумтя.

— Нещата не стават по този начин. Никой не дава заповеди на Влад. Когато се освободи, ще те приеме. А междувременно истеричните пристъпи с нищо няма да ти помогнат.

— Това не е никакъв пристъп.

Всъщност пристъп щеше да има, но предпочитам да го запазя за вампира, който ме бе обявил за свое притежание, без дори да попита какво мисля по въпроса.

— В такъв случай къде предпочиташ да вечеряш — тук или в трапезарията? — попита Максимус, връщайки се на първоначалния си въпрос.

Прекалено бях бясна, за да усещам глад, но да откажа да ям, би било проява на детинщина.

— Тук.

Влад беше „зает, за съжаление“ и на следващата сутрин, както и целия следобед, а аз се разкъсвах между заслепяващ гняв и тревога. Не знаех дали си е вкъщи и отказва да ме приеме, или е отишъл някъде. Нито Максимус, нито който и да било от останалите вампири, които попитах, искаха да ми кажат. Нелепо беше да се тревожа за Влад, като се имаха предвид възрастта и могъществото му, но някъде някой наистина кроеше да го убие. Нали именно по този начин се бях озовала в живота му.

До вечерта, когато друг вампир дойде да ми съобщи, че „за съжаление, Влад е зает“, вече ми беше дошло до гуша. Той може и да не искаше да ме види, но повече не бях в състояние да седя и да се пека на бавен огън. Преоблякох се и излязох от стаята почти тичешком.

Слязох на етажа, където живееха Бен и останалите. Едва бях отминала параклиса, когато до ушите ми долетяха гласове. Последвах ги и стигнах до кухнята, където бяха насядали няколко души.

— Лайла — учудено каза Бен, когато ме видя да се спирам на прага. — Здравей! Влизай.

Аз му отправих широка, почти отчаяна усмивка.

— Онзи нощен клуб, за който спомена... Още ли смятате да отидете?

Бен се приближи, прокарайки ръка през къдриците си.

— Аха. Но си мислех, че няма да можеш да дойдеш заради... е, нали се сещаш. Заради състоянието ти.

— Не мога да танцувам — изсмях се отсечено. — Но мога да се освободя от излишното електричество, да държа дясната си ръка до тялото и да правя компания на онзи, който реши, че предпочита да пие.

— Мисля, че ще се получи — обади се Деймън с пълна уста.

— Ами добре тогава — усмихна се Бен. — Радвам се, че се чувстваш по-добре. Какво ти беше всъщност?

Уменията ми ме убиват и единственият лек е вампирска кръв.

— Анемия. Но сега съм добре. Обещавам, че няма да започна да получавам припадъци или кръвоизливи.

— Добре, дай ни само минутка.

И тогава ме връхлетя една потискаща мисъл.

— Почакайте. Нямам никакви пари, а отказвам да искам назаем от служителите на Влад.

— Пари? — И Бен, и всички останали избухнаха в смях. — Не ти трябват никакви пари. Влад притежава града, а ние сме неговите много специални кръвни сандвичи. За нас всичко е бесплатно, а тъй като ти си наша гостенка, същото важи и за теб.

Аз се ококорих.

— Влад притежава целия град?

— Както и околните окръзи. В Румъния има кметства и макар че повечето хора не притежават кметствата, за които отговарят, Влад... е, Влад си има свой начин да върши нещата, нали?

И още как, помислих си, припомняйки си как ми бе спестил истината за последиците от това, да пия кръвта му. Наложих си да прогоня тази мисъл и се усмигнах.

— В такъв случай съм готова да тръгнем, когато кажете.

ГЛАВА 19

Лимузината, в която се натъпкахме, не бе онази, в която бях пристигнала заедно с Влад. Заради студа носех дебело дълго палто върху роклята си. Освен че топлеше, то служеше и като предпазна мярка за дясната ми ръка, която държах пъхната в него. И осмината се бяхме качили в колата, ала тя не помръдваше, въпреки че шофьорът седеше зад волана, а двигателят работеше.

— Какъв е проблемът, Хънтър? — попита Бен.

— Чакам позволение — отвърна Хънтър и вдигна преградата, която го отделяше от нас.

— Позволение? Че откога? — промърмори Бен.

Откакто аз съм с вас, помислих си и усетих, че настръхвам гневно. Ако Влад имаше време да ми забранява да излизам, щеше да направи добре да намери време и да поговори с мен.

По погледите на останалите разбрах, че са започнали да се досещат коя е причината за забавянето, но въпреки това продължиха да си бърбят, сякаш не бе станало нищо. След около десетина минути преградата се свали, разкривайки сърдитото лице на Максимус, който се бе настанил на мястото до шофьора и ме гледаше ядосано.

— Наистина ли мислеше, че ще успееш да се измъкнеш?

Думите му накараха всички да притихнат. Аз отвърнах на погледа му, разгневена на свой ред.

— Изобщо не се измъквам. Излизам заедно с останалите от къщата. Забелязах, че те не трябва да дават отчет на никого, преди да излязат. Защо тогава аз да го правя?

— Защото ти принадлежиш на Влад — отвърна Максимус незабавно.

Ръцете ми инстинктивно се свиха в юмруци.

Пак ли това!

Бен забеляза гневния ми жест и ме потупа утешително по коляното.

— Хей, няма нищо. Ние всички принадлежим на Влад.

От сиви очите на Максимус изведнъж станаха яркозелени.

— Не както нея, така че си махни ръката оттам или аз ще я махна от тялото ти. Никой не може да я докосва, освен Влад.

Ръката на Бен отскочи от коляното ми така, сякаш го бе ударила светкавица. Максимус едва ли би могъл да се изрази по-ясно. Разкъсвах се между желанието да потъна в седалката, умирайки от срам... и да се хвърля напред и да му тресна един хубавичък токов удар. Втората възможност ме привличаше повече, ала това би провалило плановете ми за вечерта.

— Сега, след като маркира територията на господаря си вместо него, може ли да тръгваме? — От всяка моя сричка сякаш висеше ледена шушулка.

Максимус кимна на шофьора и колата потегли. Сандра сръга Джо и изсъска:

— Вдигни стъклото.

Той натисна копчето и предната седалка отново бе отделена от нас.

В мига, в който преградата се вдигна — сякаш това щеше да попречи на Максимус да ни чуе — Сандра се ухили насреща ми.

— Лайла — заяви тя възторжено, — трябва да ни разкажеш всичко!

Щях да се напия. Безпаметно, до пълна забрава, докато не завърших с глава в някоя тоалетна чиния. Дяволите да ги вземат Максимус с голямата му уста и Влад с невероятната му арогантност.

— Не е каквото си мислите — промърморих, вперила поглед през прозореца, вместо в лицата на седмината души, които не откъсваха очи от мен. — Между нас не се е случило нищо.

Сандра се засмя многозначително.

— Ала за да обяви на всеослушание, че си негова, Влад очевидно възнамерява да се случи нещо.

Не и без да съм се съгласила, помислих си мрачно.

С крайчеца на околото си видях Бен да поклаща глава.

— Трябваше да се досетя, че има нещо, когато Влад дойде лично, след като ти припадна. Ако някой от нас пострада или се разболее, ни изпращат лекар, ала той никога не идва.

Няколко души измърмориха в знак на съгласие. Аз не отговорих, но си отбелязах да помисля над това по-късно.

— Разкажете ми за клуба — помолих, сменяйки темата.

Ако се съдеше по описанието им, въпреки че беше зима, и при това — по средата на седмицата, мястото щеше да е пълно, тъй като бе единственото подобно заведение в град с около три хиляди души. Пристигнахме след около трийсетина минути. Тъй като седях до вратата, аз слязох първа и се огледах наоколо.

„Фейнс“ се помещаваше в предната част на двуетажна постройка от камъни и дърво. Дълъг каменен комин изпускаше дим в ясната нощ. Околните сгради изглеждаха затворени, но на отсрещната страна на улицата някои тях светеха. Харесваше ми как уличните лампи наподобяват железни фенери, окачени на високи стълбове, усилвайки старовремското излъчване на града.

Максимус слезе от лимузината и застана близо до мен.

— Какво, да не са те назначили да ми бъдеш бавачка тази нощ?
— изръмжах аз.

Той сви рамене.

— Наречи го както искаш.

О, веднъж само да ми паднеше Влад! Подобни методи може и да бяха действали в петнайсети век, но в наши дни можеха единствено да му изиграят лоша шега.

— Направи ми една услуга. — Не си го изкарах на Максимус единствено защото все още се чувствах виновна заради вчера. — Дръж се достатъчно далеч, за да не изглежда така, сякаш имам раница с размерите на викинг.

Максимус се подсмихна и ми отвори вратата.

— Ще опитам.

Прекрачих прага и с изненада установих, че отвътре „Фейнс“ не се различаваше особено от баровете в Гибсънтън. Маси бяха разпръснати из помещението, водещо до дългия, извит бар, а камината засилваше усещането, че си се озовал в ресторант. Сандра дойде, за да ми покаже гардеробната, където всички вече бяха разтоварили тежките си връхни дрехи. След това я последвах до бара и се настаних на мястото, което тя ми бе запазила.

— Какво да бъде?

Обикновено пиех червено вино, но днес исках нещо по-силно.

— Водка със сок от червени боровинки. Ако няма — водка и каквото им се намира за разреждане.

Сандра се ухили.

— Ослоу! — повика тя и барманът се обърна. — O vodka si un sue de coacaze in contul voivode.^[1]

Единствената дума, която разбрах от последното изречение, беше „войвода“. Принц.

— Какво каза?

— Поръчах ти питие и му казах да го пише на сметката на принца.

— Всички ли знаят кой е Влад? — попитах учудено.

Сандра прокара ръка през златисточервеникавата си коса, преди да отговори.

— В този град мнозина знаят, ала малцина говорят за това и никога — пред външни хора. Румънците почитат героите от своята история и умеят да пазят тайни. — Тя ми хвърли кос поглед и добави: — Като обект на неговото желание, болшинството биха казали, че си истинска щастливка.

— Именно частта с „обекта“ не мога да приема — промърморих и сграбчих питието, което току-що бяха поставили пред мен. — И ще имам нужда от цял куп от тези, преди да се почувствам поне малко щастлива.

Шест водки с боровинков сок по-късно най-сетне се оставих Сандра да ме убеди да се качим на втория етаж, където бил дансингът. На Сандра, Бен и останалите май страшно им хареса да образуват защитен обръч около мен и като внимавах да държа дясната си ръка долепена до бедрото, аз затанцувах така, сякаш нямах никакви грижи. Може и да не разбирах текстовете, но добрият ритъм не се нуждаеше от превод.

След още няколко питиета вече бях решила, че това е най-готината нощ, която съм прекарвала от години насам, когато силен трясък отекна над оглушителната музика. Подът потрепери и аз се огледах объркано. Дали в Румъния ставаха земетресения? Не бях единствената, която се озърташе недоумяващо.

— Хънтър, изведи я оттук! — чух да изревава Максимус изведнъж.

И тогава усетих дима. Нов тътен разтърси дансинга и хората се разпищяха.

— Пожар! — извика Сандра, в случай че не се бях досетила от дима и паниката.

Обръчът на приятелите ми се пръсна, когато тълпата се люшна към стълбището.

Мъчех се да не докосвам никого с дясната си ръка, ала блъсканицата беше прекалено голяма. Една жена се бутна в мен и падна на пода, а в съзнанието ми нахлуха сивкави картини, в които тя крадеше дребни стоки от някакъв магазин. Когато примигах и отново се върнах в настоящето, вече я бях изгубила от поглед. Грубото блъскане ме бе откъснало от нея. Опитах се да я намеря, боейки се, че ще я стъпчат.

Пъхнала дясната си длан под мишницата, за да избегна всеки случаен контакт, аз си запроправях път през тълпата, отдалечавайки се от стълбището. Не биваше да рискувам да бъда сред толкова много хора. Можех да убия някого... ако вече не го бях сторила. Навярно Максимус или Хънтър биха могли да ми помогнат с жената, която бях поразила с електричеството си. Но къде бяха те?

Най-сетне се добрах до балкона. Нещо размазано на долния етаж привлече погледа ми и нов трус разлюля вече празния дансинг. Неясното петно се превърна в камара яки мускули и руса коса — Максимус се отърсваше от затупалите го отломки, докато отиваше към трима души, които не помръдваха, макар тълпата да се блъскаше в тях.

В този миг зърнах сребърен блясък в ръцете на непознатите и разбрах. Това не беше злополука. А нападение.

Нещо кораво се склочи около ръката ми и ме накара да се завъртя. Имах точно една секунда, за да разпозная Хънтър, шофьора на лимузината, преди той да ме метне през рамо и да се отправи не към стълбите, а към прозореца в другия край на стаята.

— Почакай! — казах и го заудрях по гърба. — Вземи и жената. Тя е някъде на пода и е ранена!

Хънтър изобщо не спря.

— Ти си важна. Тя не е.

— Задник! — изкрещях и го заблъсках още по-силно. — Върни се, още...

Парчета стъкло се впиха в крака ми в същия миг, в който отекна нов тътен. Само че този път той не дойде изпод нас. А пред нас.

— А, ето я — заяви непознат глас.

Хънтър застина и аз извих глава, за да погледна покрай него, но хватката му беше твърде силна.

— Влад ще ви убие — изсъска той на онзи, който се бе появил през прозореца.

— Не и ако ние го убием преди това — отвърна другият най-спокойно, а после аз тупнах на пода и главата ми издрънча болезнено върху коравите дъски.

Въпреки че ми излязоха свитки, успях да запазя достатъчно присъствие на духа, за да изпълзя назад. Димът ставаше все по-гъст и аз се закашлях, примигвайки, за да проясня погледа си. Първото, което видях, бяха Хънтър и млад мъж с преждевременно посребряла коса, счепкани в мъртвешка схватка, която трая точно колкото да успее да уловя парапета на балкона и да се изправя. А после Хънтър политна назад със забит в гърдите нож. Чертите му се сгърчиха пред шокирания ми поглед, а среброкосият вампир вдигна очи към мен и се усмихна.

— Ти си Франки, нали? — попита той сърдечно.

Първият ми инстинкт бе да се обърна и да побягна, ала не го сторих. Това, че все още не ме беше сграбчил, означаваше, че иска да си поиграе с мен. Страхотно, садистичен убиец — сякаш отдавна не бях срещала един от тях. Хвърлих поглед надясно и отново се обърнах към него.

— Да, аз съм Франки. Приятно ми е да се запознаем.

А после скочих през перилата на балкона.

Рискованият ми ход действа — той очевидно не го бе очаквал. Приземих се върху един от малцината гости на заведението, които все още не бяха успели да излязат навън, претъркулвайки се настрани в мига, в който усетих мека плът под себе си.

Това омекоти част от удара, но въпреки това човекът, върху когото бях паднала, изпищя и закуцука към изхода, кашляйки от бързо сгъстяващия се дим.

Не бях направила повече от една крачка в същата посока, когато зад мен отекна глухо тупване и две тежки лапи ме стиснаха.

— О, наистина имаш добър заряд, а? — подхвърли среброкосият.

Държеше ме толкова здраво, че не можех да вдигна дясната си ръка, за да му дам един хубавичък удар, а няхах никакво време. Силни трясъци говореха, че Максимус все още се бие, ала писъците бяха

затихнали. Очевидно почти всички бяха успели да излязат от клуба. Музиката продължаваше да кънти и ми пречеше да чуя какво казват Максимус и останалите вампири, но на няколко пъти различих името си и с ужас разбрах, че аз съм причината за това нападение.

Среброкосият хвърли поглед зад мен и въздъхна.

— Май се нуждаят от помощ, за да го довършат — подметна той с престорено раздражение. — Стой тук.

Кракът му се вдигна с брутална ефикасност. Два ритника бяха достатъчни, за да се озова на земята, обляна в сълзи. Глезените ми бяха извити под странен ъгъл, счупени толкова лошо, че костите стърчаха от кожата. Нападателят ми се усмихна и тръгна към Максимус, който бе обърнат с гръб към него, докато се биеше с останалите трима вампири. Почти лениво, среброкосият извади ножа си.

Хънтър бе убит, докато се опитваше да ме предпази, а ето че сега и Максимус бе на път да умре. Запълзях натам, крещейки от непоносимата болка, която ме пронизваше, докато влачех строшените си крака по пода. Въпреки това не спрях.

Гаднярът трябва да бе чул вика ми, но не се обърна. Очевидно изобщо не се страхуваше, че може да му попреча, и това още повече разпали яростта ми. Страхът за Максимус, омразата ми към мъжа с посребрената коса и бързо усиливащата се болка накараха дясната ми ръка да стори нещо, което не бе правила никога преди — да оформя видима нишка електричество, като миниатюрна мълния. Погледнах към нея, а после към врага, който почти бе достигнал Максимус, и запълзях още по-бързо. Заля ме нова вълна от болка, ала нишката в ръката ми стана по-голяма и по-дебела.

Тримата вампири видяха нападателя зад Максимус и удвоиха усилията си. Максимус отстъпи назад, без да знае, че така идва по-близо до среброкосия. Аз залазих още по-бързо, почти обезумяла от болка, ала през мъглата на дима и сълзите си видях как злодеят вдига ножа. От гърдите ми се откъсна вик на безкрайно отчаяние. Нямах да успея. Все още бях на десетина стъпки от него...

Струя бяла светлина изскочи от ръката ми, мълниеносна като светкавица и дълга като камшик. Тя изплющя върху гърба на нападателя, разкъса ризата му и за частица от секундата накара цялото му тяло да засияе. Той се свлече на колене, а ножът бе като споен за ръката му от електричеството. Максимус не извърна глава, за да види

какво става, ала един от противниците му погледна назад и със свиреп замах ножът на Максимус потъна в шията му. Вампирът рухна на земята, обезглавен.

Среброкосият се обърна и впери яростен поглед в мен. Познавах това изражение... бях го виждала изписано върху толкова много лица точно преди някой да бъде убит. Опитах се да призова още една подобна на камшик струя електричество, но се чувствах по-изцедена от когато и да било. Запълзях назад само защото не исках да умра, без поне да опитам да се спася, ала изобщо не се изненадах, когато миг по-късно бях издърпана на крака.

— Кучко — процеди той и ме вдигна, докато лицата ни се изравниха. — Този път наистина ще останеш на място.

С тези думи той ме запрати назад с такава сила, че последното, което усетих, бе как стената се срутва зад мен.

[1] Водка и сок от боровинки на сметката на войводата. (Рум.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Вероятно бях припаднала от болка, защото, когато отворих очи, ми се стори, че лежа под одеяла, ала това беше невъзможно. Все още се намирах някъде в горящия клуб, нали?

Отметнах одеялото и начаса се разкашлях от дима толкова силно, че сякаш някой дереше гърлото ми. Да, все още бях в клуба и бях завита не с одеяло, а с палто. И то не едно — някои все още висяха на закачалки, а други бяха изпадали, когато се бях стоварила отгоре им. Среброкосият ме бе запратил направо през стената на гардеробната.

Опитах се да изпълзя настрани... и изпищях. Парчета от стената затискаха строшените ми крака, приковавайки ги към земята. Дупката, която бях направила в стената, бе прекалено високо, за да надникна от другата страна и да видя дали Максимус все още е там. Стените около мен ставаха все по-горещи, а пушекът правеше дишането истинско усилие.

Насред болката и кашлянето ме осени миг на просветление. Не можех да се измъкна сама, така че ако някой не дойдеше да ми помогне, бях обречена. Ако имах късмет, щях да умра от задушаване. Ако ли не... ами болката в краката щеше да ми се види блаженство в сравнение с това, да изгоря жива.

— Максимус! — изкрещях с надеждата, че е успял да надвие среброкосия и останалите трима. — Максимус, тук съм!

Нищо, освен къртенето на музиката и зловеция звук на трошене, който навярно означаваше, че сградата е на път да рухне. Отново се закашлях, виеше ми се свят. Какво беше направил, за да оцелее, пожарникарят, чието разминаване на косъм със смъртта бях видяла веднъж? Беше се завил добре, като за начало.

Награбих всички палта, които можах да достигна, и ги натрупах отгоре си. Горещината беше непоносима, но те представляваха бариера срещу пламъците. След това избрах едно от по-тънките палта и го притиснах до устата си, опитвайки се да го използвам като своеобразен филтър за дима.

— Максимус! — провикнах се отново. — Максимус, къде си?

И този път — никакъв отговор. В гърдите ми се надигна паника, но аз я потиснах. Ако бях научила нещо в живота си, то бе, че паниката никога не помага. Ясно, Максимус или не можеше да ме чуе заради музиката и пращането на сградата, или беше мъртъв. Значи, трябваше да измисля нещо друго.

Сниших се колкото можах под палтата и се опитах да помисля, въпреки замайването и свирепата болка, която раздираше тялото ми. Де да имах нещо, принадлежащо на Влад — така бих могла да се свържа с него и да поискам помощ. Дори самият той да не беше достатъчно близо, за да дойде сам, можеше да каже на някой друг къде се намирам. Само че не носех нищо негово, а и не го бях виждала днес.

Може би отчаянието ми подхвърли налудничавата идея, може и да бе нарастващият недостиг на кислород, ала аз пъхнах дясната си ръка под палтото и потърках устните си.

Моля те, моля те, нека Влад да е почувствал нещо, когато ги докосна вчера!

Ако онзи миг, който почти можеше да се нарече целувка, не бе означавал нищо за него, бях обречена. Но ако той бе изпитал достатъчно силно чувство, може би щях да открия частица от същността му, която да проследя до него...

Гардеробната изчезна и на нейно място видях Влад, обгърнат от тъмносин фон. Отне ми един миг, докато осъзная, че това е нощното небе. Почти ми се доплака от облекчение, но преди да успея да кажа каквото и да било, гласът му отекна в ума ми.

— Лайла, къде си?

Не отговорих на глас, защото кашлях твърде силно.

— В гардеробната на клуба.

— Махни се оттам — каза той напрегнато. — Трябва да си разбрала, че клубът гори.

— Да не мислиш, че този факт някак ми е убягнал? — попитах невярващо. — Краката ми са счупени и съм затрупана от стената.

Клепачите му се затвориха, а когато отново се повдигнаха, очите му бяха станали яркозелени.

— Намирам се на няколко минути оттам. Покрий се, с каквото намериш и се дръж възможно най-плътно до пода.

Нов пристъп на кашлица ми попречи да отговоря, тъй като трябваше да насоча всичките си усилия към това, да продължа да дишам. Не бях сигурна дали бученето в ушите ми се дължи на пламъците, поглъщащи стените по пътя си, или означава, че всеки момент ще припадна.

— Вече го направих — успях да кажа, преди умът ми да заблуждае. Част от мен знаеше, че това е много лош знак, ала останалата част не я беше грижа.

— Лайла — остро каза Влад, — не припадай.

Ама че арогантно — помислих си. — Сякаш можеш да наредиш на някого да остане в съзнание.

Постепенно кашлицата ми отслабна, също както и болката в краката. Облекчението беше огромно, и то по повече от една причина. Ако не усещах краката си, може би нямаше да усетя и огъня.

— Няма да изгориш. — Дори насред замайването си, усетих с каква жар бяха пропити думите му. — Аз ще дойда навреме.

Не отговорих. Влад каза още нещо, но то се изгуби в прекрасния тътен, който отекваше около мен. Ако се съсредоточах върху него, имах чувството, че летя. Направих го и много скоро всичко започна да избледнява. Ставах все по-лека, реех се във въздуха, свободна...

Болката ме върна обратно към реалността с внезапна безмилостност. Вече не лежах на пода, а се намирах в коравите обятия на Влад, който ме вдигаше от земята. Червени и оранжеви пламъци бушуваха около нас и ни обгръщаха с изпепеляваща горещина, ала после изведнъж угаснаха и пред нас като с магия се появи път. Влад тръгна по него и много скоро задушливият дим изчезна, отстъпвайки място на мигащи светлини и изпоцапани със сажди хора. Влад ухапа китката си и в следващия миг нещо топло и влажно се притисна до устата ми.

— Пий — нареди той.

Тъмната му коса скри всичко друго от погледа ми, когато доближи лице до моето, за да се увери, че преглъщам между пристъпите на кашлица. Жестока болка изригна за миг в краката ми, преди да затихне бързо и най-сетне да се превърне в особен сърбеж. Кашлицата ми също отслабна, макар че все още ми бе трудно да дишам. Най-сетне Влад отдръпна китката си и главата ми се отпусна в сгъвката на ръката му.

— Ти успя — промълвих немощно.
Усмивката му беше кратка... и свирепа.

— Нали ти казах.

Влад ме върна обратно в къщата с летене, но вместо да спре на втория етаж, се качи право на четвъртия и ме остави в една поразяващо готическа стая с висок, триъгълен таван. Тя бе толкова огромна и великолепна, че бих я взела за неговата спалня, ала леглото не беше обградено от характерния тъмнозелен балдахин.

— Какво й има на другата стая? — попитах, все още замаяна и изтощена, въпреки че кръвта му беше излекувала раните ми.

Той ми събу ботушите и ги хвърли на пода, а след това отметна завивките и ме сложи върху леглото.

— Някой толкова силно иска да се добере до теб, че извърши нападение на моята територия. Нещо, което никой не се е осмелявал да направи от цял век насам, така че докато открия виновниците, ти ще стоиш близо до мен.

Затворих очи, връхлетяна от срам и вина.

— Максимус?

— Видях го, жив е — отвърна Влад за огромно мое облекчение.

След това ми оправи одеялата. Обикновено мразех да се държат с мен по този начин, сякаш съм безпомощна — бях понесла предостатъчно от това, докато наистина бях безпомощна, веднага след злополуката — ала този път нямах нищо против. Това, че най-страховитият вампир на света се грижи за мен, ме караше да се чувствам в безопасност, а след като едва не бях станала на въглен, ми се искаше да задържа това усещане малко по-дълго.

— Как се оказа приклещена в гардеробната? — попита той почти нехайно. — Максимус би трябвало да те защитава.

Лицето ми се изкриви в гримаса при спомена.

— Един среброкос вампир, който малко приличаше на Андерсън Купър^[1], ме хвърли там, след като го ударих с ток.

И двете му тъмни вежди подскочиха.

— Нападнала си го?

— Максимус се биеше с други трима вампири, а Сребърния току-що беше убил Хънтър и тъкмо се канеше да се нахвърли върху Максимус, така че му пуснах една доза електричество. Така спечелих на Максимус достатъчно време, за да се справи с един от вампирите и

да избегне атаката на среброкосия, ала той се вбеси и ме метна през стената на гардеробната, за да ми го покаже.

— Как я мислеше, да рискуваш живота си по този начин — промърмори той.

Не беше ли чул, че Максимус за малко да бъде убит?

— Пияна съм — заявих сприхаво. — Когато съм пияна, бих опитала всичко.

Мимолетна усмивка разкри зъбите му за миг.

— Ще го запомня. Утре ще поговорим още за това. Сега обаче трябва да си починеш.

Властният му тон ми напомни защо изобщо бях решила да отида на клуб. Въпреки че се чувствах така, сякаш всеки момент може да ми призлее, аз се облегнах на възглавниците.

— Още не. Първо трябва да си изясним някои неща.

— Като например? — Тонът му беше кротък, ала очите му проблеснаха.

— Защо ме избягваше?

— Не съм те избягвал. Бях навън, събирайки вещи заедно с Менчерес и останалите. Бях се върнал едва преди час, когато Бен позвъни, за да ми съобщи за нападението в клуба.

Погледът му не трепна, ала...

— Защо тогава Максимус каза, че си му наредил да ме придружи дотам?

— Обади ми се, за да ми каже какво правиш. — Тонът му стана по-твърд. — Макар че май ти си го защитавала по-успешно, отколкото той теб.

Ясно, не беше опитвал да се скрие от мен. Значи, ни оставаше по-важният въпрос.

— Защо не ми спомена, че има уловка в това, да пия от кръвта ти? Максимус каза, че то ме е направило...

— Моя — довърши Влад без колебание.

Абсолютната му самоувереност ме накара да кипна.

— Не съм се съгласявала на подобно нещо, така че забрави.

Той приседна на леглото и се приведе над мен, сложил ръце от двете страни на лицето ми.

— Наистина ли мислиш, че кръвта ми е единственото, което ни свързва?

Ниският му глас, в който се долавяше почти осезаем глад, помилва в мен места, едва докосвани до този миг, и удави гнева ми в прилив на желание. Беше толкова близо, че косата му бе като воал от сенки около мен. Когато започна да гали лицето ми с леки, сигурни движения, едва се сдържах да не притворя блажено очи.

— Това е истинската връзка помежду ни — прошепна той и дъхът му опари устните ми. — Ти си предназначена за мен и аз ще те имам.

След това устата му откри моята в настойчива, завладяваща целувка. Гърлен стон разтвори устните ми и езикът му се плъзна между тях, за да помилва моя с чувствено могъщество. Вкусът му бе като грях, превърнат във вино — тъмен, омайващ и неустоим. От първичната повелителност на целувката му и твърдото му тяло, което ме притискаше към леглото, по нервните ми окончания сякаш се разля огън. Желание ме връхлетя като вълна и накара слабините ми да се свият в приятно болезнен спазъм. Притеглих го към себе си и зарових ръка в косата му, изохквайки, когато усетих вампирските му зъби да се издължават. Тревогата ми се изпари, когато той ме целуна още по-дръзко, примамвайки езика ми в устата си, където го засмука толкова чувствено, че много скоро туптенето между краката ми догони ритъма на пулса ми.

Изведнъж той се озова в другия край на стаята, очите му бяха изгарящо зелени, голяма изпъкналост напираше в панталоните му.

— Ако не спра сега, ще забравя напълно, че трябва да открива нападателите ти, както и това, че още си твърде немощна. Почини си. Ще те видя скоро.

И той изчезна, преди да съм имала време да кажа каквото и да било. Да си почина... точно така. Сякаш някой би могъл да си почива след това.

[1] Американски журналист и телевизионен водещ, чиято коса започва да посребрява още докато е на двайсетина години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

След като известно време крачих напред-назад из стаята, за да отцедея и последната капчица енергия от тялото си, най-сетне потънах в сън. Когато се събудих, бях взела две решения. Първото бе, че щях да правя секс с Влад въпреки опасностите, които криеше връзката с него. Втората бе, че трябва да се върна в клуба. Веднага.

Взех си душ и се облякох, забелязвайки, че докато съм спала, някой бе пренесъл дрехите и бельото от предишната ми стая в тази. Тя имаше две врати и след като установих, че едната води към елегантен салон, излязох през другата и се озовах в дълъг коридор, където имаше само още две врати. Тръгнах по него и най-сетне се озовах на място, което приличаше на нещо като вътрешен кръстопът.

Проклетата му огромна къща. Трябваше да внимавам повече, когато Влад ме отнесе в стаята предишната нощ, но тогава все още бях мъничко замаяна.

— Ехо? — повиках.

Все трябваше да има някой. Нали беше споменал, че най-доверените му служители живеели на този етаж.

Чух шум от отваряне на врата, а после и гласът на Максимус:

— Идвам, Лайла.

Появи се миг по-късно, облечен в скъсаните и изпоцапани със сажди дрехи от предишната нощ. За мое огромно изумление в мига, в който ме видя, той падна на едно коляно.

— Няма достатъчно добро извинение за това, че те изоставих, когато беше в опасност... нито пък някога ще успея да ти се отблагодаря, задето ми спаси живота.

Аз се огледах, доволна, че наоколо няма никой друг.

— Максимус, изправи се — настоях. — Та ти се биеше с няколко вампири наведнъж. Не е, като да беше отскочил да си вземеш бира.

Той стана, ала главата му си остана наведена.

— Помислих, че среброкосият те е заловил. Той избяга, докато се биех с останалите, така че когато ги довърших, тръгнах да го

преследвам. Вместо това трябваше да претърся. Ти едва не изгоря заради мен.

Усмихнах се мрачно.

— А пък Хънтър е мъртъв заради мен. Можем да прекараме целия ден, давейки се в угризения, или пък би могъл да ми помогнеш да оправим нещата, като ме заведеш при костите на онези вампири.

При тези думи той най-сетне ме погледна. Недоумяващо.

— Костите им?

— Вампирите може и да се съсухрят като телешка пастърма, когато умрат, но все пак оставят скелет след себе си — обясних с мрачно задоволство. — Нищо не е по-изпълнено с нашата същност, отколкото костите ни. Нека ги докосна и ще ти кажа кои са били, а ако имаме късмет — и кой ги е изпратил.

Свирепото нетърпение в усмивката, плъзнала по лицето на Максимус, ме накара да изпитам благодарност, че не съм в списъка с неприятелите му.

— Ще накарам да ги донесат още сега. Междувременно ти трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна — махнах с ръка.

— Вчера не яде почти нищо, а снощи едва не те убиха. Много скоро ще изразходиш цялата си енергия. Кръвта на Влад не е достатъчна, за да задоволи всички потребности на тялото ти.

По дяволите, имаше право. От вчера сутринта единственото, което бях слагала в уста, беше вампирска кръв. Нямах намерение да оставя кръвта да се превърне в основната ми храна.

— Сега, като се замисля, май наистина съм гладна.

Тъкмо бях довършила голяма порция яйца по бенедиктински, когато Влад влезе в трапезарията. Пусна една торба от зебло върху масата, след което застана зад стола ми и като се наведе, долепи устни до бузата ми.

— Красива и дяволски опасна. Нямам търпение наистина да те направя своя.

Допирът на устните му и изкусително изръмжаните думи ме накараха да потрепера.

Ако използваше същия тон и в леглото, вероятно можеше да мине и без любовна игра.

Той се разсмя и сложи ръце на раменете ми.

— Само че аз страшно си падам по любовната игра. Нима видението не ти го показва?

Затворих очи, връхлетяна от спомена, който тези думи пробудиха, и се помъчих да прогоня моменталното присвиване в слабините.

Спри. Имаме да заловим убийци, забрави ли?

— Да, всяко нещо с времето си. Максимус, стига си се спотайвал и влез, може да имам нужда от теб. Лайла, нахрани ли се?

Да не мислеше, че ще искам и десерт, преди да се опитам да открия кой уби Хънтър и поиска да ме отвлече за втори път?

Влад пристъпи напред и избута празните чинии. По устните му играеше усмивка.

— Целенасочена... още нещо, по което си приличаме. Заради пожара сградата рухна, така че в тази торба има най-различни тленни останки, но все някои от тях трябва да принадлежат на нападателите ти.

Максимус влезе в трапезарията с каменно лице, докато Влад изпразваше съдържанието на торбата върху масата, където допреди малко се намираще закуската ми. Четири черепа и най-различни кости се изсипаха върху лъскавата дъбова повърхност. Влад трябваше да улови един от черепите, за да не се търкулне на пода.

— Да започнем с този — предложи той и ми го подаде.

Аз се стегнах и го поех. Върволица черно-бели образи се зареди пред очите ми, показвайки ми смеещо се момиче, на име Таня, което изглеждаше на годините на сестра ми и чийто най-голям грях бе дребна кражба от магазина.

Оставих черепа на масата и примигнах, за да проясня очите си, които изведнъж бяха овлажнели.

— Тя не е една от тях. Беше до мен, когато избухна паниката, и без да иска докосна ръката ми...

Което й струва живота, независимо дали допирът ми бе спрял сърцето й, или я беше изпратил в безсъзнание за достатъчно дълго, за да може огънят да я довърши. Изобщо не трябваше да отивам в клуба предишната нощ. Ако си бях останала вкъщи, това момиче все още щеше да е живо.

— Не, Лайла — тихо каза Влад. — Смъртта й тежи на моята съвест, защото тя беше убита от моите врагове. Дори да я бе докоснала

по невнимание, ако не беше нападението, тя нямаше да умре. Не се нагърбвай с грехове, които не са твои.

Избърсах очи и мислено се зарекох да си набавя друга масивна гумена ръкавица възможно най-скоро... и никога да не излизам без нея, независимо колко неканено внимание привлича. След това грабнах следващия овъглен череп. Влад беше прав — всяко нещо с времето си.

Нов прилив от черно-бели образи нахлу в ума ми. Този череп принадлежеше на вампира, когото Максимус беше обезглавил. Името му беше Кордън и при вида на най-страшния му грях в гърлото ми се надигна жлъчка. Опитах да си проправам път през него и през картините от смъртта му, за да видя какво се е случило преди това. Имах чувството, че някой превърта филм пред очите ми — всичко се движеше толкова бързо, че беше почти неразбираемо. Това беше един от недостатъците на извличането на информация от кости — те съдържаха далеч повече история, отколкото който и да било предмет.

Влад и Максимус запазиха мълчание, което ми помогна да се съсредоточа. След няколко минути най-сетне успях да уловя сцена, която изглеждаше обещаваща — Кордън и среброкосият вампир слушаха със сериозни изражения как един около четирийсетгодишен мъж с изискан вид и яко като дънер тяло им се кара на странно звучащ език.

Това беше другият недостатък на това, да получавам информация от кости — не преживявах нищо от онова, което виждах, сякаш се случваше с мен. Ако беше така, щях да разбера какво се говори, защото щях да се намирам в ума на Кордън, ала случващото се в момента бе, като да се свързва с някого в настоящето. Аз бях просто невидим наблюдател в паметта, в която бях попаднала.

— Мисля, че имам нещо — казах на глас. — Виждам двама от вампирите от снощното нападение и ми се струва, че получават заповеди, но не разбирам езика.

— Аз говоря десетки езици, повтори това, което чуваш — нареди Влад.

Непознатият мъж говореше доста бързо, а и езикът не бе лесен за възпроизвеждане, но аз направих всичко по силите си. След като повторих няколко изречения — нямаше как да зная доколко точно съм

ги възпроизвела, — Влад подсвирна и това отвлече вниманието ми от спомена.

— Мисля, че откри загадъчния ни неприятел, който дърпа конците иззад кулисите.

Аз прекъснах връзката, за да насоча цялото си внимание към Влад.

— Разбра ли го? На какъв език говореше?

— Древноновгородски^[1]. — Тънка усмивка изви устните му. — Не съм го чувал, откакто бях дете. Той или е стар поне колкото мен, или проявява забележителна съобразителност, като си избира език, който малцина знаеха дори когато все още се говореше.

— Какво казва?

Влад продължи да се усмихва, но изражението му стана сурово.

— Ти пропусна някои думи, но чух достатъчно, за да разбера, че са научили за появата ти с помощта на средства за наблюдение, разположени в града. След като си била забелязана, хората му са получили заповед да се върнат с теб, или да те убият.

Като се имаше предвид, че среброкосият вампир ми беше строшил краката и ме бе оставил приклещена в горяща сграда, заповедта да бъда „заловена или убита“ не ме изненада особено. Въпреки това не ме и зарадва. До този миг исках да помогна на Влад да залови онзи, който стоеше зад заговора, защото тогава щях да бъда в безопасност. Ала сега исках да заловим копелето, за да може да си плати за всичко, което бях преживяла заради него.

— Дай ми още информация и ще си получиш отмъщението — обеща Влад. — Знаеш ли името му, или къде е?

— Не — отвърнах и му обясних защо.

Дори мястото, където се намираха, не ми беше от полза. Тримата мъже бяха разговаряли в малка стаичка с голи циментови стени и нищо друго. Когато свърших, Влад поглади брадичка със замислено изражение.

— Максимус — каза той накрая, — открий кой е най-добрият художник на полицейски скици в света — до утре сутринта искам да ми го доведеш тук.

[1] Средновековен диалект на староруския език; говори се докъм XV век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Останалите кости не разкриха нищо съществено, само още образи от греховете на техните притежатели и спомени с изискания на вид мъж, който говореше древноновгородски. Влад излезе, за да открие камерите за наблюдение в града, и както предположих, да изгори задника на всеки, замесен в тяхното монтиране. Аз продължих да пресявам пороя от спомени, за да откроя още нещо за хората, чиито кости държах в ръце, но се отказах след няколко часа, изпълнени с безуспешни усилия. Истината бе, че може би се опитвах да си докарам главоболие за нищо. Сега, когато вече имах лице, което да свържа с вчерашното нападение, ако това със скицата се получеше и Влад го разпознаеше... можехме да нанесем решителния удар още утре.

Което означаваше, че разполагаме единствено с тази нощ, за да разрешим другия въпрос между нас.

Вечерях сама в салона с дървена ламперия, свързан с новата ми спалня, а после останах в него дори след като чиниите бяха отнесени. Модерните кожени мебели и големият телевизор с плосък екран изглеждаха не на място до старинната библиотека, в която бяха подредени толкова древни книги, че едва успявах да разчета надписите върху кориците им. Тези ярки контрасти, както и античният герб над камината, върху който бе нарисуван същият дра кон, както и върху пръстена на Влад, ми помогнаха да се досетя къде отвежда другата врата в стаята. Ето защо, когато я чух да се отваря, не обърнах глава и останах на дивана, зареяла поглед в пращящите оранжеви пламъци.

С крайчеца на окото си зърнах за миг една висока фигура и почувствах как горещи, силни длани се плъзгат по ръцете ми, а едва набола брада одраска бузата ми. Въпреки твърдото ми намерение първо да си изясним някои неща, не можах да потисна мисълта, че топлината на ръцете му сякаш моментално се спусна до едно специално място в тялото ми.

— Почакай — опитах се да кажа, ала думата прозвуча като въздишка.

Тъмен смях погъделичка врата ми.

— Колко неубедително. Опитай пак.

Очите ми сами се притвориха, когато устните му докоснаха същото място, където ме бе опарил дъхът му. Лекият допир на устните му ме накара да простена от наслада, а когато те се впиха в кожата ми, желание прониза цялото ми същество.

— Влад!

Нов смях, преди да усетя опасно чувствения натиск на вампирските му зъби. Той постепенно го усилваше, острите му зъби драскаха кожата ми, без да я пробиват. Пулсът ми се учести и вената ми затуптя, сякаш се молеше да бъде ухапана, ала въпреки това аз се плъзнах от дивана и се обърнах, за да го погледна.

Той се приближи до мен, очите му — грейнали със зелена светлина. Сега, когато най-сетне го видях, забелязах, че ръкавелите му са разкопчани. Ризата му беше разтворена на врата и това V-образно късче от коравата му плът прикова погледа ми, докато отстъпвах назад. Всичко, което бях виждала досега от кожата му, беше, когато запретна ръкава си, за да ми даде от кръвта си. Усетих, че се питам дали гърдите му са покрити със същите деликатни косъмчета, както и ръцете му, или едва забележимата сянка, която тъмнееше върху тях, се дължеше на трепкащата светлина от пламъците в камината.

Зъбите му се оголиха в нещо твърде хищническо, за да бъде наречено усмивка.

— Много скоро ще узнаеш.

Вдигнах ръце, сякаш за да го задържа настрани.

— Още не. Първо искам да знам какво целиш.

Ново проблясване този път разкри и вампирските му зъби.

— Да те накарам да крещиш името ми до един час.

От тези думи пулсът ми задумка толкова силно, че сякаш вратът ми вибрираше. Погледът му се стрелна натам, а в следващия миг той вече бе уловил ръцете ми и ме придърпваше към себе си. Възбуда ме прониза, когато телата ни се притиснаха и ръцете му образуваха чувствена клетка около мен. А после усетих как нещо кораво тупти до корема ми и страстта, която изригна в мен, бе достатъчно силна, за да прогони всякакви въпроси. Исках да го докосна там долу. Да го вкуся. Да го почувствам толкова дълбоко в себе си, че да ме накара да крещя името му, точно както се беше зарекъл...

— Не и докато не ми кажеш каква е уловката, ако преспя с теб — успех да изрека, преди желанието да бе помело всяка трезва мисъл.

Той вече беше пъхнал ръце под пуловера ми и се бе заел да разкопчава сутиена ми, но думите ми го накараха да спре.

— Уловката?

Дишането ми беше толкова накъсано, че думите ми бяха почти неразбираеми.

— Да, уловката. Цената. Обратната страна на медала. Онова, което утре ще ме накара да възкликна: „По дяволите!“, само че тогава ще бъде твърде късно. Кажи ми сега.

Той се отдръпна назад, за да ме изгледа по адски странен начин — сякаш беше развеселен, ала едновременно с това се чудеше дали да пренебрегне думите ми и да продължи да разкопчава сутиена ми.

— А, тази уловка — заяви той най-сетне. — Като за начало, ако ми измениш с друг мъж, ще го изгоря жив пред очите ти.

Бях очаквала нещо такова, ала въпреки това нямах намерение да се съглася, без сама да поставя някои условия.

— Само ако същото важи и за теб и ако обещаеш да не ми пробутваш глупости от рода на „Ти ми принадлежиш“, в случай че нещата между нас не потръгнат.

Ръцете му оставиха гърба ми, за да се заровят в косата ми. След това той се приведе напред, докато лицето му се доближи на милиметри от моето.

— Никога не изисквам от другите повече, отколкото от себе си, а ако един ден решиш да сложиш край, трябва просто да ми кажеш. Но бъди сигурна, че наистина го мислиш, Лайла, защото тръгна ли си веднъж, никога не се връщам.

Докато Влад говореше, очите му си възвърнаха наситения бакърен цвят и макар че вече не гreeха по онзи нечовешки начин, сега ми се струаха още по-покоряващи.

— Същото важи и за мен — заявих, отвърщайки на стоманения му поглед. — Това ли е всичко?

Устните му се извиха.

— Не. Мога да ти дам откровеност, моногамност и повече страст, отколкото си в състояние да понесеш, но не и любов. Това чувство умря в мен много отдавна... както предполагам си се досетила вече.

Поех си дълбоко дъх, потискайки жегналото ме съжаление, което бе безсмислено да изпитвам, защото знаех, че е прав. Наистина се бях досетила.

— Добре — отвърнах с равен глас. — Тревожих се да не се превърнеш в един от онези обсебени, емо вампири като във филмите, което би било смущаващо и за двама ни.

Смехът му звънна за миг, преди да се промени в нещо по-първично и безкрайно по-чувствено. Очите му отново грейнаха в изумруденозелено.

— Стига толкова приказки — промълви той и наведе глава.

Топлината на устните, съчетана с властните милувки на езика му, изтръгна гърлен стон от гърдите ми. Желание плъзна по тялото ми, когато той ме притегли към себе си, а пръстите му все по-силно стискаха косата ми, докато се отдавах на афродизиака на целувката ми. В същото време другата му ръка прокара изпепеляваща диря по гърба ми, изследвайки извивките ми с обсебваща жажда. В отговор слабините ми се свиха и запулсираха с почти болезнена настойчивост. Вкопчих се в него, впивайки пръсти в гърба му. Мощна струя електричество се вля в тялото му и аз понечих да вдигна дясната си ръка, ала той я улови начаса и я притисна обратно към тялото си.

— Тази нощ не сваляй ръцете си от мен нито за миг — по-скоро изръмжа, отколкото каза, с дрезгав от слад глас.

След това се наведе, вдигна ме на ръце и като впи устни в моите с нова изпепеляваща целувка, се отправи към вратата.

Онази, която не отвеждаше в моята стая.

Отне му няколко бързи, дълги крачки, докато ме положи върху нещо меко. Бях затворила очи, докато го целувах, но когато той се отдръпна — и най-сетне можах да си поема няколко големи глътки въздух, от които наистина се нуждаех — ги отворих... и видях единствено мрак. Трябваша ми няколко секунди, докато разбера, че този мрак всъщност е балдахинът, обгръщащ леглото. Изглеждаше черен, ала знаех, че всъщност е тъмнозелен. Влад бе просто сянка, надвесена над мен; единствената светлина в стаята идваше от сиянието на очите му.

Но не беше достатъчно.

— Искам да те виждам — казах, без да ме е грижа, че гласът ми трепери от страст.

Начаса отвсякъде заструи светлина — десетки свещи, които не бях видяла досега, лумнаха, разкривайки поразително голяма стая с висок триъгълен таван и безброй рафтове, ала аз ги зърнах само за миг. А после имах очи единствено за Влад, който свали ризата и панталона си като че ли с едно-едничко движение.

Поех си рязко дъх. Светлината на свещите сякаш се опитваше да помилва голата му кожа, разкривайки широки рамене, мускулести ръце и крака и корави гърди, едва-едва покрити с нежни косъмчета. Косъмчета, които образуваха изкусителна тъмна линия надолу по плоския му корем, преди да се сгъстят там, където се срещаха със слабините му. Погледът ми достигна тази част от тялото му и остана прикован в нея. Първичен инстинкт накара влага да ороси мястото между краката ми, ала едновременно с това ме жегна и мъничко тревога. Всички казваха, че първият път боляло, но аз поне бях свикнала с болката.

Предвождах войските си, застанал начело, беше казал Влад. Доказателството за думите му можеше да се види по цялото му тяло — от белезите, които украсяваха кожата му, оформяйки причудливи бели фигури, до мускулите, които се обтягаха и издуваха и при най-малкото движение. Ако изглеждаше като някой от онези женствени модели от списанията, нямаше да изпитам толкова мощен прилив на сладост, но у Влад нямаше нищо момчешко или лустросано. Той беше опустошително мъжествен и сега цялата тази необузdana чувственост бе моя и чакаше да я вкуся. Мисълта за това бе достатъчна, за да предизвика нов взрив от топлина между краката ми.

— Ако не те желяех толкова силно — промълви той и гласът се отрони от устните му като смъртоносно мърка не, — щях да те оставя да ме чукаш с погледа си, ала ти ме изпълваш с нетърпение.

Още преди да е довършил, ме сграбчи за глезените и събу обувките ми. На свой ред аз изхлузих пуловера и разкопчания си сутиен през главата, останала без дъх, ала едновременно с това и мъничко смутена, когато страстният му поглед се спусна към гърдите ми. Неговото тяло беше толкова великолепно, че ми се искаше да можех да му предложа нещо повече от някакви си жалки чашки В.

— Никога не се подценявай пред мен. — Макар и изречени приглушено, думите му вибрираха от сила. — Ти си безпощадно

красива и трябва да повикам на помощ целия си самоконтрол, за да действам бавно.

Нова, още по-мощна вълна на желание ме разтърси от глава до пети. Никога не бях искала нещо повече от това, така че не виждах никаква причина да чакам.

— Ще ми се да не действаш бавно.

ГЛАВА 23

Погледът на Влад лумна в още по-ярък оттенък на зеленото, а после полата и пликчетата ми бяха смъкнати, или по-точно — съдрани. Дъхът ми спря, когато тялото му се намести върху моето, кожата му — почти трескаво гореща. Нова вълна на желание се разля в мен, когато помилва гърдите ми и стисна зърната им, така че те щръкнаха, туптейки.

Умелите му ръце и коравото му мускулесто тяло, покрило моето, превърнаха нетърпението ми в отчаян копнеж. Притеглих главата му към себе си, открих устата му и проникнах в нея с невъздържана настойчивост. Одобрително ръмжене се откъсна от гърлото на Влад, преди да засмуче езика ми и да опустоши устата ми с целувки, толкова поривисти, че почти причиняваха болка. Ала аз нямах нищо против. Нищо друго не би било достатъчно.

Недоволен ропот се надигна в гърдите ми, когато Влад се отдръпна, ала той ме сграбчи за косата, за да ми попречи отново да потърся устата му.

— Разтвори крака, Лайла.

Сърцето ми заби като чук при тази недвусмислена заповед и въпреки това не се поколебах. Погледът му сякаш ме жигосваше, вперен в мен, докато разтварях бедра. Той се наведе между тях и твърдата му пулсираща плът опари кожата ми. А после той посегна надолу и аз затворих очи, жадувайки го с цялото си същество, ала едновременно стова готова да посрещна неизбежната болка.

Вместо тласъка, в мен потъна пръстът му, милващ ме с еротична безпощадност, сякаш искаше да опознае всеки мой милиметър. Удоволствие изригна в тялото ми, изви гръбнака ми и изтръгна вик от гърлото ми. Влад наведе глава и взе едното ми зърно в устата си, засмуквайки го толкова силно, че от гърдите ми се откъсна нов вик. А после пръстът му започна да влиза и да излиза от мен, подхващайки ритъм, който накъса виковете ми с все по-учестени хрипове. И през

цялото време той смучеше зърното ми, докато то не затуптя със същата безспирна настойчивост, както и слабините ми.

Бях започнала да се движа несъзнателно, повдигайки бедра в ритъма на ръката му и притискайки главата му към гърдите си. Влага ороси пръста, който се движеше около женствеността ми със сигурни, вълнообразни милувки. Експлозиите, взривили тялото ми, ме накараха да забия нокти в гърба му. Вече не ме беше грижа дали няма да му причиня болка с електричеството си, не бях в състояние да мисля за друго, освен за напрежението, нарастващо с всяко интимно потъркване и жадно подръпване на устата му. Кръвта бучеше във вените ми, докато не ми се стори, че цялото ми тяло пулсира от страст. Между стоновете и накъсаното си дишане чух сурово-изкусителния му глас, ала думите не бяха на английски, така че нямах представа какво казва.

А после ръката му се отдръпна и към сърцевината ми се притисна нещо много по-дебело. Тръпка пробяга по тялото ми при първия му допир... толкова горещ, твърд и невероятно възпламеняващ, че удоволствието ме накара да простена. Ръката му погали лицето ми и отметна кичур от косата ми, преди да се плъзне надолу и да стисне ханша ми. След това с един мощен тласък той потъна дълбоко в мен. Болка припламна в тялото ми и от гърлото ми се откъсна различен звук. Инстинктът ме накара да се сгърча, мъчейки се да избягам от пронизващата болка, но той ме задържа и много бавно започна да се отдръпва.

Изпуснах дъха си, опитвайки да се отпусна. Болката не беше мъчителна, но все пак успя да охлади страстта ми.

Ще те боли само тази нощ, напомних си аз.

Когато Влад излезе от мен, усетих, че ме връхлита чувство на вина. Ами ако мислите ми бяха развалили момента за него?

— Не е нужно да спираш — прошепнах.

Той ме целуна по шията, устните му — топли до кожата ми.

— Сладка Лайла, нямам намерение да спирам.

А после, преди да съм разбрала какво прави, се плъзна надолу по тялото ми. Устата му се спусна между краката ми, а езикът му, влажен и криволичещ, сякаш ме жигосваше и ме остави без дъх. В същото време ръцете му откриха гърдите ми и силните му пръсти стиснаха зърната им точно толкова силно, колкото трябваше.

Болката започна да затихва под двойната атака от наслада. Гърбът ми се изви в дъга и името му се откъсна дрезгаво от устните ми, когато езикът му описа бързо, спираловидно движение, преди да започне да изследва всеки милиметър от мен с дълбоки, разтърсващи ласки. Макар и същите като онези, с които ме целуваше, те бяха по-силни и по-бързи и обливаха тялото ми с водопад от екстаз. Вампирските му зъби лекичко драскаха клитора ми, упражнявайки натиск по шокиращо ефективен начин. Спирали от блаженство се разгънаха в слабините ми, пропъдиха и последните останки от болката и я замениха с почти нетърпима жажда.

Ханшът ми се повдигна, търсейки още. Пръстите му още по-силно стиснаха зърната ми, превръщайки ги в свръхчувствителни връхчета, докато езикът му се движеше все по-бързо и по-бързо в моите дълбини. Пръстите ми се впиха в ръцете му, изпращайки все по-мощни струи електричество с нарастването на насладата, кипяща в мен. Не можех да престана да се гърча под устните му, напълно изгубила контрол. Накъсаното ми дишане повече приличаше на хлипане. Мускулите ми там долу се свиваха при всяка нова милувка, изпращайки разтърсващи усещания по цялото ми тяло.

Да, да, само още мъничко!

Изведнъж устата му се отдръпна и от мен се откъсна задавен звук на разочарование. Усмивката му, когато се изправи и се намести между мен, беше почти жестока.

— Не. Искам да бъда в теб, когато свършиш.

А после нахлу в мен и горещата му корава плът накара тялото ми да се свие в пристъп на страст, примесен с едва доловим полъх на болка. Той потъна още по-дълбоко, предизвиквайки още екстаз и мъчителна пълнота. От устните ми се откъсна скимтене, ала той ги покри със своите, поглъщайки хлипа ми, докато потъваше в мен до самия си край.

Насладата ме връхлетя с такава мощ, с каквато и внезапно пронизване от болка. Да го почувствам целия в себе си, беше едновременно прекалено и невероятно. Отвърнах на целувката му, дишайки тежко в устата му, когато той започна да се движи с бавни, ала безмилостни тласъци. Вкусът му беше по-остър, но все така опияняващ, покорявайки ме толкова пълно, колкото и болезнено чувствените му тласъци. Удоволствието започна да се засилва,

примесено с далечни повеи на болка, които правеха всяко усещане още по-интензивно. Много скоро вече се движех под тялото на Влад по същия начин, по който се бях движила под устните му, стиснала ханша му с жажда, на която не бях предполагала, че съм способна. Накъсаното ми дишане се превърна във викове, които можех да спра точно толкова, колкото и конвулсиите си под мъчителната наслада на все по-мощните му тласъци.

Да. Моля те, Влад, да!

Той ме улови още по-здро̀во за бедрата, преди тласъците да станат толкова бързи, че за секунда се уплаших, че ще почувствам единствено болка. Миг по-късно страхът бе удавен от порой унищожителен екстаз, който изригна в освобождаване, каквото не бях изпитвала никога дотогава. Мощни спазми разтърсваха слабините ми, отново и отново, разпращайки невъобразимо блаженство по тялото ми, докато всяка частица от него не започна да потръпва конвулсивно.

Хватката на Влад стана стоманена, гърбът му се изви и с дрезгав стон той нахлу в мен толкова мощно, че аз изкрещях, ала викът ми бързо се превърна в стон под напора на новите спазми. Той продължи да се притиска в мен, докато оргазмът му пулсираше в тялото ми като горещ мед, а от последните няколко тласъка умът ми сякаш се пръсна на безброй блещукащи късчета.

След една целувка, която открадна и последните остатъци от дъха ми, Влад се претърколи настрани, долепайки се до мен. Промяната в положението на телата ни ме накара да забележа колко хладно бе в стаята. Там, където той се докосваше до мен, кожата ми гореше, ала студеният въздух, погалил голия гръб и краката ми, ме накара да потръпна.

Влад ме целуна по рамото и придърпа покривката на леглото върху нас, а после камината изпука и се събуди за живот, оцветявайки стаята в оранжеви и кремави оттенъци с пламъците си.

Благодаря, казах наум, все още твърде задъхана, за да успея да го изрека на глас.

Бавна, почти сатанинска усмивка се разля по лицето му.

— Уверявам те, че удоволствието беше мое.

Не му бях благодарила за това. Смушках го с дясната си ръка, но успях да му предам само една съвсем слаба искра електричество.

Усмивката му стана още по-широка и като улови ръката ми, той я целуна.

— Ето че вече знаем какво наистина изцежда напрежението от тялото ти. Това ще направи пътуването с теб далеч по-лесно. Няма да е необходимо да носим и гръмоотводи.

— Ти действително си най-арогантният мъж, когото съм срещала някога — казах задъхано, ала удовлетворението в гласа ми не отговаряше на думите.

Влад отново ме целуна, но този път устните му останаха по-дълго върху ръката ми.

— Така е.

Начинът, по който ме гледаше — собственически, страстно и без следа от разкаяние, — ме накара да настръхна. Този сложен и невъобразимо опасен мъж сега бе мой любовник — връзка, в която сама бях избрала да се впусна. Част от мен се чудеше в какво, по дяволите, се бях забъркала, докато останалата част не я беше грижа. Чрез чуждите спомени бях преживяла достатъчно ужаси, сполетели предпазливи хора, за да знам, че благоразумието невинаги е гаранция за щастие.

Пръстите ми проследиха линията на челюстта му и се спуснаха по шията, отмятайки един от дългите му черни кичури. След това ги прокарах по раменете му, дивейки се безмълвно, че сега допирът ми не съдържа нищо повече от най-обикновено статично електричество. Това ме окуражи да продължа да изследвам тялото му с дясната си ръка. Плъзнах я надолу, описвайки с палец кръгчета около зърното му, което начаса се втвърди.

Дали беше болка, или удоволствие? Погледът ми потърси неговия. Очите на Влад грееха, устните му бяха полуотворени, по лицето му беше изписано изражение на неподправено чувствено очакване.

— Няма защо да се питаш — каза той с глас, който ме обгърна като тъмна коприна. — Ако нещо не ми харесва, ще ти кажа, както очаквам да сториш и ти, ако ролите са разменени.

— Дадено — отвърнах меко. Колко странно, че изведнъж толкова осезателно почувствах голотата си, сякаш Влад не беше докосвал и целувал всяко късче от тялото ми само допреди миг.

— Още не — промълви той и се притисна по-плътно до мен. — Но ще го направя.

Движението смъкна завивката от бедрата му. Ръката ми се бе насочила натам и очите ми я следваха, ала когато слабините му се откриха пред погледа ми, неволно ахнах. Наведох поглед към себе си и видях, че и по моите бедра има алени петънца. Дали бяха от изгубената ми девственост, или вампирите еякулираха кръв? Това беше въпрос, по който Марти не беше споменал нищо.

— Всичките ни телесни течности имат розов оттенък, но не са чиста кръв.

Значи, беше от мен. Нищо чудно, че беше боляло толкова много в началото.

— Съжалявам за... тъъ... чаршафите — казах с внезапно завърнало се смущение.

Влад сложи ръка на тила ми и ме целуна по устните.

— Няма защо. Тази кръв можеш да пролееш само веднъж и ти ми я дари. Това струва много повече, отколкото чаршафите, леглото и почти всичко в къщата ми.

Чувството, с което бяха пропити думите му, ме накара да преглътна мъчително, обзета от внезапна благодарност, че заради умението си не бях подарила девствеността си на някой, който може и да не го беше грижа за друго, освен за това, да си хване мадама за нощта. В много отношения Влад все още бе ужасяващ, но даже и да можех да променя миналото и никога да не бях преживяла злополуката си, пак не бих искала да споделя това преживяване с друг, освен с него.

Тази мисъл ме накара да си спомня предупреждението на Марти, че Влад ще разбие сърцето ми, ако се забъркам с него. За да я пропъдя — заедно с чувството, което започваше да се надига в мен — аз се усмихнах.

— Освен това се обзалагам, че хората ти имат огромен опит с почистването на петна от кръв.

Устните му потръпнаха.

— Така е.

И като стана дума за кръв... Влад се бе съгласил да не ме хапе, но това беше в началото, когато нещата между нас бяха чисто професионални. Само че положението се беше променило и ако трябваше да съм справедлива, не можех да очаквам да държи зъбите си

прибрани. В края на краищата как бих могла да имам любовна връзка с вампир и да очаквам той да потиска истинската си същност, особено, при положение че самата аз пиех от кръвта му всяка седмица?

Влад чуваше мислите, които се въртяха в главата ми, но не каза нищо. Най-сетне срещнах погледа му, взела решение, и отметнах коса от гърлото си в безмълвна покана.

Бавна усмивка изви устните му, напомняйки за доволните изражения, които бях виждала по муцуната на лъвовете, миг преди да впият зъби в някоя газела. Той се приведе към мен и устата му одраска шията ми, като допира му бе едновременно горещ, чувствен и плашещ, въпреки решимостта ми. А после езикът му се показа и започна да описва кръгчета около туптящата ми вена, лениво, ала сигурно. Най-сетне той я целуна продължително, гризвайки я едва-едва, преди отново да се изтегне назад.

— Няма да е тази нощ, но скоро. А когато го сторя, ще започнеш да жадуваш ухапванията ми толкова силно, колкото и целувките ми.

Ти наистина си невъобразимо арогантен, помислих си, но пък досега повечето му предсказания се бяха сбъднали. Като например това, че и в този миг бях в леглото му и жадувах целувките му... и не само тях. Ала това трябваше да почака, докато се поизчистя.

Побутнах го назад и седнах.

— Имаш душ в тази стая, нали?

— Разбира се. — Очите му се плъзнаха по мен с огнена страст, а когато се усмихна, вампирските му зъби проблеснаха. — При това е достатъчно голям за двама.

ГЛАВА 24

Събудих се в леглото на Влад, сама. Всички завеси бяха дръпнати, закривайки слънчевата светлина. Свещите също бяха угасени, ала в камината все още тлееше жарава, която хвърляше достатъчно светлина, за да не се блъскам в мебелите, докато излизам от огромната спалня.

Слязох от леглото, като не забравих да внимавам за стъпалото. Предишната нощ бях научила, че леглото му се намира върху нещо като пиедестал, след като единствено бързата реакция на Влад ми попречи да не падна, когато вместо пода, кракът ми срещна само въздух. След това намерих халата, който той беше свалил от тялото ми след дългия ни, невероятен еротичен душ, наметнах си го и излязох забързано. В поразителната баня на Влад имаше душкабина, в която можеха да се поберат четирима души, и монтирана в пода вана, където бих могла да се гмуркам с шнорхел, но не и тоалетна. В което всъщност нямаше нищо чудно. Един вампир не се нуждае от тоалетна.

Минах през салона, свързващ неговата и моята стая, тъй като не исках да рискувам да се натъкна на някого в коридора. Вероятно всички в къщата вече знаеха, че съм прекарала нощта с Влад, но това не значеше, че искам да ме видят как излизам от стаята му само по халат. След като най-сетне облекчих отдавна пълния си мехур, погледът ми се спря с копнеж върху ваната. Едно дълго накисване в горещата вода щеше да уталожить усещането за протриване в някои части от тялото ми, ала полицейският художник вероятно беше пристигнал през нощта, така че щеше да е най-добре да мина само с един душ.

След около половин час слязох на първия етаж и надникнах в трапезарията. Празна. Можех да се заема да претърсвам стаите в огромната къща една по една или да избира по-бързия начин.

— Ехо! — провикнах се. — Имам един въпрос.

Преди да успея да преброя до три, пред мен изникна безупречно облечен чернокож мъж с гладка като масло гола глава и яки мускули,

издуващи бежовия костюм.

— Шрапнел — казах, разпознала в него мъжа от онази нощ в Тампа.

Той се поклони, което ме изненада. Обикновено Влад бе този, на когото се кланяха.

— С какво мога да бъда полезен?

Устоях на порива да го похваля за това, колко е красива вътрешната градина.

— Знаеш ли дали Максимус се е върнал заедно с полицейския художник?

— Пристигнаха преди един час.

— Къде са сега? — продължих да го разпитвам.

Той надяна учтива, ала безизразна маска.

— Ще съобщя на Влад, че си будна.

— Той вече знае — заяви изискан глас от другия край на стаята.

Обърнах се и раздразнението ми от уклончивостта на Шрапнел се изпари, когато видях Влад да идва към мен. Виненочервената му риза контрастираше с черните сако и панталон. И двата цвята подчертаваха бакърените му очи, оброчени от изумрудени ореоли. Както обикновено, единствено лицето, вратът и ръцете му бяха открити. Елегантната кройка на дрехите му едновременно подчертаваше и скриваше стройното му мускулесто тяло.

Тяло, което сега бе мое, за да го изследвам и да му се наслаждавам. Изведнъж ми се прииска полицейският художник да не беше пристигнал.

Лукавата усмивка, извила крайчетата на устните му, красноречиво говореше, че бе чул мислите ми... и те му бяха харесали. Притегли ме към себе си и зарови ръка в косата ми, докато с другата ме помилва по гърба.

— Добро утро — промълви, преди устните му да открият моите.

Бях се чудила дали ще бъде сдържан в присъствието на хората си. Очевидно нямаше такова намерение. Докато той най-сетне вдигне глава, пулсът ми се беше ускорил поне тройно, а тялото ми гореше. Аз също бях плъзнала ръка около врата му, инстинктивно, долепяйки десницата си до раменете му. Само преди седмица за нищо на света не бих забравила, че не бива да докосвам никого с тази ръка, а ето че сега

допирът до Влад ми се струваше толкова правилен, че тази мисъл дори не ми беше минала през главата.

— Добро утро и на теб — отвърнах дрезгаво.

Той ме целуна още веднъж, много по-кратко от първия път, а после погледна над рамото ми.

— Шрапнел, погрижи се всички да узнаят, че оттук насетне никой не се нуждае от позволенията ми, за да каже на Лайла къде се намирам аз или който и да било в тази къща. Ако тя има някакъв въпрос, отговорете му.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как Шрапнел се покланя — първо на Влад, а после и на мен. След това си тръгна, потъвайки в една от многобройните стаи в къщата.

— Кажете ми, че преспиването с теб не ме е издигнало автоматично до статус, който изисква да ми се покланят — казах, чувствайки се неловко.

Смехът му потвърди подозрението ми.

— Сериозно?

Ама че тъпо.

Ръцете му се плъзнаха около кръста ми, когато се приведе към мен, така че видях изумрудените пръски в очите му с цвят на мед.

— Естествено, че сега хората ми ще се отнасят към теб с огромно уважение. Нали ти казах — аз рядко си вземам любовница. Ти си единствената, с която съм споделил леглото си, както и първата, спала в стаята до моята.

Не знаех какво да отговоря. Една мъничка част от мен смяташе, че е било проява на мъжки шовинизъм от страна на Влад да прави секс с други жени, но в същото време да не ги смята за достойни да споделят леглото му или най-близката стая. Само че гласът на тази част беше заглушен от внезапно учестеното биене на сърцето ми и желанието да забия тържествуващо юмрук във въздуха.

Ала може да беше имал друга причина. Практична причина. Може би не искаше да го видя как прави любов с други жени, ако случайно докосна погрешния предмет в някоя от стаите, където обикновено водеше завоеванията си.

Устните му се извиха.

— Очевидно отдавна си изгубила всички наивни илюзии за света, щом си помисли, че това е причината — ако не исках да виждаш

подобни неща, можех просто да наредя да сменят обзавеждането в някоя от другите стаи.

Така си беше.

Браво на теб, Лайла! Ето че развали момента.

— Съжалявам. Знам, че съм новобранец, но дори да бях имала десетки предишни връзки... не съм сигурна, че която и да е от тях би могла да ме подготви за това, да бъда с теб.

— Не би могла — съгласи се той напълно уверено.

Определено щеше да ми се наложи да положа доста усилия, докато свикна с арогантността му.

— Тогава нека кажа онова, което трябваше да кажа още в началото — заявих и като сложих длани на гърдите му, се повдигнах на пръсти. — Радвам се — прошепнах в ухото му, преди да го целуна.

Ръцете му се обвиха около мен и едната се спусна към ханша ми, притискайки го към неговия със същата чувствена властност, която беше демонстрирал и предишната нощ. Само че вече не бяхме в спалнята му... а в просторното фойе, където поне дузина вампири се спотайваха наблизко.

— Спри — казах и се огледах наоколо, за да проверя дали някой ни е видял.

Когато отново се обърнах към Влад, изумрудена светлина почти бе изместила бакърения цвят на очите му.

— Ако художничката не беше тук, нямаше да спра. — След това ме пусна и очите му си възвърнаха дълбокия меден цвят. — Само че смъртта на Хънтър трябва да бъде отмъстена, както и онова, което ти причиниха. Ела. Тя се казва Джилиан и е в библиотеката.

Художничката се оказа миньонче с дълбоки бръчки от смях около очите и руса коса, която бе почти побеляла. При появата ни Максимус се поклони, ала Джилиан като че ли едва забеляза, прекалено погълната от това, да се оглежда със същото поразено изражение, което вероятно бях имала и аз, когато пристигнах. Библиотеката беше на две нива, като до горното се стигаше по спираловидна стълба. В средата имаше масивна каменна камина и алени мебели в стил Луи XV. Хиляди книги изпълваха рафтовете, някои от тях — с нормални размери, други — толкова огромни, че сякаш тежаха по най-малко петнайсет килограма.

— Madame, les voila^[1] — каза Максимус, спирайки за миг погледа си върху мен, преди да извърне очи.

Ръката на Влад почиваше върху кръста ми и дори през пуловера усетих как температурата му изведнъж се покачи рязко. Погледнах го обърквана, ала когато се обърна към Джилиан на същия език, на който и Максимус, той звучеше напълно спокойно.

Явно не е нищо, реших.

Усмихнах се на Джилиан, като си мислех, че в училище трябваше да си избира френски, а не испански. Влад очевидно й бе казал да не се здрависва с мен, защото тя не понечи да ми протегне ръка, но ми се усмихна и проговори на английски, макар и със силен акцент:

— Радвам се да запозная с теб, Лайла.

— И аз — отвърнах, схващайки какво иска да каже.

Следващите няколко изречения бяха на френски и бяха отправени към Максимус заедно с едно махва не към столовете до камината.

— Искан да се настаниш удобно, докато й описваш какво си видяла — преведе той, а после се усмихна язвително на Влад. — Освен това иска да й бъде платено в злато, а не в евро.

Господарят на имението махна с ръка, сякаш това изобщо не го вълнуваше, а аз седнах на посоченото място. След това погледнах към мъжа, с когото бях прекарала нощта.

— Ще го опиша по-добре, ако държа някоя от костите.

— Максимус — нареди Влад и кимна към вратата.

Вампирът излезе, а Джилиан извади от една платнена торба голям скицник и няколко молива, като си тананикаше. Максимус се върна само след няколко секунди, носейки нещо, което приличаше на бедрена кост. Веждите на художничката подскочиха, ала Влад й каза нещо на френски и то очевидно я успокои.

— Готова съм — обърна се тя към мен.

Влад застана зад моя стол и сложи ръка на рамото ми.

— Говори нормално. Аз ще превеждам.

Взех костта и я сложих в скута си. След това прокарах дясната си длан по нея, затваряйки очи, докато открия мъжа, поръчал нападението.

— Има къса черна коса, тук-таме прошарена от сиви нишки, квадратна челюст, малко като на героите в комиксите...

След около час Джилиан ми подаде скицника си.

— Е той? — попита.

От листа ме гледаше мъж с посребряла коса, широко чело, голяма уста и пронизващи очи с неопределен цвят. Всичко това подчертано от красиво лице с бръчици, които у мъжете издаваха „характер“, а у жените ставаха причина за ботоксови инжекции.

— Доста прилича — казах и се обърнах, за да подам рисунката на Влад. — Е? Познаваш ли го?

[1] Госпожо, ето ги (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Влад се взираше в рисунката със сбърчени вежди. Най-сетне погледна към Максимус, който поклати глава с изражение, което не можах да разбера.

След това Влад се обърна към мен.

— Единственият от познатите ми, на когото прилича тази рисунка, умря много отдавна.

— О! — казах разочаровано. — Е, все пак не е съвсем точно копие. Ще продължа да се свързвам с помощта на костите. Възможно е да има още една-две подробности, които бих могла да опиша по-добре.

Влад подаде рисунката на Максимус.

— Направи копие и го покажи на Чакала. Открий дали някога е срещал този мъж.

— Чакала все още е жив? — попитах учудено.

— Разбира се. Къде мислиш, че беше Шрапнел досега?

— Нямах представа, че през цялото това време е измъчвал! — избъбрих на един дъх, забравила да внимавам какво приказвам пред Джилиан. С малко повечко късмет, можеше и да не ме е разбрала.

Уви.

— Някого го измъчват? — Тя стана, вдигнала ръка към устата си. След това започна да отстъпва назад, сипейки порой от уплашено звучащи френски думи.

— *Assieds-toi, ce ne sont pas tes oignons*^[1] — отсече Влад с проблясващи в зелено очи. Каквото и да й беше казал, съчетано със силата на погледа му, то подейства.

Жената отново седна, а от ужасено изражението й стана умиротворено. Доволен, Влад отново насочи вниманието си към мен.

— Не само Шрапнел. Аз също прекарвах известно време с Чакала всеки ден.

Имаше неща у него, с които никога нямаше да свикна. Това бе едно от тях.

Следващите си думи подбрах много внимателно.

— Но нали каза, че Чакала не знаел кой стои зад нареждането да бъда отвлечена? Тогава защо е било необходимо да... въз... положите допълнителни усилия?

Влад сви рамене.

— За всеки случай.

Само той бе в състояние да опише толкова небрежно цяла седмица брутални разпити.

— Баща ми страшно ще те хареса — промърморих си под носа.

Усмивката му контрастираше толкова рязко с темата на разговора ни, че ако не бях свикнала с донкихотовския му характер, щях да се сепна.

— Повечето бащи не ме харесват.

— Е, моят е пенсиониран полковник, който се кълне, че мъчението с вода^[2] е напълно приемлив похват за разпит.

Ново свиване на рамене.

— Огънят действа по-бързо. И като стана дума за семейството ти, имам номера на една сигурна телефонна линия, който можеш да им дадеш. Добре ще бъде да се свържеш с тях възможно най-скоро, за да не се разтревожат и да те обявят за издирване.

Аз се прокашлях. Малко неловко беше да обсъждаме тази тема в присъствието на Джулиан, въпреки че в момента тя като че ли въобще не ни забелязваше.

— Няма проблем. С баща ми се чуваме по веднъж на няколко месеца, а със сестра ми Гретчен — дори още по-рядко.

При тези думи ме обзе усещане за празнота. Баща ми беше прекарал по-голямата част от детството ми командирован къде ли не, така че отношенията ни открай време бяха по-скоро от разстояние, ала някога с Гретчен бяхме наистина близки. Това се промени в деня, когато майка ми умря. Двете не бяхме разговаряли от погребението на леля преди година, а тогава си бяхме разменили горчиви думи.

Усмивката на Влад беше изчезнала, а по лицето му се сменяха съжаление и ненавист към роднините ми.

— Понякога семействата не ни носят душевен мир. По-малкият ми брат неведнъж се е опитвал да ме убие. Веднъж помисли, че е успял, ала по това време човешката смърт вече не можеше да ме застигне. — Устните му се изкривиха. — Въпреки всичко, когато Раду

умря, аз скърбих за него. Семейството е незаменимо, дори и понякога да е нетърпимо.

Незаменимо. Да, тази дума добре пасваше на майка ми. Също и на леля Бренда. След смъртта на мама именно тя ни беше отгледала, за да не се налага да пътуваме из целия свят, следвайки поредното назначение на баща ми. Пак тя беше съобщила на татко, че с мен се случва нещо много странно, след като се възстанових от злополуката и започнах да излъчвам електричество.

Поклатих глава, сякаш се опитвах да прогоня спомените.

— Онзи мъж, на когото каза, че ти напомня рисунката. Онзи, който бил мъртъв. Възможно ли е да има роднина, който да прилича на него?

Някой, който да ти има зъб?, добавих наум.

— Той няма живи биологични роднини.

— Сигурен ли си?

Мъжете често имаха деца, за които никой не знае...

— Когато умря, беше вампир от повече от век. Невъзможно бе да има деца — отсече Влад.

Хвърлих поглед към художничката, за да видя дали споменаването на вампири не я беше уплашило, ала тя изглеждаше откъсната от всичко в някакъв свой щастлив пашкул.

— А ако не е умрял? Този, който е поръчал нападението срещу теб, най-случайно прилича на вампир, когото си познавал някога. А ако все още е жив и...

— Не е. — Усмивката на Влад беше вледеняващо приятна. — Михал Жилегай^[3] беше първият, когото изгорих жив.

Джилиан се оттегли в една от стаите за гости. Влад искаше тя да остане още няколко дни, в случай че откриех някоя нова подробност за все така неизвестния мъж, който дърпаше конците. Ала, макар да бях прекарала целия следобед, пресявайки пороя от спомени, извлечени от овъглените кости, единственото, с което разполагах, беше причудливият пръстен, който непознатият носеше. Както и гадно главоболие.

Влад ме беше оставил сама, за да мога да се съсредоточа... както и за да помогне на Шрапнел да причинява ужасни неща на Чакала,

докато го кара да разпознае мъжа от рисунката. Не бях виждала Максимус от сутринта, така че нямах представа какво прави пък той. Щеше ми се да взема хапче за глава и да си полегна, но вместо това слязох в подземното ниво. Покрай хаоса от последните два дни така и не бях имала възможност да благодаря на Бен, задето беше позвънил на Влад след нападението над клуба. Ако не го беше сторил, той може би нямаше да пристигне навреме и аз щях да се опека жива.

Когато отидох в кухнята обаче, не намерих никого, въпреки че приближаваше време за вечеря. Заинтригувана, последвах гласовете, долитащи от другия край на коридора, докато не се озовах в просторно фойе.

Бен, Джо, Деймън, Кейт и още неколцина други стояха пред един от високите прозорци, през които, за моя изненада, се виждаха дървета. Очевидно не целият етаж се намираще под земята, но като се имаше предвид, че къщата се издига върху стръмен хълм, не би трябвало да се учудвам. Сандра седеше на дивана и прелистваше някакво списание, но ми се усмихна, когато вдигна глава и ме забеляза.

— Лайла!

Бен начаса се извърна от прозореца.

— Здравсти, момиче!

Те ме наобиколиха и удоволствието им от това, че ме виждат, ми напомни за другарските отношения между цирковите артисти. Не познавах тези хора много добре, но те очевидно ме бяха приели за една от тях и това ме трогна така, че ако не се боях от някой токов удар, сигурно щях да ги запрегръщам.

— Добре съм, честно — уверих ги за трети път. — И Бен, наистина съм ти задължена, задето позвъни на Влад, за да му кажеш за нападението. Той се появи тъкмо навреме.

Младежът се сконфузи.

— Не знаех, че си вътре и не можеш да излезеш. Обадох му се, защото се тревожех за собствения си задник.

Сандра го смушка с лакът.

— И все пак се сети да позвъниш. Останалите бяхме твърде паникьосани дори за това. Ето защо Влад те възнагради.

— Така ли? — Не ми беше споменал за това.

— И още как! Бен ще бъде превърнат другата година! — тържествуващо заяви Джо и го потупа по гърба.

Май нещо ми се губеше в превода от румънски на английски.

— Превърнат в какво?

— Във вампир — гордо обясни Сандра.

Бях поразена. Бен все още изглеждаше смутен, но сега в изражението му се долавяха и следи от вълнение и гордост. Очевидно беше искал това да се случи.

— О! — Изобщо не бях сигурна как да отговоря. — Поздравления!

— Само като си помисли човек, че следващата година ти ще бъдеш този, който пие от кръвта ни. — Деймън се ухили, сякаш тази мисъл му се струваше забавна. — Само гледай да не объркаш нещо с Влад или ти ще се окажеш следващият нанизан на някой прът.

— Ей, ще го изпуснем — каза Джо и се върна до прозореца.

Всички го последваха, с изключение на Сандра, която поклати глава.

— Изобщо не обичам такива неща. Учудвам се, че дойде да гледаш, Лайла.

— Да гледам какво? — попитах, усетила как стомахът ми се свива.

Бен се обърна към мен.

— Да гледаш как Влад ще набучи Максимус на кол, задето те изостави в клуба.

[1] Седни, това не ти влиза в работата (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Използвано и в наши дни мъчение, при което върху главата на обездвижен човек се излива вода; силно наподобява даване и може да причини сериозни травми, вкл. и смърт. — Б.пр. ↑

[3] Унгарски генерал и регент, баща на втората съпруга на Влад Цепеш. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Без дори да си дам труда да си облека палто, аз се отправих към онази част от двора, която беше обградена от редица високи дървета. Вече знаех защо. Всеки нещастен турист, имал лошия късмет да се натъкне на замъка на Дракула, здравата би се сепнал при вида на високите колове, забити в земята. По някои от тях все още висяха тленни останки.

Влад явно беше разбрал, че идвам — било от мислите ми, било от хрущенето на ботушите ми, докато се приближавах с яростна крачка. Дългото парче дърво, което бях зърнала в ръката му, когато погледнах през прозореца, сега лежеше на земята. Максимус стоеше до него и макар да беше гол до кръста, очевидно не усещаше студа, от който цялата треперех. По лицето му беше изписано мрачно, ала примирено изражение.

— Лайла — тонът на Влад беше небрежен, сякаш се бях натъкнала на тях, докато споделяха по бира, — твърде е студено, за да излизаш облечена по този начин. Върни се в къщата. Ей сега ще се присъединя към теб.

— Какво, след като нанижеш Максимус на шиш без никаква причина? — сопнах се аз.

Колкото и да бе невероятно, той имаше наглостта да ме погледне така, сякаш моята реакция беше преувеличена.

— Никаква причина? Наредих му да те брани, а вместо това заради неговите действия ти едва не изгоря жива. Наистина ли мислеше, че ще оставя да му се размине само с едно конско?

— Не мислех и че ще го набучиш на кол — възразих, опитвайки се да попреча на зъбите ми да тракат, защото това щеше да намали ефекта от тона ми. — Той се биеше с трима вампири, което си беше адски впечатляващо. Нищо чудно, че не е забелязал какво направи среброкосият с мен.

От ръцете на Влад изскочиха искри.

— Стига си ми помагала — промърмори Максимус.

— Аз съм господарят на моето семейство — заяви той, натъртвайки всяка дума, сякаш изведнъж бях престанала да разбирам английски. — Независимо от това, колко са те впечатлили бойните умения на Максимус, не ти влиза в работата как наказвам хората си, когато се провалят.

Сега вече ми прекипя. Очакваше се да съм му гадже, не слугиня, така че изобщо не беше познал с опитите да се прави на Големия лош вампир пред мен.

— Ама как ме постави на мястото ми само! — отвърнах подигравателно и се престорих, че му се покланям. — Прав си, разбира се! И през ум не биваше да ми минава да се намесвам. Всъщност колкото и дълго да осъдиш Максимус да стои на кола, определено ще си мисля за това, колко много съм сгрешила, докато спя сама!

— Не се опитвай да ме изнудваш с липса на секс — отсече той. — Няма да подежда. Освен това се съгласихме да не играем игри един с друг.

Аз се приближих още малко. Ръката ми беше изтръпнала от яростни струи електричество.

— Не се опитвам да те изнудвам. Просто съм бясна, че измъчваш Максимус за нещо, за което няма вина. Постъпи, както смяташ за правилно, Влад, не мога да ти попреча. Но в такъв случай аз също ще правя онова, което смятам за правилно.

Той сведе поглед надолу. Раздразненото упорство, изписано на лицето му допреди миг, сега беше заменено от загриженост.

— Лайла, ръката ти.

Проследих погледа му и видях, че от десницата ми като проблясваща ледена висулка се е проточила нишка от електричество. Свих пръсти в юмрук и си поех дълбоко дъх, мъчейки се да прибера напрежението обратно в себе си.

— Всичко е наред — промърморих. — И преди се е случвало — запратих една такава струя електричество в гърба на среброкосия, когато беше прекалено далеч, за да го докосна. Може би това, че пих от кръвта ти, е засилило волтовете в мен.

Влад се взира още малко в ръката ми, а после спря за миг преценяващ поглед върху Максимус. Най-сетне отново се обърна към мен. И се усмихна.

— Какво? — попитах предпазливо, разпознала очарователното му „каня се да направя нещо ужасно“ изражение.

— Поздравления, Максимус. Лайла току-що те спаси от набучване на кол. — Усмивката му стана още по-широка. — А аз знам точно как можеш да ѝ се отблагодариш.

Максимус стоеше срещу мен в просторното фоайе, напълно облечен. Изражението му беше стоическо, ала на негово място аз здравата бих се наругала. Надявах се, че това боли по-малко от кол, забит в тялото, но като се имаше предвид, че идеята е на Влад, силно се съмнявах.

— Съжалявам — казах сигурно за десети път. След това се съсредоточих върху ножа в ръката му и прицелих в него толкова електричество, колкото можах. Бяла струя напрежение изскочи от пръстите ми и го удари по китката, оставяйки грозна рана от изгорено. Цялото му тяло настръхна, което беше обичайната му реакция, ала този път той направи крачка назад, без обаче да изпусне ножа.

— По-добре — отбеляза Влад одобрително. — С малко повече упражнения ще се научиш да го правиш.

След това камшикът в ръката му изплющя и се стрелна напред твърде бързо, за да успея да го проследя с поглед, но изведнъж ножът на Максимус се озова на пода, на няколко крачки от него.

Влад се обърна към мен.

— Стига да поискам, мога да му откъсна ръката, при това с най-обикновен кожен камшик. Ти имаш възможност да контролираш бич, изтъкан от чиста електрическа енергия. Ако се научиш да я направляваш, би могла да разсечеш на две, когото и да било, човек или вампир.

Силно се съмнявах, че е така. Вампирите се възстановяваха твърде бързо, за да може умението ми да има смъртоносен ефект, освен ако държах дясната си ръка върху тях в продължение на поне час. Доказателството беше пред очите ми — раната от изгорено върху китката на Максимус вече беше изчезнала, тялото му — изправено, както винаги.

Влад се приближи, сбърчил вежди.

— Ако не вярваш, че можеш да го направиш, няма да го направиш. Да не мислиш, че контролът ми над огъня се появи в мига, в който от ръцете ми започнаха да излизат пламъци? Не. Аз работих над уменията си, докато не ги превърнах в оръжието, което представляват днес.

— Да ви оставя насаме, ако искате? — изръмжа Максимус.

Без да му обръща внимание, Влад улови ръката ми и я поднесе към лицето ми, сякаш никога досега не я бях виждала.

— Това би могло да бъде страховито оръжие. Досега си се упражнявала единствено да потискаш силата си и какво постигна? Не се опитвай да се отървеш от нея, а вместо това я подчини на волята си.

— А ако не искам уменията ми да стане още по-голямо? — Гласът ми беше пресипнал заради изтощението от непрестанното извличане на електричество от тялото ми. — Могъществото може и да е върховна цел за вампирите, но аз никога не съм искала тези способности. Те неведнъж са разбивали живота ми, а ако не пия вампирска кръв, ще ме погубят. Искам по-малко сила, не повече.

— Искаш да оцелееш, нали? — възрази той безмилостно. — В сегашното ти състояние повечето вампири спокойно могат да те надвият. В момента се надяваш, че който и да е поръчал да те отвлекат, не се е раздрънкарал за ясновидските ти умения. Ала ако го е направил, ти ще се окажеш много популярна в света на неживите. Случи ли се това, можеш да си останеш безпомощна и да разчиташ на моята защита до края на дните си. Можеш също така и да се научиш да се отбраняваш сама. Изборът си е твой.

Дяволите да го вземат, задето знаеше точно какво да каже, за да ме убеди. Да развия уменията си, може и да имаше отрицателни страни както в емоционално, така и във физическо отношение, но те бледнееха пред това, да бъда безпомощна, ако някога отново се опитат да ме отвлекат.

— Добре — заявих най-сетне. — Ще работя над силата си, за да я превърна в оръжие.

Влад проследи белега ми, плъзвайки пръсти от ръката до лицето ми, и понижи глас:

— Първо трябва да превъзмогнеш вината за смъртта на майка ти. Тя те спъва.

Думите му ми подействаха като шамар.

— Нямах право — ахнах и блъснах ръката му настрани. — Никога не съм ти разказвала за това, значи, си го откраднал от ума ми! Нима аз ти говоря за онзи ден край реката? Не, защото ти не го сподели с мен по собствена воля, така че аз не закачам тази тема. А ти няма да споменаваш това, Влад. Сериозно ти говоря.

— Аз ще си вървя — промърмори Максимус и тихомълком се отдалечи.

Не му обърнах внимание, приковала очи във вампира пред себе си. Влад отвърна на погледа ми, неразкаян и неотстъпващ.

— Не е нужно да говориш за онзи ден край реката, защото аз се справих с вината си преди много време. Но си права. Ти не сподели това с мен по собствена воля, така че повече няма да го споменавам... освен ако и занапред му позволяваш да те спъва.

При тези думи най-сетне ми прекипя. Буквално усещах как електричеството пулсира под кожата ми, сякаш се моли да бъде освободено.

— Ще ти покажа кой е спъван — почти изплюх думите и замагнах към най-близката статуя — воин в естествена големина.

Дълга бяла нишка електричество изскочи от ръката ми и я шибна по врата. Очевидно част от мен се бе сдържала по време на упражненията с Максимус, защото този път струята се вряза в мрамора с такава мощ, че главата на статуята се търкулна на пода и се счупи на няколко парчета.

Максимус дотича бързо и се взря ужасено в останките.

— Това беше оригинална гръцка статуя от пети век!

Внезапно обзелата ме ярост се изпари, докато гледах парчетата, търкалящи се по пода. Изненадата от онова, което бях сторила, се смесваше със срам. Сестра ми Гретчен имаше навика да троши неща, когато беше ядосана, и аз се бях зарекла никога да не заприличвам на нея. Ето че бях нарушила обещанието, което сама си бях дала, и на всичкото отгоре бях счупила една безценна статуя.

— Толкова съжалявам... — започнах, поглеждайки към Влад, ала изражението му ме накара да спра.

— Видя ли? — попита той с огромно задоволство. — Страховито оръжие, точно както ти казах. Сега, когато вече знаеш на какво си способна, ще продължим да работим върху усъвършенстването му.

ГЛАВА 27

Когато излязох изпод душа, забелязах, че вратата, отвеждаща в салона, беше отворена. Със сигурност не я бях оставила така, преди да вляза в банята. От другата стая долитаха приглушени гласове и като се увих по-плътно в халата, аз надникнах любопитно през вратата.

Беше Влад, изтегнал се на дивана. Бе свалил сакото си, вдигнал крака и колкото и да беше невероятно, гледаше филм за вампири.

— Не знаех, че си падаш по тях.

Той махна към телевизора.

— Намирам ги страшно забавни. Когато не ни представят като кръвожадни евнуси, ни превръщат в раздирани от угризения идиоти, оплакващи загубата на човешката си природа.

— В такъв случай трябва да обожаваш кинематографските интерпретации на твоя живот.

— Повечето от тях изобщо не разказват моя живот — отвърна той студено и в очите му припламна зелена светлина, — а измислиците на Брам Стокър, които нямат нищо общо с мен, с изключение на името... и дори то не е вярно. „Дракула“ не означава „син на Дявола“. А „син на Дракона“, както беше известен баща ми по своето време.

Не трябваше да засягам тази тема. Отдавах го на умората си и на това, че все още бях сърдита на Влад, задето бе намесил смъртта на майка ми в разговора, но две злини не правят едно добро, както се казва.

— Забрави — промърморих.

Той се изправи и тръгна към мен с отмереното изящество на хищник, който знае, че няма защо да бърза, тъй като жертвата му не може да избяга.

— Имаш право да научиш повече за мъжа, станал твой любовник. По-голямата част от нещата, останали в историята, не са верни, но тя съдържа и известна доза истина, макар мотивацията ми често да е представяна погрешно.

Когато стигна до мен, прокара пръст по ръкава на тъмночервения ми халат. Светлината на пламъците в камината хвърляше дълбоки сенки върху поразително красивите черти на лицето му, а бакърените му очи сякаш горяха със свой собствен огън.

— Хайде — подкани ме той с меко предизвикателство в гласа. — Попитай ме нещо.

Извърнах поглед, едновременно изкушена и смутена от предложението му.

— Честно казано, Влад, всичко, което знам, е от филмите, а ти току-що потвърди, че това са пълни глупости. Дори не съм сигурна какво да попитам...

— Лъжеш — прекъсна ме той. Тази единствена дума прозвуча повече като факт, отколкото като обвинение. — Имаш въпроси, така че — задай ги.

— Прав ли е Марти? — Изрекох го, преди да успее да се спра. — Ще разбиеш ли сърцето ми?

Думите едва се бяха откъснали от устните ми, а вече ми се искаше да си ги взема обратно. Бяхме се разбрали, че между нас не може да има любов, а ето че му говорех за разбити сърца, като някоя хлътнала до уши тийнейджърка. А може би това беше знак, че вече бях хлътнала прекалено надълбоко, за да знам как да се справя с тази връзка.

Влад се облегна на касата на вратата, толкова близо, че ако си поемех по-дълбоко дъх, щяхме да се докоснем.

— Защо бих поискал да разбия сърцето ти?

— Защото понякога можеш да бъдеш страшно безмилостно копеле — отвърнах искрено.

По устните му пробяга усмивка.

— Вярно е, но искам да бъдеш с мен. — Той наведе глава и допирът на устните му върху шията ми ме накара да потрепера.

Ала наред с удоволствието от близостта му, усетих как ме жегва разочарование. Не че бях очаквала обещание да останем завинаги заедно, но се бях надявала на нещо... повече. Той искаше да бъде с него сега, но какво щеше да стане, след като заловяхме загадъчния му враг и вече нямаше да има нужда да живея под неговия покрив? Дали щяхме да се опитаме да поддържаме връзка от далечно разстояние, аз

— в Щатите, а той — тук? Щеше ли да ме помоли да остана? И ако го направеше, какъв щеше да бъде моят отговор?

— Изпитваш ли нещо друго, освен физическо желание към мен? — насилих се да го попитам.

Едва когато го сторих, си дадох сметка колко много искам да чуя отговора му. Да, наистина бях нагазила твърде надълбоко.

Устните му продължаваха да докосват кожата ми с милувки, леки като перце, от които цялата настръхвах, въпреки нервното напрежение, с което очаквах отговора му.

— Ти си позволи да оспориш заповедите ми пред очите на понисшестоящите от мен — каза той най-сетне. — А какво направих аз?

— Накара ме да удрям Максимус с ток, отново и отново. — Не бях сигурна накъде бие.

— Смекчих наказанието му, като едновременно с това ти показах как да развиеш уменията си — възрази той с изкусително мек глас. — Ако изпитвах към теб само физическо желание, Максимус щеше да остане на кола цяла седмица, а ти, бъркаща се в чуждите работи хубавице, сега нямаше да си тук с мен.

Не може да се каже, че думите му приличаха на посвещението, което можеше да се прочете на някоя любовна картичка, ала въпреки това ме накараха да грейна от щастие. Е, добре, не беше любов, но поне беше нещо истинско за него. И това ми стигаше засега. Преди Влад да ме попита на свой ред какво изпитвам към него — въпрос, на който не бях готова да отговоря с моите развилнели се емоции, — аз смених темата.

— Колко типично за теб да убиеш с един куршум два заека, като накажеш Максимус и едновременно с това ми помогнеш с моите умения.

Опитвах се да звуча нехайно, но не ми беше лесно, когато всяко докосване на устните му ме караше да настръхвам цялата. Опитът да отвлека вниманието му сработи, или пък той не се интересуваше какво изпитвам към него, защото, когато проговори, думите му се отнасяха към последната ми забележка, а не към мислите, въртящи се в главата ми.

— Ефективността е хубаво нещо.

Това ми напомни за единствената подробност, която бях успяла да открия през всичките часове, в които бях пресявала спомени.

— Онзи, който дърпа конците — започнах, ала дъхът ми секна за миг, когато два удължили се внезапно вампирски зъба ме одраскаха по шията, — носеше един особен пръстен. Приличаше на твоя, само че вместо дракон имаше птица.

Устата на Влад застина върху кожата ми.

— Каква птица?

— Може би гарван. Не съм сигурна, защото го видях само когато той ръкомахаше, докато говореше...

Влад изчезна в стаята си още преди да бях довършила, толкова бързо, че халатът ми се развя и аз примигах изненадано. Няколко мига по-късно той се върна, стиснал откъсната страница в ръката си.

— Това ли видя?

Аз взех пожълтялата страница от ръката му. Не разбирах езика на древното писмо, но разпознах рисунката.

— Да, точно това. Мислех си, че в човката си птицата държи клонка, но сега виждам, че е малка халка.

Влад измърмори нещо на румънски и по интонацията му се досетих, че трябва да е било ругатня.

— Какво не е наред?

Бе разпознал пръстена, значи, бяхме попаднали на следа. Това беше хубаво, нали?

Той ме изгледа и изражението му беше толкова свирепо, че едва не направих крачка назад.

— Това е гербът на рода Корвинус. За последен път видях пръстен като този на ръката на Михал Жилегай.

— Онзи, на когото приличаше рисунката — казах бавно. — Ти твърдиш, че си го изгорил, но съвпаденията се увеличават.

— Така е — процеди той и впи пронизващ поглед в мен. — Облечи си дебели дрехи. Излизаме.

ГЛАВА 28

След като бяхме летели повече от час, реших, че най-сетне съм разбрала какъв е номерът. Да не поглеждам надолу — леденият вятър беше същинско мъчение за очите ми. Да държа и двете си ръце около Влад — не защото щеше да ме изпусне, а защото топлината, която се излъчваше от тялото му, пречеше на пръстите ми да се превърнат в ледени висулки. Същото важеше и за краката, по същата причина. Да се преструвам, че се возя на увеселително влакче — това помагаше за страха, когато Влад се завъртеше неочаквано или се спуснеше рязко надолу.

Ала най-важният съвет научих, когато той най-сетне ни приземи — да не се опитвам да вървя веднага след като съм стъпила на земята. Равновесието ми така се беше скапало, че краката ми сякаш бяха с различна дължина и не можех да преценя стъпките си както трябва. Ако Влад не ме беше задържал, щях да забия нос в снега.

— Припомни ми защо не дойдохме с лимузината? — промърморих.

Той оправи шала, който по някое време, докато летяхме, се беше смъкнал почти до кръста ми.

— Защото ако някой държи къщата под наблюдение, не бихме искали да ни проследи и да разбере къде отиваме.

Най-сетне можах да се огледам наоколо и усетих как дъхът ми спира. Стратегически разположени лампи осветяваха останките от древен замък, църква, вътрешен двор и кула. Някои от постройките изглеждаха напълно възстановени, ала други бяха полусрутени. Пътеки с перила и знаци показваха, че останките представляват туристическа забележителност, ала тези модерни натрапници изглеждаха не на място сред старите тухли и камъни. Почти можех да усетя как древните останки туптят от хилядите спомени, запечатали се в тях, но не ги докоснах. Вместо това останах неподвижна, попивайки красотата около себе си. Единствените звуци, които долитаха до мен,

освен собственото ми задавяно от мъглата дишане, бяха вятърът и шумът от магистралата, минаваща наблизо.

— Княжеският двор в Търговище^[1]! — В тона на Влад се спотайваше нещо, което не знаех как да определя. — Никога не съм си помислял, че някога ще се върна, ала именно тук погребях останките на Жилегай.

Аз го погледнах, мислейки си колко на място изглежда тук. Стройната му сурова красота, развяваната от вятъра черна коса и решителното му изражение излъчваха също толкова необуздано великолепие, колкото и някогашният средновековен дворец. В много отношения Влад ми напомняше на тези развалини — неопитомено късче от миналото наред лустрото на съвременната цивилизация.

— Тук ли си живял, когато си бил принц?

По устните му пробяга мимолетна, суховата усмивка.

— Не за дълго. Времето си като войвода прекарах в опити да попреча Влахия да падне в ръцете на враговете ни. Не ми оставаше много време да се излежавам в двореца си.

След това тръгна към кулата, прескочи една полуразрушена стена и ми протегна ръка.

Аз го изгледах и без да я поема, прескочих стената със същата лекота, с която го бе сторил и той.

— Бивша гимнастичка съм, забрави ли?

Още една ехидна усмивка.

— Не съм, но не защото ти ми каза. Никога не говориш за живота си преди злополуката.

Сама се хванах в капана, помислих, докато си проправях път през порутения двор. По-рано той бе предложил да отговори на всичко, което го попитам. Твърде късно осъзнах, че в това предложение се крие уловка. Ако бях готова да задавам въпроси, не можех да откажа да отговарям, когато дойдеше моят ред.

— Като малка много ме биваше в гимнастиката. — Той вече бе задигнал това от ума ми, но ми се струваше, че би искал да го чуе, както си му беше редът. — Толкова, че когато бях на тринайсет, спечелих възможността да се състезавам за място в олимпийския отбор. Проблемът беше, че по същото време татко бе изпратен в Германия. Можеше да отиде сам за една година или да ни вземе със себе си за три години. Ако отидехме, аз щях да изгубя треньора си,

залата за подготовка... на практика — единствения си шанс да се класирам в отбора.

Вече почти бяхме достигнали кулата. Табелите, пръснати наоколо, ни обещаваха както на румънски, така и на английски, че вътре се крие „истинската“ история на Влад Дракул, заедно с рисунка, която изобщо не приличаше на мъжа до мен. Влад заобиколи кулата, давайки ми знак да го последвам.

Аз го сторих, пъхнала ръце в джобовете на палтото си. Дори и през ръкавиците студът беше смразяващ. Влад коленичи в основите на кулата и прокара пръсти по избледнелите тухли.

— Ето къде се заби мечът на Жилегай, когато той се опита да ми отсеке главата. — Той посочи една пукнатина, която не бях забелязала дотогава.

След това се изправи, обърна се и направи шест крачки в обратната посока, преди отново да коленичи.

— А тук го погребях.

Той започна да разчиства снега и аз тъкмо се канех да го попитам защо не е взел лопата, когато го видях да забива ръце в замръзналата пръст с такава сила, че земята потрепери.

Да, лопатата би била излишна.

Гледах го как копае с чувство на облекчение, което се изпари, когато — с тон, сякаш предизвикващ ме да посмея да не отговоря — той попита:

— Какво стана след това?

Аз изсумтях и дъхът ми образува бяло облаче пред лицето ми.

— Искаш да се ровиш в миналото едновременно преносно и буквално?

Очите му, когато ме погледна през черния воал на косата си, проблеснаха в изумруденозелено.

— Бива ме в това, да правя по няколко неща едновременно.

Отговорих му не защото беше обещал да ми каже всичко, което го попитам. А защото, изправен пред най-черния си грях, той не беше опитал да се измъкне. Как тогава можех да отказвам да говоря за своя?

— Помолих го да избере едногодишното назначение и да отиде сам или пък да ми позволи да живея с леля ми Бренда, за да мога да участвам в квалификациите. Единственото, което исках, беше да се класирам в отбора и бях бясна, че татко е готов да остави работата му

да провали всичко. — От устните ми се откъсна въздишка при спомена за това, колко глупава бях тогава. — Майка ми отхвърли и двете предложения и заяви, че нищо не е по-важно от това, семейството да остане заедно. И тогава ѝ казах какво бях открила седмица по-рано, докато преравах пътническия сандък на татко в търсене на екипировка за излети на палатка.

Дупката, която Влад беше изкопал, вече беше дълбока повече от метър; купчинките пръст, която бе захвърлил настрани, тъмнееха на фона на белия сняг. В мига, в който млъкнах, той спря и впери властен поглед в мен.

— От страна на умен мъж като него беше наистина глупаво да остави на дъното на пътната си торба смачканото писмо от някаква жена, с която беше преспал — продължих. — Казах на мама за изневярата му... не защото мислех, че тя има право да знае, а за да си отмъстя. На него — задето беше съсипал мечтата ми да участвам на олимпиадата, а на нея — задето не ми разреши да живея с леля. Ето каква бях. Истинска егоистична кучка.

Влад не се беше върнал към копаенето, но все още стоеше коленичил в снега и ме гледаше особено. Отне ми няколко секунди, докато разбера какво се чете върху лицето му. Състрадание. Нищо чудно, че не го бях разпознала веднага. Никога досега не бях виждала да показва това чувство.

От гърдите ми се откъсна задавен смях.

— За това ли най-сетне изпита състрадание?

— Била си разглезено дете, извършило нещо жестоко. Трябвало е да те напляскат и да те накажат да стоиш в стаята си. Не си заслужавала да изгубиш всичко.

Аз избърсах влагата, появила се внезапно в очите ми.

— Нима? Искях да остана при леля и го получих. Мама каза на баща ми да отиде сам в Германия, докато тя реши какво да прави, а ние трите се преместихме при леля. Месец след това торнадо повали няколко дървета в квартала ни. По-късно чух едно куче да скимти в двора. Беше толкова странно — то просто си седеше там, заобиколено от стросени клони. Не видях падналия далекопровод. Отидох да разчистя отломките... и следващото, което помня, е как се събуждам в болницата. — Дрезгава въздишка. — Според лекарите съм имала късмет, че ударът ме е запратил в другата част на двора. Иначе съм

щяла да се опека жива, неспособна да се откъсна от жицата. Никой обаче не успя да обясни защо, когато се опитала да ми помогне, мама била убита от електричеството в тялото ми... докато мен то не можа да убие.

— Защо? — Устните на Влад се извиха. Състраданието бе напуснало лицето му. — Някои неща просто се случват, Лайла. Ти си оцеляла. Тя — не. Да се чудиш защо е толкова безсмислено, колкото и обречено на провал.

След всичко, което бях преживяла, знаех, че е прав. Ала това не намаляваше болката от смъртта на майка ми, нито вината, която ме раздираше, задето бях разбила семейството ни.

Влад отново се залови да копае. Или нямаше търпение, или земята толкова надълбоко не бе замръзнала, защото сега напредваше по-бързо.

— Отново проявяваш наивност. Изневярата на баща ти е разбила семейството ви. Ти си била просто носителят на лошата новина.

Онова, което последва, не бях споделяла с никого и дори сега ми бяха необходими два опита, за да накарам думите да излязат през свитото ми гърло.

— Той искаше да оправи нещата. Беше изневерил на мама, но все още я обичаше и когато тя умря... част от него ме винеше толкова, че той започна да ме избягва. Никога не го изрече на глас, но го виждах всеки път, когато го докоснех. — Гласът ми се прекърши. — Това е неговият най-ужасен грях. — Влад престана да копае и се изправи, ала аз вдигнах ръка. — Недей. Точно в този момент искам да останеш безучастен. Иначе ще трябва да си припомня колко много болеше, а не искам да го правя.

Думите ми бяха накъсани, но поне успях да сдържа сълзите си. Влад ме изгледа продължително с непроницаемо изражение, а после коленичи и отново се залови да копае. Няколко минути и една голяма купчина пръст по-късно той изсумтя и извади нещо дълго и белезникаво от дупката.

Кост.

— Точно където би трябвало да си — промърмори той.

Това наистина изглеждаше неопровержимо доказателство, че Жилегай не може да е този, който дърпа конците, ала аз се приближих и протегнах ръка.

— Нека се уверим.

Влад повдигна вежди, но все пак ми подаде костта.

Начаса ехото от мъчителните последни мигове на мъжа ме заля като вълна. Както очаквах, беше изгорен жив, ала през пламъците не видях Влад. А онзи, който дърпаше конците. Лицето му беше изпито, а прошарената коса — много по-дълга, ала чертите му не можеха да бъдат сбъркани. Нова вихрушка от бързо сменящи се образи замени първата, показвайки ми дълги дни, прекарани в обработване на земята, и малки дечица, които си играеха край къща с пръстени стени. Едно име отекваше през всички тези спомени. Йозеф. Нещо не беше наред.

Когато си проправих път обратно до онази огнена смърт, видях какво бях пропуснала първия път, наред хаоса от болка и ужас. Загадъчният ни враг и този път носеше пръстена, който бях зърнала в спомена, когато поръчваше нападението над мен. Ала сега сам си вършеше мръсната работа. Загиналият мъж се казваше Йозеф и беше изгорен жив от същия вампир, който съвсем наскоро беше опитал да ме убие.

[1] Румънски град, където през 1456 г. е коронясан Влад Цепеш.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Отново бях заобиколена от вампири, докато се опитвах да открия убиец, използвайки нишката на същината му, свързваща го с мъжа, когото бе погубил. Само че този път не ме принуждаваха да го правя. Въпреки че бе късно, а аз бях изтощена, исках да открия копелето сега, не после. Бих се заловила за работа още там, до отворения гроб, но Влад беше настоял да се върнем в замъка.

Когато открих нишката, отвеждаща до убиеца на Йозеф, аз я последвах. Стаята с голямата камина и изящните гоблени по стените изчезна, заменена от нещо, което приличаше на вътрешността на бетонна кутия. Сивите цветове на помещението за миг ме накараха да помисля, че съм се натъкнала на спомен от миналото, ала после видях кафявата дървена врата с дебели железни панти. Цветни образи, при това ясни, а не размазани. Това означаваше, че съм в настоящето. В единия ъгъл на сивата стая, под кожа с размерите на одеяло, спеше загадъчният вампир, който стоеше зад всичко това.

Или — ако моето предположение беше вярно и убиецът на Йозеф, който бе и поръчител на отвличането ми, действително беше Михал Жилегай — вампирът, когото Влад мислеше, че е убил преди векове.

— Пипнах го — казах на глас.

Очите на вампира се отвориха, тъмнокафяви и пронизващи. Сега, когато го виждах в цвят, забелязах, че светлите нишки в косата му са руси, а не сиви. Бръчките по лицето му също не изглеждаха толкова дълбоки, ала това може и да бе, защото не се мръщеше както предишните пъти. Като на всички вампири, и неговата кожа беше бледа, ала по бузите му се долавяше намек за цвят. Явно наскоро беше пил кръв. Марти винаги изглеждаше леко зачервен, след като се нахранеше добре.

— Колко неочаквано — заяви мистериозният вампир със същия леко провлечен акцент като Влад.

Погледнах към дървената врата, ала тя все още беше затворена. По гърба ми плъпна страх.

Влад щеше да ми каже, ако може да чете мисли, опитах се да си вдъхна сигурност.

Вампирът се протегна, сякаш току-що се събуждаше след дрямка.

— Много неща може да се променят за триста година, малка шпионираща ясновидке.

Мамка му!

— Имаме проблем — казах на глас. — Той е като теб, Влад. Чува ме в главата си.

Влад изруга под носа си, а аз опитах единствената защита, с която разполагах — изпълних главата си с най-отвратителната мелодия от осемдесетте, за която се сетих. Непознатият вампир изкриви лице.

— Престани.

Вместо да го направя, аз още повече усилих звука в главата си.

Благодаря ти, Боунс!

— Михал Жилегай — изрекох на глас. — Разкрихме те. И то по повече от един начин.

Всъщност гадаех, но благодарение на песента, която отекваше в главата ми, вампирът нямаше как да го знае. Той отметна одеялото настрани и аз видях, че носи черен спортен панталон и дебел пуловер. След това се изправи и по устните му заигра подигравателна усмивка.

— Отвлечането ти определено ми изигра лоша шега. Сега поне знам как Влад успя да те намери толкова бързо. Тревожих се, че сред хората ми може да има предател, ала уменията ти са наистина забележителни.

— И други са ми го казвали — отвърнах, като продължих да го бомбардирам с песента.

Той отново изкриви лице.

— Непременно ли трябва да мислиш за тази песен? Тя беше нетърпима дори докато беше нова.

— Как го направи? — попитах, макар да не очаквах отговор. — Как оцеля? Влад обикновено не оставя след себе си друго, освен купчина пепел.

Това извика нова усмивка върху устните на Жилегай.

— Двамата имаме един и същи създател. Ако се позамисли малко, и сам ще се сети.

— Можеш ли да разбереш къде се намира? — изсъска Влад.

— Не — отвърнах и изведнъж ме осени прозрение. — Трябва да е знаел, че ще дойда да го търся. Ето защо е в същата бетонна стая без прозорци, в която беше и когато даваше нареждания за нападението. В нея няма нищо, освен одеяло от кожа и дори дрехите му са съвсем обикновени — от тях не може да се разбере нищо за него.

Жилегай сви рамене утвърдително.

— Хрумна ми, че е възможно да ме откриеш с помощта на някой предмет, който съм докоснал. Защо според теб толкова много исках да те заловя?

— Или да ме убиеш — напомних му рязко.

Ново свиване на рамене.

— Всеки, който не е с мен, е против мен. — Изведнъж дълбоките му кафяви очи грейнаха. — Ти все още можеш да минеш на моя страна, Франки. С тази хитра защита срещу телепатията, която имаш, Влад няма да заподозре нищо. Заведи го на място, което ще ти посоча, и аз лично ще се погрижа никога вече да не ти се налага да подскачаш по батута за шепа монети.

— Да, защото ще съм мъртва — подхвърлих подигравателно. — Чакала щеше да ме убие веднага щом вече нямаше нужда от мен. Нима очакваш да повярвам, че ти си различен?

— Защо ми е да убивам някого с твоите безценни умения, когато мога да го използвам за своите нужди? — попита той с копrienено мек глас.

— О, живот, прекаран в плен — звучи прекрасно. Не, благодаря.

Лицето му придоби безжалостното изражение, което помнех от спомените на другите.

— Наистина ли вярваш, че Влад ще те пусне да си отидеш? Преструва ли се на мил? Виждаш ли да го прави и преди, ала само глупак би се уловил в този капан.

— Нищо не мога да изкопча от него — казах на Влад, без да обръщам внимание на предизвикателството на Жилегай. — Искаш ли да му предам нещо, преди да прекъсна връзката?

— Да. — Гласът на Влад беше сладък като мед. — Кажу ми, че следващия път, когато го видя, ще му откъсна главата и ще си направя

нова тоалетна от нея.

— Той те ненавижда — предадох аз накратко посланието на Влад.

— Приеми предложението ми, докато все още можеш — отвърна вампирът.

Аз прекъснах връзката и сивите стени отстъпиха място на високи тавани и гоблени, изобразяващи най-различни сцени от старовремския живот. Пръстите на Влад потропваха върху облегалката на креслото и от него се носеше лек мирис на дим. Максимус стоеше съвършено неподвижен зад него, докато Шрапнел крачеше напред-назад пред камината.

— Как така е жив? — промърмори негърът.

Не мислех, че въпросът е насочен към мен, но въпреки това отговорих:

— Не навлезе в особени подробности. Спомена, че двамата с Влад имали един и същи създател и че ако помислел малко, и сам щял да се сети.

В продължение на няколко напрегнати секунди в стаята не се чуваше нищо друго, освен пращането на огъня. А после Влад се разсмя, ала този звук беше много по-грозен от обичайния му смях, който бе нещо средно между мъркане и развеселено ръмжене.

— Има дарбата за дегенерация на Тенох.

Лицата на всички, с изключение на моето, се озариха от прозрение.

— Какво е това?

Пръстите на Влад потропваха по облегалката толкова яростно, че изпод тях излизаха трески.

— Тенох, вампирът, който ме превърна, имаше много способности. Една от тях беше умението да накара тялото си да изсъхне, придобивайки онзи вид, който имат вампирите, когато умрат. Жилегай също беше превърнат от Тенох, но докато аз наследих контрола над огъня на Тенох, Жилегай трябва да е взел дарбата му за дегенерация. Ето защо си мислех, че съм го изгорил, ала той не е бил мъртъв. Долният узурпатор се е преструвал.

Летене. Пирокинеза. Дегенерация. Какви ли други способности притежаваха вампирите?

— Какво се е случило между теб и Жилегай? — попитах, за да отвлека мислите си от плашещите умения на неживите. — Триста години по-късно все още опитвате да се убиете един друг.

Миризмата на дим, долитаща откъм Влад, се усили.

— Бях все още момче, когато ме плениха за първи път. Османците. Втория път бях вампир, а онзи, който ме плени, беше владетелят на Унгария, принуден да го стори с помощта на хипноза от чичо си, Михал Жилегай. Човешките ми съюзници не успяха да ме освободят, а тъй като създателят ми беше мъртъв, Жилегай бе свободен да прави с мен каквото си поиска, без да се бои какво ще каже вампирският свят. Възнамеряваше да ме прекърши и чрез мен да управлява Влахия, така както управляваше и Унгария чрез племенника си, но... — По устните му пробяга студена усмивка. — Така и не успя да ме прекърши. Щеше да ме убие, ако не беше Менчерес. Той беше най-могъщият вампир, създаден от Тенох, и обяви, че съм под негова закрила, въпреки съпротивата ми и твърденията, че по-скоро бих умрял, отколкото да бъда поданик на мръсен турчин, за какъвто го смятах тогава. Ала тъй като Жилегай се боеше от Менчерес, не посмя да ме убие. Години по-късно, като условие за освобождаването ми, аз се ожених за бременната братовчедка на владетеля на Унгария и приех детето за свое. Жилегай се престори, че се нуждае от помощта ми, за да надвие османците, затова накара владетеля на Унгария да ми помогне да си възвърна престола на Влахия, но всъщност тайно се беше съюзил със султана. — Влад поспря и по лицето му пробяга свирепа усмивка. — Когато дойде време за война, Църквата плати на Унгария да се присъедини към мен в битката против турците. Войските ми потеглиха, ала Жилегай убеди унгарската армия да остане, без обаче да върне получените пари. Вместо това измисли слухове за моята жестокост и ги разпространи надлъж и шир. Лъжите и алчността му навредиха на хората ми, а доброто ми име понесе толкова тежък удар, че много от съюзниците ми ме изоставиха. Когато брат ми ме нападна от засада, аз оставих страната си да повярва, че съм бил убит, за да може синът ми да поеме властта. Той беше убит малко след това. Два века по-късно установих, че Жилегай е изпратил убиеца, така че го залових в княжеския двор на Търговище, където до ден-днешен вярвах, че е загинал от ръката ми.

Аз потръпнах. Едно нещо бяха обикновените дразги, съвсем друго — вековна, яростна ненавист.

— Защо е чакал толкова дълго, за да се разправи с теб?

Жилегай определено не ми се струваше от онези, които прощават лесно.

Устните на Влад се извиха в поредната усмивка, която ме караше да си мисля за оплискани с кръв ножове, а не за веселие.

— След като го убих — или поне така си мислех — аз открих и унищожих всички, в чиито вени течеше неговата кръв, както и приятелите, и политическите му съюзници. Нормално е да му е отнело векове, докато събере достатъчно подкрепа, за да може да организира сериозна атака срещу мен. Опиташе ли да ме нападне сам, щеше да бъде смазан.

Сега, когато Жилегай най-сетне бе предприел първия си ход, нито той, нито Влад щяха да спрат, докато един от тях не рухнеше мъртъв, този път — наистина.

— Е, поне не може да чуе мислите ми, когато се свържа с него — казах, опитвайки се да намеря нещо положително в отвратителната ситуация.

Влад ме погледна рязко.

— Как?

— Боунс ме научи, че ако си тананикам наум някоя особено противна песничка, тя действа като бариера, когато някой се опита да прочете мислите ми. Идеята беше да го използвам върху теб, но после нещата се промениха.

— Напомни ми да убия Боунс следващия път, когато го видя — сопна се той.

Това, че врагът му го беше мамил успешно в продължение на толкова време, очевидно беше довело Влад до нови гневни висоти. Сигурна бях, че яростният танц на пламъците в огнището не е случаен, както и че много скоро ще направи на трески облегалката, по която потропваше с пръсти. Всичко това би трябвало да ме накара да се насоча тихичко към вратата, но аз останах на мястото си, премисляйки последните събития.

— Шрапнел, нареди да вземат близките на Лайла и да ги доведат тук.

Огромният гологлав вампир кимна и излезе, а аз зяпнах Влад.

— Близките ми? Защо?

— Жилегай поиска от теб да ме предадеш. Ти отказа. Следващият му опит да те привлече на своя страна ще бъде да вземе за заложник някой от хората, които обичаш. Ето защо наредих да ги доведат тук.

— Но как ще предприеме нещо против семейството ми, при положение че дори не знае истинското ми име. Наричаше ме Франки — избъбрих аз.

Влад ме изгледа уморено.

— Вече е започнал да проучва самоличността ти. Дори ако не можеш да използваш банкови карти заради електричеството в тялото си, всеки оставя след себе си диря от документи. Ето защо изпратих хората си да наблюдават семейството ти — от деня, в който пристигна тук.

— Но как? Та ти дори не знаеш фамилията ми, да не говорим пък за техните имена!

— Лайла. — В гласа му не се долавяше никаква емоция. — Марти ми каза пълното ти име, имената на баща ти и сестра ти, както и къде живеят, още в първите десет минути на разговора ни.

Думите му ми подействаха като юмрук в корема. В стомаха ми се надигна жлъчка и остави горчив вкус в устата ми.

— Измъчвал си го, за да изкопчиш тази информация!

— Не, просто му обясних, че ако не ми каже онова, което искам да знам, ще трябва да попитам теб — долетя неумолимият му отговор.

Изведнъж си припомних разтревожения въпрос на приятеля ми, когато го видях за първи път. Наистина ли си добре, Франки? Влад се бе възползвал от обичта на Марти към мен, карайки го да повярва, че ако се опита да скрие нещо, аз ще трябва да понеса същите бруталности, на които беше подложен самият той.

Не се нуждаех от ясновидските си умения, за да разбере и защо Влад бе искал да научи повече за семейството ми. Те бяха неговата застраховка, в случай че размисля и откажа да му помагам. Щеше да ги използва против мен също толкова безсърдечно, както бе използвал мен против Марти. Ярост се примеси с жлъчката в гърлото ми. Нищо чудно, че Влад знаеше какъв ще е следващият ход на Жилегай. Двамата мислеха абсолютно еднакво.

Влад трябва да бе чул всяка дума от обвиненията, с които го обсипвах наум, но не каза нищо и мълчанието му беше по-осъдително от всяко признание. Изправих се, отидох до него и го зашлевих с все сила. Максимус изглеждаше така, сякаш всеки миг ще получи удар, ала лицето на Влад не промени изражението си, с изключение на това, че върху бузата му се появи яркочервен отпечатък от пет пръста, който бързо избледняваше.

Излязох от стаята, без да се обръщам. Бях настръхнала от ярост, ала вътре в мен сърцето ми се пръскаше. Ето че Марти се беше оказал прав. Тази мисъл ме преследваше неумолимо, докато изкачвах извитото каменно стълбище. Когато най-сетне влязох в стаята си, не пропуснах да заключа вратата след себе си.

ГЛАВА 30

Слънцето почти се беше скрило зад планините, когато Максимус влезе в библиотеката. Още нямаше шест часът, но тук ноцта идваше рано... и се проточваше до безкрай, когато гневът и тревогата водеха до безсъние. Бях прекарала по-голямата част от предишната нощ, взирайки се в бравата, в очакване да видя дали Влад ще се опита да влезе и да се извини. Не можеше да се каже, че искам твърде много от него, независимо дали беше страховит средновековен владетел, или не. Ала бравата не беше помръднала. През целия ден си повтарях, че това е добре.

— Шрапнел се обади. Ще пристигнат съвсем скоро — съобщи ми Максимус.

Думите му ме изпълниха с истинско облекчение. Все още бях бясна на Влад, задето беше изпратил хора да следят семейството ми, но тук те щяха да бъдат в по-голяма безопасност, отколкото в ръцете на Жилегай. Може и да не изгарях от желание да се хвърля на шията на Влад, но все още бях на негова страна. Ако Жилегай не ме беше въвлякъл в тази отколешна вампирска вражда, нареждайки да бъда отвлечена, сега щях да се наслаждавам на меката зима в Гибсънтън заедно с Марти, вместо да седя в Румъния, чудейки се как ли ще реагират баща ми и сестра ми на това, че са ги завлекли в другия край на света... и че скоро няма да може да се приберат у дома.

Ала когато последвах Максимус от библиотеката и видях познатата тъмнокоса фигура в края на коридора, нервност започна да се бори за надмощие с едва сдържания ми гняв. Начаса започнах да си повтарям наум текстовете на различни песни, за да прикрия мислите си. Снощи го бях зашлевила, а днес го бях избягвала цял ден и все пак една мъничка, нелепа част от мен беше разочарована, задето Влад не ме беше потърсил.

Колкото повече се приближавах, толкова по-неловко се чувствах. Бе с гръб към мен, сключил ръце зад себе си, така че можах да видя малките черни камъчета в бродерията, с която бяха украсени

ръкавелите му. Сакото му падаше леко върху раменете, а материята изглеждаше толкова мека, че можеше да е само кашмир. Панталоните му бяха в същия абаносов цвят, а връхчетата на ботушите му се подаваха изпод ръбовете им. Когато стигнах до него, видях, че яката му е украсена със същата леко проблясваща бродерия, с която и ръкавелите, ала тъмносивата му риза бе достатъчно семпла, за да придаде на тоалета му елегантно-представителен, но не и натруфен вид. Косата му беше пригладена назад и от този строг вид, веждите му изглеждаха като извити криле. Освен това прическата му подчертаваше изваяните скули, сянката, хвърляна от едва наболата брада, и омагьосващите му очи с цвят на мед.

Внезапно се почувствах облечена съвсем неподходящо с кафявия си спортен панталон и бежово поло. Защо не бях избрала тъмносинята рокля? И щеше ли да ми стане нещо, ако си бях сложила малко грим?

Устните на Влад потръпнаха и аз изведнъж си дадох сметка, че докато му се люблювах одобрително, бях забравила да си пея наум. Побързах да поправа грешката си, но текстът на „Наистина ли искаш да ме нараниш?“ ми се стори прекалено уместен в случая.

— „Кълчър кльб“? — Ъгълчетата на устните му се извиха надолу. — А обвиняваш мен, че прилагам жестоки и необичайни наказания.

— Не е смешно — промърморих и пуснах кичур коса върху белега на лицето си. Направих го повече по навик, отколкото, защото се срамувах от вида си, ала когато погледът на Влад проследи движението ми, насмешливото му изражение изчезна.

— Всяка част от теб е красива, Лайла. Един ден и ти ще го повярваш.

Извърнах очи, проклинайки внезапното стягане в гърдите си при думите и ниския, плътен тон на гласа му. Complimentите не променяха онова, което беше направил. И именно върху него трябваше да се съсредоточа.

Отново бях престанала да крия мислите си, но Влад не каза нищо. Вместо това извади дълга, плоска кутия от палтото си.

— За теб.

Погледнах я, но не протегнах ръка. Приличаше на кутия за бижута, а ако се съдеше по размера, вътре имаше нещо голямо. Ами

ако Влад беше от онези мъже, които смятат, че всяка ужасна постъпка може да бъде изкупена, стига да се бръкнат за нещо лъскаво?

Вирнах брадичка.

— Ако го приема, ще бъде все едно съм казала, че всичко между нас е наред, а то не е. Не трябваше да те удрям, така че и аз постъпих неправилно, но нещата няма да се оправят с бижу... о!

Докато говорех, Влад беше отворил кутията и при вида на съдържанието ѝ ми се прииска да можех да набуча думите си на някоя вила и да ги натъпча обратно в устата си. Вътре имаше чифт дълги черни ръкавици, едната, от които бе малко по-дебела. Докоснах ги и примигах изумено. Специално обработена гума, ако се съдеше по допира им, ала на външен вид приличаха на направени от кожа и имаха размерите на обикновени ръкавици.

— Материята е тънка, но съм убеден, че е в състояние да удържи до дванайсет хиляди волта — обясни Влад, а когато продължи, в гласа му имаше едва доловим полъх на язвителност. — Боя се обаче, че не блещукат.

Ако само можех да потъна в земята.

За щастие, по-нататъшният срам от самонадеяните ми думи ми беше спестен, когато входната врата се отвори и вътре нахлу студен въздух. Шрапнел се поклони първо на Влад, а после и на мен, докато държеше вратата, за да могат хората зад него да влязат.

— Виж само колко е огромно шибаното му място! — възкликна познат глас. Сестра ми Гретчен определено не можеше да се нарече свенлива.

Аз грабнах ръкавиците и надянах дясната. Влад прибра кутията в самото си и ми помогна да си сложа и лявата, тъй като от дебелината материя не беше много лесно да се справя сама. Въпреки това те изобщо не бяха така обемисти като работната ръкавица, която Марти ми беше намерил от един служител в местната електрическа централа. Никой не би обърнал особено внимание на тези, докато другата непрекъснато предизвикваше въпроси.

— Благодаря ти — измърморих.

Ръцете му се задържаха върху моята и дори през ръкавицата усетих топлината им.

— Няма защо.

— Лайла!

Гласът на сестра ми привлече вниманието ми към нея. Тя някак успяваше да се оглежда поразено наоколо, докато се приближаваше сърдито към мен. Правата ѝ черна коса беше по-къса от предишния път, когато се бяхме видели, но макар да бе прекарала повече от дванайсет часа на борда на самолет, гримът ѝ беше безупречен и подчертаваше красивите ѝ черти, пълните устни и чипото носле. Две сини очи, малко по-тъмни от моите, се взряха яростно в мен.

— В каква шибана каша си ни забъркала този път? — попита тя.

— Здравей и на теб, Гретчен — отвърнах сухо, а после гласът ми заседна в гърлото при вида на мъжа зад нея.

Косата на Хю Далтън вече бе почти напълно посивяла, ала той продължаваше да я носи ниско подстригана, точно както и докато беше полковник в армията. Сиво-сините му очи обхождаха къщата на Влад бдително, а не възхитено, и макар че се подпираше на бастун, властното му излъчване, съчетано с овладяна твърдост, си бе съвсем същото.

С усилие преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми.

— Здравей, татко.

Аз съм най-нескопосната лъжкиня на света, помислих си час по-късно.

Бях се опитала да увъртам, предлагайки на семейството си да отиде в стаите си и да разопакова багажа си, ала Гретчен отказа категорично, също както и баща ми, макар той да го стори с по-малко театралничене.

Влад също не ми помагаше особено да измисля някакво достоверно обяснение. Не, той се беше представил като Владислав Басараб, без да му мигне окото, въпреки че това име очевидно не говореше нищо на семейството ми. Шрапнел не им беше обяснил почти нищо по време на мисията си по изтеглянето им, така че сега Влад оставяше избора на мен — да им сервирам някоя огромна лъжа или пък да им кажа истината.

Естествено, аз избрах първото.

— Станала си свидетел на мафиотско убийство и сега си в румънската програма за защита на свидетели? — Баща ми огледа многозначително великолепната двуетажна библиотека. — Струва ми се доста различна от американската.

Само почакай, докато видиш останалата част от къщата.

— Е, Румъния е разделена на кметства и Влад е... ами, нещо като кмет на няколко от тях. И тъй като се крия от членовете на европейската мафия, румънската... — Дали и тук му казваха полиция? — Румънските власти решиха, че тази къща е най-сигурното място за мен, докато... тъъ... заловят лошите типове — довърших неубедително.

Влад извърна глава, но не и преди да видя как крайчетата на устните му потръпват. Добре де, прозвуча като пълна глупост, каквато и беше, но допреди малко смятах, че той ще измисли какво да им кажем! Или че поне ще ми даде повече от две минути, за да съчиня някаква история.

Може би щеше да те предупреди по-рано, ако не го бе избягвала през целия ден, подражни ме едно заядливо вътрешно гласче.

Я си го начукай!, отвърнах му аз.

Влад се прокашля — нещо, което не направи никакво впечатление на баща ми и сестра ми, ала мен накара да присвия очи. Вампирите не кашляха. Да не би да се опитваше да прикрие смеха си?

— Сигурна съм, че ако имате някакви въпроси, Влад с радост ще им отговори — заявих с леден тон.

Усмивката, която той ми отпрати, потвърди подозрението ми за заглущения смях.

Баща ми се намръщи и по лицето му се появиха бръчки, които не си спомнях от предишния път, когато се видяхме.

— Колко дълго се очаква двамата с Гретчен да бъдем затворени тук с вас? — попита той с обичайната си директност.

Бинго — това беше най-важният въпрос, нали така? Поех си дълбоко дъх.

— Не сме сигурни. Може би една-две седмици. Може би няколко месеца.

Сестра ми се изпъна с всичките си метър и шейсет и пет сантиметра.

— Не можеш да очакваш от мен да сложа живота си на режим „изчакване“ за толкова дълго! — извиси глас тя. — Имам работа, приятели, планове...

— Не викай — скастри я баща ми.

Самата аз никога не бях успявала да озаптя Гретчен, когато се впуснеше в една от тирадите си, но в изречението на баща ми се

съдържаше десетилетен опит в раздаването на заповеди. Сестра ми млъкна, ала от яростния поглед, който ми отправи, ми стана ясно, че няма да спре дотук.

Татко насочи вниманието си обратно към мен.

— А ако изберем да не останем тук с теб? Тогава какво?

— Ще бъдете заловени, измъчвани и накрая убити от хората, които се опитват да се доберат до дъщеря ти — безучастно отвърна Влад.

Аз го зяпнах, а Гретчен ахна шокирано. Влад ме погледна и сви рамене, сякаш за да каже: Нали искаше аз да се заема.

Баща ми го гледаше преценяващо. Бях виждала безброй хора да се свиват под този пронизващ поглед, ала той, разбира се, нямаше никакъв ефект върху Влад, който му отговори, без нито за миг да сваля приятната полуусмивка от лицето си.

— Все още имам връзки на най-високо ниво — заяви баща ми. — Лайла може да бъде защитена и в собствената си страна.

Веждите на Влад подскочиха.

— С нейните умения? Достатъчно сте разумен, за да допуснете властите или армията да научат истината за тях. Стане ли това, тя ще прекара живота си между стените на някоя тайна научна лаборатория.

Насмешката, с която произнесе думата „научна“, беше неприкрита. Едно мускулче заигра по лицето на баща ми.

— Значи, знаеш на какво е способна?

С Влад седяхме в двата края на един и същи диван, той — спокойно отпуснат, аз — напрегната, ала при тези думи той улови ръката ми и я целуна.

— Много добре съм запознат с уменията й.

Очите на Гретчен за малко да изскочат, а лицето на баща ми потъмня. Влад надали би могъл да бъде по-ясен.

— Тъъ... аз ще поема отгук — казах.

— Как издържаш да я докосваш? — избъбри сестра ми, зяпнала сключените ни ръце. — Не те ли боли?

Побързах да използвам предоставилата ми се възможност да сменя темата.

— Тази ръкавица е от специално обработена гума. Спира електричеството.

Гретчен плъзна поглед по Влад, а върху лицето ѝ все още се четеше недоумение.

— Да, ама как правите нещо друго, освен ако той няма специална, спираща електричеството ръкавица за своя...

— Гретчен! — прекъсна я рязко баща ми.

Бузите ми бяха пламнали.

Да не си казал каквото и да било, изпратих аз мисълта си към Влад, виждайки как гърдите му се повдигат от потиснатия смях.

— Той има естествен имунитет — процедих.

Те не знаеха за съществуването на вампири и именно тази измислица бях използвала, за да им обясня как успявам да работя с Марти. Като се имаше предвид, че цирковите артисти притежаваха най-различни и необичайни умения, имунитет към електричеството не звучеше чак толкова невероятно.

На Гретчен това като че ли ѝ се видя убедително, ала строгият поглед на баща ми говореше, че не е повярвал на нищо от това, което му бях наговорила през последния час.

— Искам да си поприказвам с онзи, който отговаря за тази операция, Лайла.

Усмивката на Влад беше едновременно ленива и предизвикателна.

— Вече го правиш.

— Тогава искам да говоря с някой друг — отсече баща ми.

— Сигурна съм, че можем да го уредим — побързах да кажа. Влад би могъл да накара един от хората си да изиграе ролята на румънски служител от програмата за защита на свидетели, а ако нищо друго не успееше, винаги можеше да се прибегне до хипнотизиране. Не ми се искаше да го правим, но животът на баща ми беше по-важен.

След миг на напрегнато мълчание Влад се изправи. Продължаваше да държи ръката ми, така че и аз сторих същото, лепвайки фалшива усмивка на устните си под тежестта на погледа му.

— Ще говорим още на вечеря — казах. — А дотогава съм сигурна, че искате да си починете, да разопаковате багажа си и тъъ... да се освежите.

— Шрапнел, ако обичаш, отведи гостите ни в техните стаи — нареди Влад. Приятният му тон ярко контрастираше с напрежението, витаещо във въздуха.

Едрият вампир с кожа с цвят на кафе се появи на прага. Гретчен се изправи и поклати глава.

— Ама че гадна история, Лайла.

А не знаеш дори и половината от нея, помислих си.

ГЛАВА 31

В мига, в който семейството ми вече не можеше да ни види, аз издърпах ръката си от тази на Влад и се качих на четвъртия етаж. След това отидох право в салона с ламперия вместо в спалнята си.

— Ако изобщо има някакъв шанс да оправим нещата между нас — а сигурно съм луда, дори да си го помисля — трябва да започнеш с огромно извинение — заявих без никакво предисловие.

Влад скръсти ръце на гърдите си. С разкошното си, украсено със скъпоценни камъни сако, което още повече подсилваше властното му излъчване, имах чувството, че съм се смалила, но въпреки това отказвах да бъда сплашена, така че се изпънах и започнах да потропвам с крак.

Влад погледна надолу.

— Да не би да очакваш това да ме стресне? — Гласът му беше като стомана, обвита в сатен.

— Очаквам да ти покаже, че говоря сериозно — процедих.

Когато влязохме в стаята, камината не беше запалена, ала сега в огнището лумнаха високи пламъци, сякаш някой беше взривил бомба. Аз погледнах към тях, а после отново към Влад и на свой ред скръстих ръце на гърдите си.

— Кой кого се опитва да стресне сега?

— Благодарение на стореното от мен семейството ти е в безопасност. — Огънят стана още по-висок. — И въпреки това ти ми поставяш ултиматуми и настояваш да те моля за извинение.

В продължение на дълги години се бях научила да се контролирам, а ето че едва седмици след като бях срещнала Влад, вече бях също толкова избухлива и нестабилна, колкото и електричеството в тялото ми.

— Разбирам, че идваш от време, когато да изнудваш някого с помощта на семейството му вероятно е било страхотно популярно — сопнах се, — но в двайсет и първи век модата на тази практика отдавна е отминала! Честно, не виждам как това може да те изненадва!

Едната му вежда подскочи.

— Когато поставих семейството ти под наблюдение, все още не бяхме любовници.

— Опитваш се да се измъкнеш с това? — Гласът ми се извиси невярващо на последната дума.

— Знаеш ли кога за последен път позволих някой да ме зашлеви, без да си плати за това?

— Сменяш темата — промърморих, но усетих, че ме обзема срам.

В една връзка няма място за насилие, независимо от повода. Нямах никакво извинение за постъпката си и много добре го знаех.

Той пристъпи малко по-близо.

— Ако не се брои предишната нощ, не се е случвало никога. Видя белезите по тялото ми, но не всички са получени в битка. Много от тях са от детството ми, когато бях държан в плен и бит. През вековете, изминали оттогава, малцина съм оставял да ме докоснат като приятели, още по-малко — като любовници, ала никога не ме е докосвал в гняв, без да си навлече отмъщението ми. Ала ти ме удари, а аз не направих нищо. — Гласът му стана по-дълбок. — Ако не намираш достатъчно извинение в този факт, значи, изобщо не ме познаваш.

Към останалите чувства, които се бореха в мен, сега се прибави и смущение. Очите на Влад грееха с изумрудена светлина, а пламъците, бушуващи в камината, издаваха какво става в гърдите му, но когато взе лицето ми в ръце, докосването му беше безкрайно нежно. Долепих буза до дланта му, обзета от странна смесица от отчаяние и въодушевление. Разумът ми нашепваше да побягна с писъци от тази връзка, ала истината бе, че не исках да го правя.

— Закълни ми се в онова, което смяташ за свято, че никога няма да нараниш някого, на когото държа. Ако не можеш да го сториш, всичко между нас трябва да свърши, Влад.

Може и да не исках да го оставя да си отиде, но нямах намерение да повлека още някого със себе си в плаващите пясъци, които може би представляваше обвързването с него.

Влад наведе глава и грапавата коприна на едва наболата му брада одраска бузата ми.

— Стига да не се опитат да навредят на мен или на някого от хората ми — заклевам се.

Обещание с условия, ала при него всичко идваше с условия. Затворих очи, когато той свали яката на полото ми и плъзна устни по шията ми, докато силната му белязана ръка все така докосваше лицето ми. Допирът на езика му изпрати тръпки на наслада по тялото ми и аз се приближих още мъничко, улавяйки го за яката. От гърдите му се откъсна нисък гърлен звук и той ме притисна до себе си. С длан милваше гърба ми, докато устата му продължаваше еротичната си игра върху шията ми.

Внезапно одраскване ме накара да ахна. Издължени вампирски зъби се притискаха в гърлото ми и коравият им допир беше едновременно заплашителен и неприкрито чувствен. Натискът на устата му се усили — език, устни и зъби си играеха с най-чувствителните ми местенца, докато сърцето ми задумка до пръсване и аз започнах да се отърквам в него с жажда, която не можеше да бъде изразена с думи. От гърлото му се откъсна нов дрезгав звук, толкова първичен, че зърната на гърдите ми се опряха плътно в сутиена ми, а желанието, овлажнило най-интимните ми кътчета, беше почти болезнено.

— Лайла. — Ръцете му се обвиха още по-плътно около мен, а гласът му стана по-тъмен. Хищнически. — Време е.

Мислех, че говори за секс, за което бях напълно готова, ала той наклони глава, променяйки ъгъла, под който вампирските му зъби притискаха кожата ми. Тя се разкъса под напора на остриите им връхчета, а когато те потънаха още по-дълбоко, от гърдите ми се откъсна ново, по-дрезгаво и продължително ахване.

То бързо се превърна в стон под напора на залелите ме усещания. От устата му сякаш се лееше горещина и плъзваше по вените ми, за да обгърне цялото ми тяло. Зави ми се свят, струваше ми се, че горя в треска. Неочакваният прилив на наслада ме накара да отметна безсилно глава, а коленете ми омекнаха. Знаех, че при вампирското ухапване се предава подобно на отрова вещество, но нямах представа, че усещането от него е по-силно от морфин и по-възбуждащо от любовна игра. Вената ми туптеше под устните му, а когато той всмукна за първи път, наслада се разля от шията до слабините ми с такава мощ, че вътрешните ми мускули се стегнаха и едва не свърших.

До гърлото ми отекна нещо като ръмжене, а после той зарови пръсти в косата ми и дръпна главата ми назад. Ново засмукване изпрати поредния водопад от екстаз по тялото ми. Всичко около мен сякаш се отдръпна и изчезна, оставяйки единствено неопикуемото усещане от това, как кръвта ми се излива във Влад. Силата ме напусна и щях да падна, ако той не ме бе задържал в стоманената си прегръдка. Още едно всмукване превърна запъхтяното ми дишане във вик и като впих нокти в гърба му, аз го одрах с усиливаща се страст. Искях да го почувствам в себе си и бедрата ми се търкаха в неговите в безмълвна, ала недвусмислена покана.

Изведнъж устата му се отдръпна, оставяйки мястото, където ме беше ухапал, едновременно вледенено и пламнало.

— Да те убия ли искаш? — процеди той.

Примигах объркано, ала в следващия миг иззад вратата се разнесе гласът на Максимус:

— Би ме убил, ако не те бях прекъснал, за да ти съобщя тази информация.

Изобщо не го бях чула да чука, макар че несъмнено трябва да го беше направил.

Влад продължаваше да ме притиска до себе си. От изумрудения пламък в очите му и от твърдата, възбудена плът, притисната до корема ми, разбрах, че съвсем малко го дели от това, да каже на Максимус да си върви или да умре мъчително, но после от устните му се откъсна пресипнала въздишка.

— Почакай тук.

Разочарование се смеси с похотта, която караше слабините ми да туптят. Влад приглади косата ми назад и се наведе за миг, за да ме близне още веднъж, бавно и продължително, по шията.

— Трябва да е важно, иначе не би посмял да ме прекъсне точно сега — промълви той, а след това се отдръпна, за да ме погледне. — Ако се окаже, че не е, ще го убия и веднага ще се върна при теб.

Бих се разсмяла, но не бях сигурна дали се шегува.

— Разбирам.

Ала същото не можеше да се каже за тялото ми. То крещеше от болката на незадоволено желание, а шията ми продължаваше да тупти от ледено-горещи тласъци. Ръката ми се вдигна и докосна двете

миниатюрни дупчици. Влад проследи движението ми и погледът му отново стана изумруденозелен.

— Харесва ми да виждам следите, оставени от мен върху плътта ти.

Ако го беше казал самодоволно, сигурно бих се подразнила, но по лицето му се четеше единствено неподправено собственическо чувство. Вероятно беше нещо типично за вампирите.

Усмивка оголи зъбите му.

— Със сигурност е нещо типично за вампирите.

И той ме целуна — толкова страстно, че отново ми отне дъха, който тъкмо бях успяла да овладея. Отдадох на загубата на кръв това, че когато най-сетне ме пусна, трябваше да отида да седна.

— Ще се върна възможно най-скоро — увери ме той, а после отвори вратата, зад която го очакваше русокосият вампир с каменно изражение. — Максимус, надявай се да е нещо важно.

Вратата се затръшна зад тях, а аз затворих очи и си поех няколко големи глътки въздух. Не беше минала и една минута, когато вратата отново се отвори.

— Лайла.

Тонът на Влад не вещаеше нищо добро и начаса прогони желанието, което все още витаеше в тялото ми. Изправих се толкова бързо, че едва не се спънах.

— Какво не е наред?

Той се приближи и ме улови за ръката.

— Трябва да дойдеш с мен.

ГЛАВА 32

Слизах по тясното каменно стълбище между Влад и Максимус. На всеки петдесетина крачки стигаме до площадка, където охранявана метална врата отвеждаше до нови стъпала. Тази част на къщата беше неотоплена, така че дъхът ми излизаше на бели облачета. Въпреки че Влад ми беше дал сакото си, продължавах да зъзна. Нямаше и електричество, така че ако не бяха факлите, които той бе накарал да лумнат, нямаше да виждам нищо в непрогледния мрак. Знаех, че си въобразявам, но имах чувството, че стените на тунела са пропити с отчаяние, което още повече засилваше усещането за ужас, тегнещо във въздуха. Тъмницата бе последното място, където исках да бъда, ала именно натам бяхме тръгнали.

Последната охранявана врата се отвори, разкривайки подобно на пещера помещение, потънало в мрак. Влад запали няколко факли с помощта на своето умение и първото, което видях, бяха оковите, излизащи от висок каменен стълб, който се издигаше в средата на помещението. Когато се доближихме, забелязах, че са необичайно дебели, а от вътрешната им страна стърчаха сребърни шипове. От височината, на която бяха разположени, както и различните им размери, не беше трудно да се досетя какво е предназначението им.

Страничните бяха за китките. Единичната окова между тях — за шията. Една по-широка и по-ниско разположена — за кръста, двете под нея — за бедрата, а тези, които бяха най-близо до пода — за глезените. Колоната гледаше към няколко килии, за щастие — празни, издълбани в скалата срещу нас. Тъй като познавах Влад, нямаше как да не разбере, че са разположени там с цел пленниците, затворени в тях, да виждат всичко, което окованият злощастник е принуден да понесе. Между колоната и клетките зееха три дълбоки дупки, а от тъмните петна по стените им се досетих, че обикновено в тях има дебели дървени колове. Очевидно онова място навън не бе единственото, където Влад набучваше на кол.

— Съжалявам, че се налага — каза Влад и вдигна оковите за китките.

Думите му огласиха подземната зала, отеквайки злокобно между стените. На мен също ми се искаше да не се налага, но въпреки това свалих безмълвно ръкавиците си и ги прибрах в сакото му. След това се приближих, облегнах се на каменната стена и усетих тежестта на безпощадния леден метал, когато Влад сложи оковите в ръката ми.

Нямах идея колко дълго съм пиццала, ала гърлото ми гореше, докато се съвзема достатъчно, за да различа действителността от чуждите спомени. Лицето ми беше мокро от сълзи, а тръпките, които разтърсваха тялото ми, бяха толкова силни, че болката, която усещах, не бе въображаема, а съвсем истинска. Дотолкова бях потънала в ужасяващите спомени, че реакцията ми бе успяла да ме нарани — нещо, което не ми се беше случвало никога преди.

Разбира се, в никой от спомените, които бях видяла досега, не бях изживявала нещо подобно. Когато си дадох сметка, че се намирам в прегръдките на Влад, отпусната почти безчувствено, първата ми реакция беше отвращение, толкова дълбоко, че от разраненото ми гърло се откъсна рев:

— Махни се, не ме докосвай!

Той ме пусна така рязко, че рухнах на земята. Инстинктът ме накара да долепя дясната си ръка до себе си, вместо да се опитам да омекотя падането си. Свлякох се на купчинка, но поне не ми се наложи да видя нови спомени, изтръгнати от опръскания с петна каменен под, а това бе най-важното.

— Да помогна ли? — попита Максимус с внимателно премерен неутрален тон.

Съмнявах се, че въпросът е отправен към мен, ала въпреки това отговорих.

— Не. Дай ми минутка.

Все още бях прегракнала. Останах на пода и докато се мъчех да въведа ред в чувствата си, които сякаш се бяха пръснали на хиляди късчета, обвих ръце около тялото си, за да се стопля. Грешка, която нямаше да направя, ако бях в състояние да мисля трезво. В мига, в който десницата ми докосна сакото на Влад, ме връхлетя нов спомен.

Стоях гол пред дрешника в единия край на спалнята си. Едно натискане на бутон бе достатъчно, за да накара редици от дрехи да се

въртят пред мен — спортни, официални, както и няколко толкова богато украсени, че ставаха единствено за много тържествени церемонии. Потупвах брадичка, докато обмислях възможностите. Не можех да се запозная със семейството ѝ, облечен как да е. Тя заслужаваше нещо по-добро от това. Най-сетне избрах сако, в чиято бродерия имаше черни сапфири.

Това щеше да свърши работа. Навярно ръкавиците също щяха да помогнат да се уталожат гневът ѝ. Довършването им дойде тъкмо навреме.

Този образ избледня и на негово място видях Влад — надвесил се над мен в потискащата тъмница, вместо гол в цялото си великолепие в своята спалня. Зяпнах го, поразена от онова, което правеше във видението ми, ала този път по друга причина.

— Издокарал си се, за да се запознаеш със семейството ми? — Тази неочаквана проява на деликатност изтръгна задавен смях от гърдите ми. — Как е възможно да си същият мъж, извършил всички онези неща? Ти не си просто многостранен и сложен... ти си истински шизофреник!

Влад коленичи до мен. Изумруден блясък обгръщаше очите му, като очите на котка, осветени от ярък лъч.

— Ние всички сме повече от сбора на греховете си — каза той равно. — Ти би трябвало да го знаеш по-добре от когото и да било, Лайла.

След това ми протегна ръка. Аз се вторачих в нея и онова, което бях преживяла заради спомените, пропили оковите, ме изпълни с моментен ужас. Ала после тези образи бяха изместени от моите спомени за Влад, един различен, друг Влад. Сложих длан в неговата и му позволих да ме изправи на крака. След това се върнах до веригите, потискайки едно потръпване.

Втория път винаги е по-лесно, напомних си. Влад беше наредил да приберат семейството ми на сигурно място, но Максимус не бе успял да се свърже с Марти. Той може и да беше добре, но нищо чудно да се нуждаеше от помощ, а единственият начин да го разберем, бе като последвам нишката на същността му, оставена по оковите в деня, в който Влад го беше разпитвал.

Преди отново да докосна веригите, прокарах пръст по сакото на Влад и му се усмихнах лекичко.

— Добър избор. Изглеждаше страхотно в него.

Едната му вежда подскочи.

— Естествено, че изглеждах страхотно.

Неуморимата му арогантност ме накара да поклатя глава, но едновременно с това ми даде последното зрънце сила, от което се нуждаех, за да сграбча металните окови. Умът ми отново бе обсипан от същия порой ужасяващи образи, ала както очаквах, те вече не бяха толкова ярки, така че този път успях да се преборя с тях и да открия нишката, която търсех. Щом го сторих, се съсредоточих, докато всичко друго избледня и изчезна.

За мой ужас, новото място, в което се озовах, не изглеждаше много по-приятно от това, в което се намирах. Вместо тъмни каменни стени, около себе си виждах само бетон; единствените цветове, които нарушаваха сивата монотонност, бяха дървената врата в ъгъла и кръвта по ризата на Марти.

Михал Жилегай стоеше пред него, облечен в същите безлични дрехи и стиснал нож, от който капеше кръв. Среброкосият вампир, който беше строшил краката ми и ме бе оставил да умра, също беше там. Той удържаше Марти и дъвчеше една незапалена цигара с отегчено изражение.

Аз прекъснах нишката, а от гърдите ми се откъсна ръмжене, дошло от част от мен, която дори не бях предполагала, че съществува.

— Открих Марти. В ръцете на Жилегай е.

— Не — повтори Влад.

Аз крачех напред-назад край камината. Въпреки че Влад я бе превърнал в същински огнен ад, с мъка удържан от позлатената решетка, все още бях скована от студ, който ме пронизваше до костите.

— Имам право да говоря с копелето, отвлякло приятеля ми — сопнах се. — Тъй като не разполагаме с телефонния му номер, единствената възможност е да се свържем с него с помощта на уменията ми.

Влад се отпусна в аленото кресло в стил Луи XV и като подпря лакът на облегалката, положи брадичка върху ръката си. Изглеждаше съвършено отпуснат, ако не се брояха очите, които ме следяха с неумолима настойчивост.

— Свържеш ли се с Жилегай, единствената му реакция ще бъде да измъчва приятеля ти по начин, целящ да те прекърши. Ето защо го е

отвлякъл. Иска да видиш какво му причинява, но ако ти не си там, за да гледаш, няма защо да се хаби.

Крачех толкова яростно, че косата ми се развяваше зад мен.

— Марти вече беше здравата нарязан! Жилегай очевидно не чака никого!

— Това е било за информация — долетя безмилостният му отговор. — Ала Мартин не може да му съобщи нищо действително важно, така че истинската полза от него е твоята привързаност. След като Жилегай осъзнае, че не може да те принуди да ме предадеш с помощта на Мартин, от приятеля ти вече няма да има никаква полза, така че ако искаш да го опазиш жив и във възможно най-добро състояние, няма да се свързваш с Жилегай.

— Защо просто не си намери някой медиум? — промърморих. — Аз не съм единствената — полицията непрекъснато ги използва.

— Един обикновен медиум не е достатъчен. Ти можеш да откриваш хора в настоящето и да получаваш верни видения от бъдещето. Досега съм срещал само двама души с това умение. Единият е мъртъв, а другият, ако мога да се изразя така, има технически затруднения със способностите си.

Ръцете ми се свиха в юмруци. Електричеството в тялото ми беше толкова силно, че почти очаквах най-близкият контакт да даде накъсо.

— Ти не би изоставил някой от хората си, така че не очаквай от мен да постъпя по друг начин, Влад.

— Беше в клуба от около два часа, когато онези вампири те нападнаха. Когато шпионираше Жилегай, той беше напълно облечен, докато лежеше под няколко одеяла. Постара се да го видиш единствено в безлична стая с бетонни стени и именно в такава безлична стая държи Мартин.

— Какво общо има всичко това?

— Означава, че не се намира далеч — обясни Влад с тон, който сякаш искаше да каже, че то се разбира от само себе си. — Жилегай нареди на среброкосия вампир да те убие или да те залови, след като те е видял на наблюдателните камери в клуба, следователно е на по-малко от два часа отук. Не е напуснал Румъния и оттогава, иначе нямаше да го е грижа дали ще видиш подробности от мястото, където се крие. Освен това се съмнявам, че е модерна или дори осъвременена къща,

защото в повечето от тях има отопление, ала той използваше одеяла, въпреки че на вампирите трудно им става студено.

Той отмяташе нещата едно по едно, докато говореше. Събрани заедно, в тях наистина имаше логика и аз се наругах, задето и сама не го бях видяла.

— Изпратил съм хората си да претърсят всички изоставени или рядко използвани постройки в радиус от двеста мили — продължи Влад. — Това е обширна територия, но скоро или ще открием Жилегай, или ще го принудим да бяга. А подаде ли веднъж глава, ти, моя красива ясновидке, ще можеш да се свържеш с него и да видиш точно къде се намира.

Това бе разумен план, който затягаше примката около шията на Жилегай, ала в същото време оставяше Марти на произвола на съдбата. Той можеше да го убие, преди да се впусне в бягство, можеше и да не го стори. Проблемът беше, че не разполагах с по-добра идея. Кое не означаваше, че ще се примиря с това, да оставя живота на приятеля си да зависи единствено от случайността.

— Ако измисля начин да го начукаме на Жилегай и да спасим Марти, обещавай ми, че ще го направиш.

Погледът на Влад беше твърд, ала спокоен.

— Не искам Мартин да умре, тъй като това ще ти причини болка и понеже, когато го отвякоха, той все още действаше по мои заповеди. Така че ако измислиш начин, който не излага хората ми на по-голяма опасност, имаш думата ми, че ще го направим.

ГЛАВА 33

Докато прекосявах просторното фоайе, на няколко места зърнах вампири — полускрити, ала нащрек. Влад ми беше казал, че трябва да свърши някои неща преди вечеря, но според мен беше усетил, че искам да остана сама. Бях преживяла много, а денят все още не бе свършил. Много скоро щеше да ми се наложи да седя на масата със семейството си и да продължа с лъжата за програмата за защита на свидетели. Ако животът им не беше преобърнат с главата надолу заради мен, щях да се извиня с главоболие и да си остана в стаята, но при това положение не можех да проявя чак такъв егоизъм.

— Лайла — изсъска познат глас.

Примигах, щом видях баща ми да излиза иззад стълбището, сякаш се беше крил там.

— Какво правиш? — почудих се.

Той се приближи, като от бързината куцукането му си личеше по-ясно. Последниците от една бомба, избухнала край пътя и изпратила го в ранна пенсия, щяха да си останат с него до края на живота му.

— Търсех те — заяви той, докато погледът му се стрелкаше на всички страни. — Никой не искаше да ми каже къде си. Просто ми повтаряха, че ще те видя на вечеря.

След десетилетия, прекарани в раздаване на заповеди, подобна уклончивост със сигурност страшно му беше допаднала. Той тръгна към основата на стълбището, като ми даде знак да го последвам. Сторих го с въздишка, като си отбелязах наум да помоля Влад да нареди на хората си занапред да не бъдат чак толкова непроницаеми.

— Съжалявам за това — започнах. — Служителите на Влад са свикнали да...

— Нямах представа в каква опасност се намираш — прекъсна ме баща ми, все така шепнешком.

— Тъж... Е, да, европейската мафия е страшна...

— Не говоря за тях.

Явно смяташе, че не вървя достатъчно бързо, защото ме издърпа зад стълбището. Взетото назаем сако приглуши ефекта от електричеството, ала въпреки това видях как той изкриви за миг лице.

— Говоря за него — обясни, посочвайки сакото на Влад. — Той не е този, за когото се представя. Владислав Басараб е фалшиво име, и при това — страшно извратено. Знаем, че изпитваш нещо към него, но няма да повярваш какво открих, когато накарах контактите си да проверят името му.

В пристъп на същото умопомрачение, предизвикано от изтощение и стрес, което караше някои хора да се разхилят по време на погребения, аз се разсмях. Просто не можах да се сдържа. А може би това бе последната капка, преляла чашата на моята уравновесеност.

— Направо мога да си представя лицето ти, когато са ти казали, че това е истинското име на Дракула! — изпръхтах, смеейки се със сълзи. — Ето какво получаващ, когато започнеш да душиш, вместо да се оставиш да бъдеш откъснат от външния свят, както се очаква, когато си в програма за защита на свидетели.

Лицето му вече беше придобило буреносно изражение.

— Не е никаква шега, Лайла. Мъжът, който нарича себе си Владислав Басараб, е забъркан в организираната престъпност до такава степен, че контактите ми ме посъветваха да не го разследвам повече, ако не искам да изчезна от лицето на земята. Това смешно ли ти се струва?

Организирана престъпност. Е, можеше да бъде описано и така, ако човек не знаеше, че вампирската йерархия е по-стара от повечето съвременни закони.

— Татко — започнах, след като най-сетне успях да се овладеея. — Влад не е този, от когото трябва да се боиш. Той няма да стори зло на никого от нас, но трябва да престанеш да го разследваш. Пък и така или иначе, никой от контактите ти няма да открие нещо, което и в най-малка степен да се доближава до истината.

— Тогава ти ми кажи каква е исти...

Гласът му изведнъж секна, а очите му се присвиха.

— Защо по яката ти има петна от кръв?

И преди да съм разбрала какво прави, той протегна ръка и дръпна яката на полото ми.

— Какво е това? — изфуча той, взирайки се в двете дупчици на врата ми.

Преди да успея да отговоря, Шрапнел изникна сякаш от нищото и вдигна баща ми във въздуха с една ръка.

— Какво правиш? — ахнах ужасено.

— Той посегна към врата ти — обясни Шрапнел, без дори да трепне, въпреки яростната съпротива на баща ми.

— Лайла, бягай! — прегракнало каза баща ми.

— Господи, какво става? — изпищя Гретчен, която току-що се бе появила.

Ако в този миг пред мен се беше материализирал мост, щях да се хвърля от него, без да му мисля.

— Пусни го — наредих на Шрапнел.

Той се подчини, като измърмори:

— Добре, обаче ако отново посегне към врата ти...

— Няма да го направи — отсякох аз. — Гретчен, стига си пиццала. Татко, не е нужно да бягам. Хората на Влад имат страшно закрилническо отношение към мен и макар че не можеш да ги забележиш, те винаги са наблизко.

Баща ми ме зяпна, сякаш вече не знаеше коя съм.

— В какво си се забъркала? — Въпросът му беше толкова тих, че едва го чух над риданията от „О, боже! О, боже!“ на Гретчен. — Вратът ти, фалшивото му име, този замък. — Гласът на баща ми окаменя. — Това ли са неприятностите, в които си се забъркала? Станала си свидетел как перверзните фантазии на някакви богати чужденци отиват прекалено далеч?

— А сега пък аз получих дежа вю — разнесе се насмешлив глас зад мен. — Можеш да си вървиш, Шрапнел. Аз ще се оправя с това.

Шрапнел се поклони на Влад и изчезна. Аз бях свикнала с бързината, с която вампирите се изпаряваха, ала сестра ми пребледня, а веждите на баща ми се свъсиха, сякаш някой ги беше дръпнал с въженце.

— Как, по дяволите, го направи? — попита той рязко.

Имах два избора — да кажа истината или да оставя Влад да накара баща ми и сестра ми да повярват в някоя лъжа с помощта на магията на погледа си. Нищо друго нямаше да помогне сега, когато

татко беше видял дупчиците на врата ми, а един огромен тип буквално се беше изпарил пред очите ни.

Влад бе застанал до мен, а ръката му почиваше върху гърба ми.

— Ще зачета решението ти, каквото и да е то, но истината винаги е за предпочитане пред лъжата, дори ако понякога е по-трудно да избереш нея.

Погледнах каменното изражение на баща ми и уплашеното лице на Гретчен и от гърдите ми се откъсна въздишка.

— Те ще кажат на някого.

Влад дари баща ми с една от очарователните си усмивки.

— Не, няма да го направят. Достатъчно е умен, за да си даде сметка, че повтарянето на подобна информация е безсмислено. Единствените, които ще му повярват, са други като мен, а те не понасят нито издайници, нито глупци. Що се отнася до нея — допълни Влад и кимна към Гретчен, — тя ще постъпи както той ѝ каже.

Сестра ми настръхна.

— Аз съм на двайсет и две. Никой не ми казва какво да правя!

— Гретчен, замълчи — изръмжа татко.

Тя го изгледа свирепо, но не каза нищо. Усетих как угълчетата на устните ми подскочат, въпреки сериозността на ситуацията. Инстинктът на Влад не го беше излъгал — тя никога нямаше да наруши изричната заповед на баща ни. Хю Далтън открай време ѝ вдъхваше огромен респект.

— Искам да знам какво наистина става — отсече баща ми.

У мен той никога не бе събуждал същата боязън, както у сестра ми, ала действително исках да оправя нещата между мен и семейството ми, а ако одобряването ни не беше построено върху честност, не можеше да бъде истинско.

— Покажи му, Влад — казах на глас.

Очите на Влад начаса изгубиха бакърения си цвят и грейнаха в ярко изумруденозелено, а усмивката му разкри два дълги, остри вампирски зъба. Едно мускулче по лицето на баща ми заигра, но изражението му не се промени.

— Не можеш да ме впечатлиш с контактни лещи и изкуствени зъби.

— Не съм и предполагал, че мога — отвърна Влад с коприненомек глас. — Ала те винаги се появяват, преди да направя

това.

С тези думи той се издигна във въздуха и остана да се рее на няколко стъпки над земята. Внезапно от отворените му длани изригнаха пламъци — първоначално зловещо сини, а после оранжеви, жълти и червени. Те запълзяха по ръцете му и близнаха крайчетата на дългата му тъмна коса, но макар горещината им да беше осезаема, нито една нишка от дрехите му, нито пък косъмче от главата му изгоря.

— Аз съм Влад Басараб Дракул, роден през 1431 г. като обикновен смъртен, ала родил се наново през 1462 г. като вампир — заяви Влад, без да откъсва очи от тези на баща ми. — И съм един от милионите вампири, призраци, духове и демони, които живеят тайно между вас.

Малко прекаляваме с драмата, а?, помислих си, а после нещо издумка и ме накара да погледна надясно.

Сестра ми беше припаднала.

Влад отвори виното и напълни чашата ми до ръба, преди да ми я подаде. Аз я поех, сякаш беше спасително вълже, и отпих голяма глътка, в която нямаше и помен от изисканост. От една страна, баща ми вече не смяташе, че съм се забъркала с култ, чиито заможни членове обичат да играят наужким и да се преструват, че фантазиите им са истина. Което беше добре. Лошото бе, че в този момент най-вероятно разговаряше по телефона с Пентагона^[1] и помагаше с организирането на мащабна операция, насочена срещу всяко същество без пулс.

Влад ми хвърли развеселено-ироничен поглед, докато пълнеше своята чаша.

— Навсякъде по света най-високопоставените официални лица вече знаят за нашето съществуване, ала докато не се бъркаме в техните дела, на драго сърце се преструват, че не сме истински.

Всъщност по-малко се тревожих дали баща ми ще каже на някого, отколкото дали двамата с Гретчен ще успеят да се справят с ужаса си от това, че неживите съществуват... и че аз излизам с един от тях. Сега, когато отново бях заедно със семейството си, изведнъж осъзнах колко много ми бяха липсвали. Всички бяхме допуснали грешки, но може би щяхме да успеем да превъзмогнем станалото и да възстановим поне някаква връзка между нас.

Стига сестра ми някога да престанеше да пици, разбира се.

— А останалите ти гаджета? — промърморих и се тръснах върху леглото. — Техните семейства приеха ли го в крайна сметка?

Влад се настани до мен с обичайната си смесица от грация и сила, на която бе способен единствено някой, който имаше съвършен контрол над всеки мускул от тялото си. Ако аз се бях движила по този начин, когато бях на тринайсет, златният медал щеше да ми е вързан в кърпа.

— Зависи — каза той, изненадвайки ме с това, че бе решил да отговори на, общо взето, риторичния ми въпрос. — Пет от тях също бяха вампири. Що се отнася до смъртните, семейството на последната го прие, двете преди нея така и не им казаха, тази преди тях нямаше живи роднини, а първата... семейството ѝ подбуди останалите в селото да изгорят къщата ми, крещейки: „Смърт на вампирското изчадие!“.

Засмях се, ала после дъхът ми спря, когато осъзнах истинското значение на думите му.

— Ти си на почти шестстотин години, но си имал само десет гаджета преди мен?

— Десет любовници, две съпруги и няколко дузини случайни нощи, когато самотата надделееше над принципите ми.

Леле! Влад ми беше казал, че не си ляга с кого да е, но част от мен явно не му беше повярвала.

— Жената на брега. Коя беше тя? — попитах, приковала тъмния му бакърен поглед със своя.

Той остави чашата си на пода.

— Първата ми съпруга. Тя ми роди син, а няколко години по-късно, докато се биех с турците, аз срещнах Тенох. Той ми показа истинската си същност, превърна ме, а малко по-късно, след като ми помогна да преживея първоначалната жажда за кръв, се самоуби. Прибрах се у дома с намерението да разкрия на жена си в какво се бях превърнал, ала действията ми на бойното поле я бяха разстроили. — Устата му се разкриви. — Реши, че съм станал прекалено брутален. Стори ми се, че това не е най-подходящият момент да ѝ съобщя, че вече дори не съм човек.

— Обзалагам се — казах меко.

— Трябваше да я избягвам, за да опазя тайната си. — Още една невесела усмивка. — Поех на друг военен поход. Попаднахме в засада

малко преди зазоряване. Слънцето може и да не ни убива, ала у наскоро превърнатите вампири то предизвиква силно изтощение. Докато се биех, слънцето ме повали и хората ми решиха, че съм мъртъв... нищо чудно, при положение че вече не дишах. Изпратиха пратеник да съобщи на жена ми, която помисли, че турците идват да я заловят. Бях ѝ разказал какво бях понесъл от ръцете им като момче и тя предпочела да умре, вместо да изтърпи същите жестокости. Качила се на покрива на къщата ни и се хвърлила в реката долу. Именно там я намерих, когато се свестих и се прибрах, за да ѝ кажа, че съм жив.

Тонът му беше сух, прозаичен, но аз знаех колко виновен се чувства за смъртта ѝ.

— Съжалявам — прошепнах и сложих ръка върху неговата.

— Недей. Беше отдавна.

Той взе чашата ми и я сложи на пода до неговата, а после свали ръкавиците ми. След това разкопча ризата си, без да откъсва поглед от мен, а зеленото на очите му бързо се разширяваше, докато напълно погълна топлия им бакърен цвят.

— От снощи до сега не е минал и миг, в който да не искам да почувствам ръцете ти върху себе си — каза той с предрезгавял от страст глас, докато си сваляше ризата, разкривайки мускулестите си гърди, покрити с белези, и съблазнителния си плосък корем. — Нямам намерение да чакам и секунда повече.

Аз прокарах език по устните си, неспособна да откъсна очи от него. Звучеше ми добре.

[1] Сградата, в която се помещава американското Министерство на отбраната; използва се като нарицателно за Въоръжените сили на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

За втори пореден ден баща ми и Гретчен отказаха да се присъединят към нас за обяд. Съмнявах се, че щяха да слязат и за вечеря. Всъщност те буквално се бяха затворили в стаите си. Смятах да им дам още един ден, преди да се опитам да говоря с тях. Да откриеш, че хората не са господстващият вид на планетата, си беше трудно за преглъщане. А още по-трудно бе, когато го откриеш, докато се намиращ под покрива на вампир, обвит в мрачна слава. Поне Гретчен най-сетне беше престанала да пици. Човек трябва да се радва и на малкото.

Имаше и още нещо, за което бях благодарна — Жилегай беше престанал да измъчва Марти. С помощта на оковите се бях свързала с него на няколко пъти през деня и макар че Жилегай все още го държеше вързан в онази безлична стая, той почти не обръщаше внимание на пленника си. Влад явно беше прав. Жилегай държеше Марти, за да ме принуди да се съглася с искането му, като го измъчва пред очите ми. Ала докато се свързвах чрез Марти, а не чрез него, той нямаше откъде да знае, че ги наблюдавам.

В крайна сметка Жилегай щеше да се досети защо повече не го бях потърсила. Засега вярваше, че нямам представа, че е заловил Марти, но той не беше глупав и рано или късно, щеше да разбере какво става, и тогава с приятеля ми беше свършено. Можех единствено да се надявам, че дотогава щяхме да сме го открили.

Тъкмо се опитвах да отвлека вниманието си от тези мисли с помощта на най-сладката и многолистна баклава, която бях вкушвала някога, когато се появи Максимус. И ако това, че не се поклони, не стигаше, за да се досетя, че нещо не е наред, един поглед към свирепото му изражение беше достатъчен.

— Отрядът на Лаклън е бил нападен, докато претърсвали стария манастир край Регин. Той и Бен са мъртви. Останалите молят за помощ.

Влад стана толкова рязко, че столът му полетя назад. От ръцете му изскочиха пламъци.

— Това е вторият път, в който хората на Жилегай нападат на моя територия. Ще бъде и последният.

Аз също се изправих, изпаднала в шок.

— Бен? Моят приятел Бен?

Максимус ми отправи пропит със съжаление поглед.

— Да.

Неспособна да го приема, аз започнах да споря:

— Но в това няма никакъв смисъл. Защо Бен ще взема участие в издирването на Жилегай? Та той е човек!

— Подготвяше се да стане вампир. Да наблюдава хората ми, докато са на издирвателна мисия, беше добра възможност да научи доста.

Подготвяше се. Минало време. По някакъв начин това ме накара да осъзная какво бе станало много по-недвусмислено, отколкото думите на Максимус. Бен — симпатичното, къдрокосо момче, чието хладнокръвие в критичен момент ме бе спасило, беше мъртво. Обядът стана на буца в стомаха ми.

Влад явно не страдаше от неспособност да приеме чутото.

— Максимус, ти идваш с мен — заяви той. — Лайла, не излизай от къщата по никаква причина. Скоро ще се върна.

Той ме целуна — кратко, но страстно — а после се отдалечи. Ако не бях свикнала да го докосвам, това щеше да е всичко. Дясната ми ръка щеше да си остане долепена до тялото и никога повече нямаше да го видя. Но тя го бръсна лекичко, докато се целувахме, и когато той се отдръпна, през съзнанието ми пробягаха образи — цветни, ала сякаш обгърнати в мъгла.

Крачех през рушация се манастир, построен в подножието на една планина, надвиснала над него. Ножовете ми бяха поаленели, а от мен се издигаше сърдитият мирис на дим. Битката беше свършила, но няхах намерение да си тръгна отгук, докато не претърся всеки сантиметър от тези развалини. Жилегай може и да бе оставил някоя улика за местонахождението си. Ако ли пък не, все още имах и други възможности.

— Отведете го в къщата — наредих, отправяйки сърдечна усмивка към пленника, който се дърпаше в ръцете на Максимус. — Да

видим с каква информация разполага.

Преди Максимус да успее да отговори, манастирът бе разтърсен от мощен трус, последван от ярки пламъци и оглушителен тътен. Жилегай е заложил експлозиви, беше първата мисъл, пробягала през главата ми, последвана незабавно от: Нима глупакът е забравил, че огънят не може да ми навреди? Ала после по пода плъзнаха огромни пукнатини, повличайки и мен, и хората ми в недрата си, когато покривът рухна отгоре ни.

Докато тътенът и трусовете се усилваха, най-сетне прозрях остатъка от капана на Жилегай. Той беше заложил експлозиви не само в и под манастира... а беше взривил и планината над него. Изпълниха ме ярост и отказ да повярвам. Не, не може да умра по този начин.

Опитах да се изкатеря нагоре, ала земята се люлееше толкова силно, че не можех да намеря достатъчно сигурна опора, а да полетя в изпълнения с падащи камъни въздух, беше невъзможно. А после отгоре ми се стовариха тонове скали, когато планината рухна върху мен, притискайки ме с исполинска мощ, преди да разкъса тялото ми.

Когато се съвзех от видението, все още ме раздираше болка, но това не ми попречи да изскоча от трапезарията и да се втурна във фойето. В другия край на просторното готическо помещение входната врата беше отворена и Влад стоеше на прага, а красивият зимен ден отвън обгръщаше силуета му в ефирна белота.

— Спри! — изкрещях с пълно гърло. — Заложил е експлозиви в манастира и планината?

Влад се изсмя, ала аз не виждах нищо смешно. Всъщност все още треперех от преживяването на смъртта му.

— Да. Цялото нападение е било с цел да те заведе там, за да бъдеш убит.

Влад поглади брадичката си. Слънчеви лъчи огряваха половината от лицето му, докато другата половина беше обгърната в мрак. Същински калейдоскоп от светлина и сенки, точно като поразяващите контрасти на личността му, и макар никога да не бе изглеждал по-свиреп и изпълнен с живот, просто трябваше да прокарам ръце по него, за да се уверя, че е невредим... и че наистина съм предотвратила онази ужасна съдба.

— Жилегай знае, че ще се притека на помощ на хората си. Вероятно го е подготвял в продължение на седмици, за да събере

достатъчно експлозивни, та да срути планината.

От устните ми се откъсна треперлив смях.

— На това му се казва зъл гений.

Влад се приближи до мен. Беше ме сложил да седна в библиотеката, след като бях продължила да пиша как ще умре, ако излезе. Сега като се замислех, навярно трябваше да поднеса предупреждението си по-спокойно. Ако решеше, че съм получила старовремски пристъп на женска истерия само защото се кани да направи нещо донякъде опасно, спокойно можеше да не ми обърне внимание и да тръгне, пренебрегвайки думите ми.

Той коленичи пред стола ми и по устните му пробяга усмивка.

— Ти изобщо не си склонна към истерия. Ето защо те послушах, когато ми каза да спра.

След това се изправи и отиде до вратата.

— Максимус!

Русокосият вампир се появи начаса. По суровото му изражение се досетих, че е чул всичко.

— Вземи Шрапнел и още четирима други и отидете в манастира — нареди Влад. — Ще влизате само по един, за да заловите пленници или да изнесете телата на мъртвите, и го направете така, че да е ясно кой влиза. Следят ви, ала Жилегай няма да детонира експлозивите, ако аз не съм там. Все пак може да срути планината само веднъж.

Максимус се поклони на Влад, но докато го правеше, гледаше към мен и чувството, което се четеше в очите му, ме смути. След това излезе, а Влад се обърна към мен. По лицето му се четеше мрачна веселост.

— Никога не съм предполагал, че между нас ще застане жена, ала ето че е възможно. Ако Максимус не ми беше верен до последната си капка кръв, щях да го убия заради начина, по който те гледа.

Тонът му беше нехаен, но за кой ли път отново не бях сигурна дали преувеличава, или говори сериозно.

— Просто е благодарен, че няма да умреш днес.

Едната му вежда подскочи.

— Мислиш, че това е единственият път, когато те е погледнал така?

Наистина не бях забелязала, ала това не променяше нищо.

— Не можеш да убиеш някого заради това, как ме гледа. Това е лудост.

Стори ми се, че го чух да казва: „Мога, ако продължава в същия дух“, но не бях сигурна, а следващите му думи така ме изненадаха, че забравих всичко друго.

— Ще се видим след няколко часа. Не искам да бъда твърде далеч зад Максимус и останалите.

— Все още смяташ да отидеш? — избъбрих на един дъх, напълно изумена.

Усмивката му беше хладно-очаквателна.

— Не и в манастира. Ала някой очевидно следи мястото, за да детонира експлозивите. С малко повече късмет, може да се окаже самият Жилегай.

Нямаше да се свържа чрез Жилегай — ако беше там, той щеше да ме усети и да си тръгне. Вместо това сграбчих ръката на Влад с десницата си. Ако отново го видех да умира, за нищо на света нямаше да го пусна да излезе от тази стая.

Нищо. От гърдите ми се откъсна въздишка на облекчение.

— Върви.

Той ме помилва по бузата, без да сваля смъртоносната усмивчица от лицето си.

— Не се страхувай. Жилегай трябваше да срине цяла планина, за да ме убие, тъй като съм прекалено могъщ, за да се уловя в обикновена клопка.

В следващия миг вече го нямаше — беше излязъл толкова бързо, че косата ми се развя. Егото на Влад определено беше огромно, но според преданията именно гордостта станала причина Луцифер да бъде низвергнат. Арогантността можеше да се окаже ахилесовата му пета, стига Жилегай да успееше да се възползва от нея.

Стиснах зъби. Това нямаше да се случи. Влад щеше да го търси, както той си знаеше... също като мен. Досега спомените, заключени в костите от клуба, не бяха разкрили нова информация, но аз продължавах да ги пресявам. С малко повече късмет, един от тях щеше да ме отведе до местонахождението на Жилегай или на онзи, който му помагаше. Влад беше казал, че някои от „съюзниците“ му страшно искали да го видят мъртъв. През нощта на пожара в клуба беше отишъл да търси вещи, които да докосна, но след като разкрихме

самоличността на Жилегай, пресяването на познатите му, за да преценим дали са врагове, или приятели, беше минало на заден план.

И все пак някой беше отвлякъл Марти, докато Жилегай беше затворен в стаята с циментовите стени. Можеше да е бил младият на вид вампир с преждевременно посребрялата коса, ала както Влад беше казал, Жилегай бе чакал векове, за да предприеме своя ход, тъй като първо трябваше да събере достатъчно хора, които да го подкрепят. Ако Жилегай наистина бе толкова близо до нас, колкото Влад предполагаше, нищо чудно и тайните му съюзници също да бяха наблизено...

Също толкова неочаквано, колкото и електрическият удар, който завинаги бе променил живота ми, аз осъзнах как можем да намерим Жилегай, без да губим седмици в старателно претърсване на изоставени сгради и пресяване на спомените, заключени в костите на хората му. Единственото, което трябваше да сторим, бе да му дадем онова, което искаше.

Мен.

ГЛАВА 35

Чаках във вътрешната градина и буквално подскочих, когато чух входната врата да се отваря, а след това приглушените гласове. Ала колкото и близо да се намирах до фойето, едва успях да зърна за миг окървавените фигури на Шрапнел и Максимус, които удържаха един също толкова окървавен непознат, преди да поемат към входа на подземното стълбище. Още вампири, които не бях виждала, се появиха и изчезнаха също така бързо, единият от тях — понесъл на ръце тяло с болезнено позната къдрава кестенява коса.

Бен. Усетих, че в очите ми напират сълзи, но ги преглътнах. По-късно щях да скърбя за него. Сега обаче трябваше да заложа капан на вампира, отговорен за смъртта му.

— Ей сега се връщам — заяви Влад с тон, с който никога не бих искала да го чуя да ми говори, а после тръгна към мен, обгърнат от мирис на дим и опърлено месо, ала както обикновено, по него нямаше и следа от изгорено.

Единственото, което разваляше тъмносивата му риза и черния панталон, бяха червените петна, които не се нуждаеха от обяснение.

— Влад... — започнах.

— След онова видение, исках да се увериш, че наистина съм добре — прекъсна ме той с доста по-нежен глас. — Сега обаче трябва да се присъединя към Максимус и Шрапнел. Успяхме да заловим жив само един от хората на Жилегай и възнамерявам лично да го разпитам.

Вече се бе обърнал, отдалечавайки се с типичната си нечовешка бързина по посока на стълбището, отвеждащо в подземната тъмница, когато гласът ми го догони.

— Съмнявам се, че знае къде е. За Жилегай всички, участващи в тази мисия, са били пушечно месо, тъй като се е канел да сравни мястото със земята. Освен това знам как можем да го открием още днес.

Това го накара да се закове на място. Обърна се към мен, а в бакърените му очи проблесна зелена светлина.

— Как? — Една-едничка дума, натежала от изненада и смъртоносна решителност.

— Няма да ти хареса, но ме изслушай.

При тези думи веждите му подскочиха и той се приближи с ленива крачка, която някак си изглеждаше по-опасна от свръхзвуковата бързина, на която беше способен.

— Продължавай.

Огледах се наоколо. Не виждах нито един от поне дузината стражи, които охраняваха този етаж, ала знаех, че са тук. Може би щеше да е по-добре, ако бях изчакала, докато останем сами.

— Имам пълно доверие на абсолютно всеки в тази къща, така че говори — заяви Влад, чул мислите ми.

— Нека да отида в града сама. Ще се престоря, че съм успяла да избягам оттук, и ще се свържа с Жилегай, за да му кажа, че искам да мина на негова страна. Той ще ме залови и отведе в скривалището си, откъдето ще се свържа с теб, за да дойдеш и да му изпържиш задника.

Влад не каза нищо. Времето си минаваше, докато тишината между нас стана болезнена. По изражението му не можех да отгатна какво се върти в главата му. То бе толкова невъзмутимо, че спокойно можеше да е потънал в мечти.

— Дори и да не накара хората си да те убият още щом те зърнат, Жилегай няма да ти позволи да разбереш къде се намира — отвърна той най-сетне. — Ще се погрижи да бъдеш в безсъзнание, докато те пренасят в скривалището му. Преди да пристигнеш, ще ти отнемат всички вещи, включително и дрехите, с чиято помощ би могла да се свържеш с мен. А после, тъй като няма да ти има доверие, той ще те измъчва, докато бъде сигурен, че всяка дума, която си му казала, е вярна. Накратко — идеята ти е храбра, ала глупава.

Усетих как настръхвам. Може и да не бях най-прочутият вампир в света като някои арогантни хора, които познавах, ала не бях глупава.

— Как мислиш, че се свързах с теб, когато клубът пламна? — сопнах му се. — Този ден не те бях виждала. По дрехите ми нямаше и следа от твоята същина, но въпреки това успях да те открия. Жилегай може да ме съблече чисто гола, без да имам никаква представа къде съм, и след десет минути вече ще ти съобщавам местонахождението си.

— Мислех, че си носела със себе си нещо, което съм докоснал — промълви той, присвивайки очи. — Как го направи?

Прекоших последните няколко крачки, които ни делиха, и улових ръката му, без да потръпна при вида на алените петна по нея.

— Ти си в кожата ми — заявих. — Предишния ден беше прокарал пръсти по очертанията на устата ми и едва не ме целуна, така че проследих късчета от същината ти, отпечатало се върху устните ми.

С грейнали очи — изумруд на бронзов фон — той вдигна ръката ми и я целуна. Заради ръкавиците не можах да почувствам копrienено мекия допир на плътта му, но ми се стори, че усетих топлината му дори през специалната материя.

— Жилегай не е глупак. Той ще те завърже, така че да не можеш да докоснеш нищо, моя тъмнокоса красавице. Дори устните си. — Бездънният му поглед потъна в моя. — А и как ще разбереш къде си, за да ми кажеш?

— Като проследя нишките, оставени в стаята. Все някой ще знае къде се намираме. А дори да не успея да го науча по този начин, мога да се свържа с този, който ме връзва, и да го проследя. Жилегай няма да има представа какво правя. Ти ми каза, че не можеш да чуеш мислите ми, когато използвам уменията си. През останалото време в главата ми ще звучат най-отвратителните песни от осемдесетте.

— Ала той ще разбере, че използваш способностите си, и ще заподозре нещо. — Влад пусна ръката ми. — В най-добрия случай ще те измъчва, докато вече не си в състояние да го отблъскваш от мислите си, и тогава ще научи какво възнамеряваш. Отговорът е „не“.

— Аз не съм тя, Влад. — Напълно осъзнавах, че така отварям най-дълбоката му рана, но не допуснах това да ме спре. Той беше безмилостен и безцеремонен, когато знаеше, че е прав. Сега и аз щях да постъпя по същия начин. — Аз не предпочитам да умра, отколкото да падна в ръцете на враговете ти — продължих. — Дори ако всичко, от което се страхуваш, наистина се случи, мога да го понеса. Преживяла съм всяко ужасно нещо, което хората — а и не само те — си причиняват един на друг, и въпреки че то ме прекърши веднъж, аз го надмогнах и се изправих още по-силна от преди. Жилегай ме отвлече, опита се да ме убие, успя да убие Бен, когото харесвах, а сега държи в плен най-близкия ми приятел. Копнея за отмъщение и искам си върна Марти — жив и невредим.

— Не мога да повярвам! — ахна женски глас.

Обърнах се и на около петдесетина крачки зад себе си видях Гретчен. От начина, по който бе зяпнала с широко отворена уста, разбрах, че е чула абсолютно всичко.

— Какво не е наред с теб? — продължи тя и тръгна към нас. — Човек би си помислил, че да те удари ток, да си прережеш вените и да излизаш с вампир, са достатъчно опасности и докосване до смъртта за когото и да било, но не! Ти просто трябва да се предложиш като подарък на някакъв ужасен вампир, който сигурно ще те убие.

От всички моменти, които би могла да избере, за да се появи...

— Гретчен, сега не е...

— Какво не е? Удобно? — довърши тя гневно. — За теб никога не е удобно, Лайла! Ала тъй като възнамеряваш да излезеш и отново да опиташ да си намериш смъртта, няма да чакам. Знаеш ли какво? Ти не си единствената, чийто живот отиде по дяволите, когато мама умря. И сякаш това, че татко изпадна в емоционално вцепенение, не беше достатъчно, ти започна да ме отблъскваш в мига, в който излезе от комата.

— Да те отблъсквам? — Гласът ми се извиси, когато дълго погребвани рани внезапно се отвориха. — Забрави ли, че бях мъничко заета с това, да свикна с мисълта, че мама е умряла заради мен, и че изведнъж бях започнала да раздавам токови удари на всеки, до когото се докосна, като в същото време преживявам най-страшните им тайни?

— Знаеш ли какво не съм забравила? — Докато аз бях повишила тон, гласът на Гретчен изведнъж стана мек. — Как се прибрах от училище и те намерих във вана, пълна с кръв. Как се обадох на 911, докато притисках китките ти и се молах да не трябва да погребва още някого, когото обичам. Помня и как в мига, в който се оправи, ти си тръгна.

Ако се беше разкрецяла, щеше да ми бъде по-лесно, ала тихото отчаяние в гласа ѝ ме прониза по-дълбоко, отколкото ножа, с който си бях прерязала вените. Как да ѝ обясня мрака, чиято пленница се чувствах? Или увереността, че ако не се махна от живота ѝ, ще го съсия повече, отколкото вече го бях сторила?

Не можех да го обясня, пък и вече нямаше значение.

— Сгреших, Гретчен — казах, мъчейки се да преглътна сълзите си. — Не виждах друго, освен собствената си болка и я оставих да ме

погълне. Докато успя да се преборя с нея, ти вече не искаше да имаш нищо общо с мен, а татко отново се беше отдал изцяло на работата си. Марти бе всичко, което имах. Вината може и да беше моя, но веднъж те изоставих, а не биваше да го правя. Няма да допусна същата грешка и с Марти.

След това се приближих и я докоснах по бузата. Благодарение на новите ми ръкавици можех да го сторя, без да й причиня болка. Тя отблъсна ръката ми, ала сините ѝ очи бяха влажни, а изпод изкусно положения грим прозираше червенина.

— Не се опитвам да намеря смъртта си — казах меко. — Жилегай ме иска заради уменията ми. Ще го оставя да си мисли, че е успял, и тогава Влад ще се появи и ще му разкаже играта.

Сестра ми погледна зад мен, към вампира, когото все още не бях убедила, и вирна брадичка.

— И от мен се очаква да поверя живота ти на Дракула?

— Не Дракула — поправих я с лека усмивка и погледнах назад. — Влад Цепеш, някогашен войвода на Влахия и най-арогантният, смъртоносен и страховит мъж, когото съм срещала.

Устните му се извиха с презрителна насмешка.

— Complimentите могат да ме убедят толкова, колкото и думата „моля“, Лайла.

— Смяташ това за комплименти? — Гретчен не вярваше на ушите си.

— Разбира се. — Усмивката му стана по-широка и разкри вампирските му зъби. — Тя току-що изреди най-добрите ми качества. — След това неумолимият му поглед се спря върху мен. — Ще го обмисля като възможност, до която бихме могли да прибегнем покъсно, но засега отговорът си остава „не“.

— Ти обеща — възразих гневно, без да обръщам внимание на учуденото одобрение, с което Гретчен погледна към Влад. — Каза, че ако измисля план за спасяването на Марти, който не излага хората ти на прекомерна опасност, ще го приложиш на практика. Е, ето го плана!

— Той излага теб на прекомерна опасност — беше непреклонният му отговор. — Като моя любовница ти също си част от хората ми.

— Но не толкова ценна — възразих. Болката, която до този миг дори не бях осъзнавала, че съм затаила у себе си, ме накара да изрека

следващите думи: — Сам призна, че никога няма да ме обикнеш, така че ако нещо се случи с мен, няма да ти е особено трудно да си намериш друго гадже. Марти обаче наистина ме обича и е най-добрият ми приятел. Отказвам да го изоставя.

Очите на Влад станаха чисто зелени. Стоеше толкова неподвижно, че почти ми причиняваше болка да го гледам. Нито дъх, нито потръпване на най-малко мускулче смущаваха красивата му застинала фигура. Дори погледът му не трепваше. Никое живо същество не бе способно да се вкамени така и по този начин той сякаш ми показва колко голяма и непрекосима е бездната, която ни дели.

— Хората ми ще продължат да претърсват местността — заяви той след мълчание, в което имах чувството, че някой нарязва чувствата ми с нож. — От утре ще започнеш да обикаляш къщите на видните вампири, живеещи наблизко, в търсене на следи от същината на Жилегай. Все някой трябва да му помага. След като открием кой, ще намерим и прескъпия ти приятел. — С тези думи той се отдалечи, хвърляйки една последна изпепеляваща забележка през рамо: — Ако имаш нужда от нещо тази вечер, ще бъда в тъмницата, занимавайки се с онова, което умея най-добре.

ГЛАВА 36

Доволна бях, че Влад е зает с отвратителната си задача и че напълно в свой стил, ще ѝ отдаде цялото си внимание. Това ми даваше време да премисля последното ни счепкване, без да се тревожа, че може да чуе мислите ми. За да се поотпусна, си взех вана и изпих три чаши вино, докато мълчаливо си признах истинската причина за злъчта, която изпитвах към него тази вечер. Не бе просто раздразнение, задето отхвърли плана ми. Беше, защото бях направила възможно най-глупавото нещо на света — бях започнала да се влюбвам в мъж, който никога нямаше да ме обикне. Е, да, Влад може и да държеше на мен по някакъв свой начин, но никога нямаше да допусне отново да бъде емоционално уязвим, като обича. С типичната си брутална откровеност той ми го бе заявил от самото начало. Мислех, че мога да го приема, ала ето че неусетно и за мен, този сложен, омагьосващ и нередко ужасяващ мъж ми беше влязъл под кожата толкова дълбоко, че бе пронизал сърцето ми. И ето че сега не бях сигурна дали ми беше достатъчно да имам само част от него, но никога и целия. А най-отвратителното бе, че въпреки това не исках да се откажа от него.

Може би не само аз притежавам ясновидски умения, помислих си. Освен ако нещо не се променеше драстично, Марти щеше да се окаже абсолютно прав в предсказанието си, че Влад ще разбие сърцето ми.

Последното, което исках да правя, бе да спя, но ако на другия ден щях да използвам уменията си, за да открия Жилегай, мисълта ми трябваше да е ясна. След няколко часа, прекарани в неспокойно мятане в леглото, тъкмо бях започнала да се унасям, когато остро потропване по вратата ме сепна. Влад не би почукал, а Максимус беше зает да му помага с играта на „скрий нажежения ръжен“ с пленения главорез на Жилегай.

— Лайла. — Гласът на баща ми, последван от още няколко почуквания. — Пусни ме да вляза. Трябва да поговорим.

Гретчен, помислих си и простенах наум. Вероятно беше разказала на татко какво бе чула по-рано. Защо не бях помолила Влад да я хипнотизира да си държи устата затворена?

Станах, наметнах един халат върху копринената си нощница и отворих. Баща ми влезе и обходи с бърз, ала непропускащ нищо поглед стаята ми, която представляваше по-малко, по-светлозелено и по-женствено копие на спалнята на Влад.

— Къде е той? — попита без никакво предисловие.

— Измъчва един враг, заловен в битка по-рано днес — отвърнах аз, също толкова безцеремонно.

— И това е мъжът, за когото рискуваш живота си?

Хю Далтън притежаваше суров, хладнокръвен поглед, който дори някои сто години по-стари вампири не бяха успели да усвоят, и ето че сега го насочи към мен с пълна сила. Ала без никакъв успех.

— Не, рискувам го заради себе си, заради Марти и заради едно симпатично момче, което наскоро помогна да ме спасят, а след това загина от ръката на вампира, за чието унищожаване се опитвам да помогна.

Баща ми се завъртя в полукръг и направи няколко крачки назад. От накуцването стъпките му бяха по-къси и нямаха пластичността на някогашните му по войнишки прецизни движения.

— Ти си в правото си да ме мразиш. — В погледа, който ми хвърли, имаше болка, челюстта му беше стисната. — Разочаровах майка ти, а след злополуката трябваше да бъда до теб. Аз... в началото част от мен те обвиняваше за станалото. Безспорно си го разбрала, след като си ме докоснала, но дълбоко в себе си никога не съм хранил съмнения чия в действителност е вината за това, че майка ти ме напусна, и за смъртта ѝ. Моя. Така че, моля те, въпреки че Марти ти беше по-добър баща от мен, не се забърквай с още вампири, за да го спасиш. Продължавай да ме наказваш, аз го заслужавам. Но не се излагай на още по-голяма опасност от тази, в която вече се намиращ.

Истината, която и двамата знаехме от години, най-сетне беше изречена на глас и сега, когато думите увиснаха във въздуха, усетих как една тежест вътре в мен олеква. Бях казала на Влад, че да говоря за най-големия грях на баща ми, е болезнено, без изобщо да си дам сметка, че пренебрегвайки раната в себе си, я бях оставила да загной. Спомени, за които не си бях позволявала да мисля, изведнъж изскочиха

на повърхността, като кадри от кинопреглед: четиримата събирахме мидички на брега във Вирджиния, когато татко беше разквартируван близо до Вашингтон. Ето че Гретчен, която бе само на осем години тогава, падна в пясъка, превивайки се от смях, докато аз я учех да се премията през глава. Татко ни вдигна и ни завъртя в кръг. Двете с Гретчен запищяхме от удоволствие, а мама го скастри през смях и му каза да ни остави на земята, преди да ни се е завил свят.

Щастливото семейство, което бяхме някога, бе разбито на парченца, ала счупените неща можеха да бъдат оправени. Аз бях доказателство за това. Ние всички сме повече от сбора на греховете си, беше казал Влад. Ако исках да се освободя от бремето на най-грозното си дело, трябваше да простя на баща ми неговото.

— И двамата я разочаровахме. — Гласът ми беше дрезгав от болката на спомените. — Но ако мама беше тук, щеше да ни каже да го надмогнем най-сетне. И че нищо не е по-важно от това, семейството ни да остане заедно. А аз... искам да я послушам така, както не го правех тогава.

Татко ме сграбчи и ме притисна до гърдите си, въпреки електричеството, което разтърси тялото му. Бастунът му тупна на земята, когато обви и двете си ръце около мен, а аз зарових лице в рамото му, както правех като малка, и отвърнах на прегръдката му, като внимавах да държа дясната си ръка настрани, тъй като си бях свалила ръкавиците, преди да си легна. Беше минало толкова време, откакто не бях прегръщала баща ми, вдъхвайки познатия мирис на афтършейв и одеколон „Олд Спайс“, ала сега годините сякаш се стопиха и се превърнаха в месеци.

Най-сетне го отгласнах нежно от себе си и посочих ранения му крак.

— Случайна бомба взриви конвоя ти на парчета и те осакати, но въпреки това ти изпълзя при оцелелите, стреляйки, за да отвлечеш огъня от тях. — Усмихнах се вяло. — Ще помогна на Влад да открие вампира, отвлякъл Марти, ала не защото го смятам за по-добър баща от теб. А защото съм дъщерята на мъжа, отказал да изостави хората, за които се чувствал отговорен, дори когато бил облян в кръв и можел единствено да пълзи, а врагът имал числено превъзходство.

— Господи, упорита си като майка си — каза той с прегракнал от чувства глас.

Засмях се, въпреки че очите ми се замъглиха от сълзи. Чувството за вина бе направило спомените за мама прекалено болезнени, но сега беше прекрасно да си припомня най-различни страни от характера ѝ.

— Ама наистина беше упорита, нали?

Баща ми отвори уста, за да отговори, ала в този миг Влад влезе в стаята. Не изглеждаше учуден да го завари тук — вероятно ни беше чул да говорим, докато е идвал насам.

Татко вдигна бастуна си и се изпъна в целия си висок ръст. След това впери във Влад поглед, който би накарал един по-слаб човек да се сгърчи.

— Не ме е грижа кой или какво си. Не съумееш ли да я защитиш, докато я използваш като издирвателно устройство, ще намеря начин да те убия.

Колкото и корав да беше Хю Далтън дори сега, това беше все едно домашна котка да заплашва бенгалски тигър. За негова чест, Влад не се разсмя, нито пък му отправи някоя от очарователно смъртоносните си усмивки.

— О, аз винаги защитавам своето — отвърна той с тон, който ме накара да помисля, че говори и на мен.

Татко ме погледна, въздъхна по начин, от който ставаше ясно, че изобщо не одобрява тази връзка, а после си тръгна. Прошарената му глава бе гордо вдигната, въпреки че останалата част от тялото му вече не можеше да се изправи както някога. Затворих вратата след него, но не се обърнах веднага, несигурна дали не бях приключила с една конфронтация само за да се изправя пред друга.

— Свърши ли вече? — попитах неутрално.

— Аз — да. Другите — още не — долетя отговорът му, последван от шумолящ звук, а няколко секунди по-късно — от шума на течаща вода.

Сега вече се обърнах. Дрехите и обувките му бяха на купчинка на пода, а той беше под душа. Не си беше дал труда да запали осветлението, но вратата беше отворена и освен това беше избрал да се изкъпе в моята стая. Не в своята. За Влад това бе толкова красноречиво предложение да се присъединя към него, колкото и най-официалната покана.

Не биваше. Най-разумното в случая би било да си легна и да преспя над всички тревоги, които имах за връзката ни. Вместо това

отидох в банята, запалвайки осветлението по пътя си. Стъклената душ-кабина не скриваше нищо от погледа ми.

Главата на Влад беше точно под струята, тъмнокестенявата му коса изглеждаше по-дълга заради водата, която шуртеше през нея. Червени вадички бързо избледняваха и ставаха розови, а после съвсем бистри, докато водата отмиваше кръвта, просмукала се през дрехите му. По настръхналите зърна на гърдите му се досетих, че водата е студена, ала въпреки това от тялото му се вдигаше лека пара. А то изглеждаше още по-изкусително сега, когато влагата подчертаваше всяка линия, вдлъбнатина и изпъкналост по него. Дълги крака с яки мускули подчертаваха хълмчетата на едно дупе, което направо предизвикваше да го зяпнеш. Кое то и направих, поне докато той не взе сапуна и не започна да се търка с него. Облачета бяла пяна полепваха по жилести ръце, покриваха широки рамене, събираха се в улейчето на изваяните гърди, плъзваха по съблазнителната тъмна диря, прекосяваща стомаха му, и увенчаваха косъмчетата на слабините му.

Погледът ми се спря там, а когато насапуниса плътта, която се издължи и наедря под ръката му, ниско в тялото ми нещо затуптя. Кипящата мъжественост на Влад можеше да се сравнява единствено с невероятната му сила и макар че аз не можех да се меря с никоя от тях, той ме привличаше както пламъкът привлича нощната пеперуда. Без да му мисля, свалих първо халата, а после и нощничката си.

Когато срещнах очите му, видях, че са яркозелени и хищнически. По тялото ми пробяга тръпка, която нямаше нищо общо с това, че бях гола в хладната стая. Никой никога не ме беше гледал по този начин. Сякаш вече ме притежаваше, телом и духом, а аз бях единствената, която все още не го беше разбрала. Движейки се като насън, аз се пъгнах под душа и ахнах, когато Влад ме притегли към себе си. Водата беше ледена, ала кожата му пареше, а шокът от смесицата на вкочаняващо студено и изпепеляващо горещо бе усилен още повече от страстната му целувка. Устата му беше нажежено до бяло блаженство, езикът — гъвкав като змия, силните му ръце разпалваха желание навсякъде, където се докоснеха. Ноктите ми се впиха в мускулестия му гръб и той се изсмя гърлено, когато електричеството ми го разтърси.

— Обожавам как възбудата усилва умението ти — изръмжа, плъзвайки устни надолу по шията ми. — Когато си на път да свършиш,

цялото ти тяло вибрира. Най-невероятното нещо, което съм изпитвал някога.

А после засмука мястото, което бе пробил със зъбите си три дни по-рано. Дупчиците се бяха затворили, ала искри еротична наслада се събраха под устните му, напомняйки ми колко прекрасно бе усещането от зъбите му, потънали там. Преди да си дам сметка какво правя, вече се бях изправила на пръсти, уловила главата му, за да го притисна поплътено до себе си.

Нов смях, този път мрачно властен, а не развеселен.

— Казах ти, че ще жадуваш ухапванията ми. — А после почувствах одраскване от внезапно издължени зъби. — Това ли искаш?

Да, точно това исках и между предизвикателния допир на зъбите му и безмилостно умелите му ръце едва успях да се задържа на крака. Желанието правеше костите ми меки като разтопен восък, а влагата между краката ми далеч не беше само от струята на душа, а чувственото тържество в гласа му събуди нещо първично у мен. Да, беше ме накарал да жадувам ухапването му, целувката му, както и други неща, които никога не можех да получа от него, но отказвах да бъда единствената, която се дави в желание.

Коленичих и улових втвърдената му плът с лявата си ръка. Никога не го бях правила, но го бях виждала през очите на други хора и ми се струваше съвсем просто. Поех връхчето на възбудата му в устата си и прокарах език по пламналата кожа, която бе по-мека от кадифе, ала едновременно с това — корава като мрамор. Нещо средно между стон и съска не се разнесе над мен, а после ръката му докосна бузата ми.

— Не спирай.

Думите бяха заповеднически, но не и тонът му. Той беше пропит с настойчивостта на молба. Никога не бях чувала Влад да стигне по-близо до това, да каже „моля“. Усетих как се усмихнах вътрешно. Кой имаше онова, което другият искаше сега?

Смехът му завърши с дрезгава нотка, когато го поех по-дълбоко, усещайки слаб, но не и неприятен вкус на сапун. Зъбите ми се притиснаха в него, а езикът ми се изви около коравата плът, която бавно изпълваше устата ми. Най-сетне трябваше да спра, макар да имаше още. Студената вода ме караше да треперя, ала топлите бедра на Влад се опираха в гърдите ми, горещите му ръце бяха заровени в

косата ми, а с устните си усещах пулсиращата му пареща мъжественост, така че тези части от тялото ми пламтяха в прекрасен огън. Такива контрасти, както винаги с Влад, ала точно в този миг не бих променила абсолютно нищо.

Отдръпнах се също толкова бавно, колкото го бе сторил и той първия път, когато правихме любов, и при този спомен нещо се сви и запулсира дълбоко в мен. След това отново го поех в устата си и този път — под съпровода на стон. Звучеше по същия начин, както и когато беше в мен, и тялото ми реагира мигновено. Гърдите ми натежаха, зърната ми се втвърдиха, внезапно станали почти болезнено чувствителни, слабините ми затуптяха, а по вътрешната страна на бедрата ми се разля влага. Възбудата ме накара да започна да движа главата си малко по-бързо и да го смуча малко по-силно. Пръстите му се вкопчиха още по-здраво в косата ми, а едва доловимият вкус на сапун бе изместен от нещо солено.

— Да. Точно така.

Гласът му беше дрезгав, а следващите думи, откъснали се от гърдите му, не бяха на английски. Аз усилих скоростта и натиска. Стоновете му се учестиха и той още повече набъбна в устата ми. Бедрата му се удряха в мен. Харесваше ми как ръцете му ме стискат, защото това ми напомняше начина, по който аз бях впила ръце в него, когато неговите устни ме даряваха с наслада. Исках и той да почувства същата неконтролируема страст, затова се притиснах още по-плътно в него и го засмуках още по-силно, простенвайки на свой ред под възбуждащото търкане на бедрата му в щръкналите ми зърна. Влага покри онези части, които не можех да достигна, докато се движех все по-бързо, стисвайки крака, когато туптенето между тях стана почти нетърпимо.

Изведнъж вече не бях на колене, а в ръцете му. Усетих хладния допир на плочките до гърба си, когато той вдигна краката ми и ги уви около кръста си, притискайки ме до стената. След това устните му се впиха в моите, заглушавайки стона, изтръгнал се от мен при допира му до онази част от тялото ми, която болеше от желание. Силен тласък накара всяко нервно окончание в мен да изригне от заслепяващо удоволствие и едва не ме накара да изпищя. Бях толкова влажна, че той влезе докрай, а когато започна да се отдръпва, аз се притиснах в него, в безмълвна молба за още.

Усетих как се усмихва — толкова широко, че за миг целувах единствено зъбите му.

След това се изви напред, толкова мощно, че тазът му се отърка в клитора ми, изпращайки нови спирали от екстаз в мен. Аз изскимтах в устата му, докато се блъсках в него, бедрата ми се увиха още по-плътно около кръста му, а ръцете ми се вкопчиха в шията му. Всеки нов тласък усилваше удоволствието, подръпвайки невидими струни вътре в мен, докато накрая цялото ми тяло сякаш зазвънтя от екстаз. Целувките му бяха наркотик, от който никога не исках да се откъсна, ала когато започна да ми се завива свят, трябваше да спра за миг, за да си поема въздух.

Той свали дясната ми ръка от врата си и я поднесе към устата си.
— Погледни ме, Лайла.

Дори не бях забелязала кога съм затворила очи. Сега повдигнах клепачи и усетих как дъхът ми спира. Косата на Влад се бе разстлала по раменете му, тъмна и влажна, мускулите му се издуваха при всеки тласък, изтръгващ стенания от гърдите ми, а очите му грееха толкова ярко, че сякаш гледах право в слънцето. Погледът му ме задържа по-сигурно, отколкото ръката му под ханша ми, когато той обърна дланта ми и впи зъби в хълмчето под палеца.

Звукът, откъснал се от мен, бе почти животински. Точно така ме караше да се чувствам — необузdana, без задръжки, а когато горещината се плъзна надолу по ръката и бавно се разля из останалата част от тялото ми, тези усещания се усилиха още повече. Исках още от ухапването, допира, тялото му и най-вече от стихийността в погледа му, докато преглъщаше кръвта ми. Исках всичко това, и то сега.

Ето защо не можах да потисна недоволното скимтене, когато вампирските му зъби се прибраха прекалено скоро и той пусна ръката ми.

— Твой ред е — промълви гърлено и като ухапа китката си, я поднесе към устата ми.

Все така потънала в първичния му поглед, аз преглътнах, без да се колебая — нямах нищо против острия металически вкус, защото това беше неговата кръв. Спрях едва когато бях облизала и последната капка, а раната се затвори. Щом това стана, той отново се ухапа и този път аз сама придърпах ръката му към себе си, смучейки жадно, без да откъсвам очи от неговите.

Усмивката, която ми отпрати, беше изтъкана от похот, дива и неподправена. Движенията му станаха по-яростни, по-бързи, превръщайки стоновите ми в накъсани викове. Когато раната му се затвори за втори път, аз пуснах китката му и притеглих главата му към моята. Езикът му нахлу в устата ми с еротичната бруталност на тласъците му, а аз посрещнах и двете с еднаква жар. Ако Влад не бе сложил ръце зад главата и ханша ми, стената зад мен сигурно щеше да се пукне от яростния порив, с който той потъваше в мен, ала не ме бе грижа. Кръвта му се разливаше като огън във вените ми и ме изпълваше с още по-голяма необузданост. Нищо не съществуваше извън този миг и докато екстазът разтърсваше цялото ми тяло, дори не забелязвах студа. Единственото, което усещах, беше горещина — навън и вътре в мен.

ГЛАВА 37

Бях предположила, че Влад ще ме придружава във всяка от разузнавателните ми мисии, ала той не го направи. Понякога ме изпращаше в къщата на някой вампир, а сам отиваше в дома на друг, за да ми донесе вещи, които да докосна. Трябваша ми няколко дни, докато разбера защо го прави. Пращаше ме при онези свои съюзници, които бе най-малко вероятно да му изменят, докато той се нагърбваше с опасните вампири. По този начин удържа на обещанието си да разшири търсенето за Марти, като едновременно с това не допускаше да се забъркам в ситуации, които смяташе за прекалено рисковани.

Това бе едновременно дразнещо и трогателно и хвърляше бездруго обърканите ми чувства в още по-голям хаос. Ако Влад наистина беше безсърдечното същество, за което се представяше, щеше да ме използва по най-добрия за себе си начин, поставяйки ме в най-опасните положения. Ала той не го правеше. Кой беше истинският Влад? Онзи, чието сърце никога не бих могла да достигна, или мъжът, за когото моята безопасност като че ли беше по-важна от най-прекия път към отмъщението?

Размишлявах върху това, когато черният джип, в който пътувах, спря пред двукрила желязна порта. Максимус караше, Шрапнел седеше до него, а аз се бях разположила отзад сама. Плътно зад нас караше друг джип, в който имаше още шестима стражи. Намирахме се на около петнайсетина минути от Орадя, ала по онова, което се виждаше през прозореца, никой не би си помислил, че наблизо има кипящ от живот град. Високата порта се издигаше наред гъста гора, а чакълена отбивка, която отвеждаше до нея, почти не се забелязваше от изолирания път, който сам по себе си бе труден за откриване. Собственикът на това място или страшно държеше на усамотението си, или никак не обичаше неочаквани посетители. Каквито бяхме ние тримата.

Максимус свали стъклото от своята страна и натисна един бутон върху командното табло, което се издигаше на няколко стъпки от

земята. Не чух звука от камера, фокусира се върху лицето му, но изобщо не се съмнявах, че сурово красивите му черти са се появили върху някой екран.

— Vlad Tepesh küldÖttei Gabriel Tolvai — hoz jÖttek.^[1]

Разпознах само името на Габриел Толвай, един от съюзниците на Влад, както обикновено — от онези, които той не подозираше, че са се съюзили с Жилегай. И все пак това беше още едно име, което трябваше да бъде зачеркнато от списъка, дори ако Толвай живееше на толкова изолирано място, че единствените му съседи бяха диви животни.

Високата порта се отвори и ние влязохме. След известно разстояние — навярно с размерите на футболно игрище — Максимус най-сетне спря пред внушителна двуетажна къща, боядисана в бяло и с корнизи в цвят охра. Старовремската архитектура изглеждаше по-скоро плод на естетичен избор, отколкото на истинската възраст на къщата, и макар да бе голяма, тя можеше да се побере поне четири пъти в тази на Влад.

До това, което трябва да беше главният вход, стояха двама брадати пазачи с автоматични оръжия. Тъй като в имението живееше вампир, предположих, че в пълнителите има не оловни, а сребърни куршуми. Максимус и Шрапнел не изглеждаха разтревожени. Когато слязохме от колата, те дори не погледнаха към двамата пазачи, които ни отвориха двукрилата врата, и аз реших да последвам примера им. Въоръжената ни охрана също слезе, ала остана до колите, присъствието ѝ бе толкова заплашително, колкото и безмълвно. Както обикновено, щом прекосих прага на къщата, аз започнах да си пея наум най-ужасните песни, които осемдесетте можеха да предложат. Сякаш щях да рискувам да се натъкна неподготвена на някой телепат.

Стройно момче с червеникавокафява коса се приближи към нас от другия край на преддверието. Беше облечено с дънки, маратонки и черно сако върху тениска на „Ед Харди“. Не изглеждаше достатъчно голям, за да може да си поръча алкохол в Щатите, затова доста се изненадах, когато Максимус и Шрапнел наведоха глави в поклон.

— Приеми почитанията на нашия господар, Толвай — каза Максимус официално.

Младежът отвърна с порой от забързани изречения, от които не разбрах и дума. Не беше румънски — вече се бях научила да

разпознавам някои думи на този език — ала на объркването ми много скоро беше сложен край, когато Шрапнел вдигна ръка.

— Влад помоли да говориш на английски пред неговата гостенка, за да може тя да разбира всичко, което се казва.

— Нима? — отвърна Толвай със силен акцент.

Кехлибарените му очи се насочиха към мен. Когато погледнах в тях, се изумих, че го бях помислила за по-млад от мен. В тези очи с цвят на скъпоценни камъни се отразяваше товарът на векове, а начинът, по който ме огледа — от белега на лицето до обувките — красноречиво говореше, че за него обикновените човешки същества нямат абсолютно никаква стойност.

— Ако Влад желае така, ще повтора думите си — рече той, усмихвайки ми се, както би се усмихнала една голяма бяла акула на някой особено охранен тюлен. — Какво се е случило, та Влад изпраща в дома ми най-приближените си стражи, без дори да позвъни по телефона, за да ме предупреди?

— Наскоро четирима вампири подпалиха заведение на Влад в Сучава — заяви Максимус. — Трима от извършителите бяха убити, ала един успя да избяга. Влад моли всички свои съюзници за помощ в откриването на последния от подпалвачите.

Почти невидима усмивка изви устните на Толвай.

— Разбира се, че услугите ми са на негово разположение. Всяко нападение над собствеността на един вампир трябва да бъде отмъстено незабавно, та враговете му да не го сметнат за признак на слабост.

Останах изненадана от завоалираната насмешка в думите му. Толвай не беше в списъка със заподозрени, но Влад може би трябваше да преосмисли мнението си. Шрапнел също не изглеждаше особено възхитен от подтекста на последната му забележка. Погледът му почти бе способен да прогори дупки в измамно младежките черти на Толвай, ала той изобщо не изглеждаше притеснен. Всъщност миг по-късно очите му се спряха върху мен с такова пренебрежение, че той или беше лоялен — макар и пълен със сарказъм — или все още не бе чул за уменията ми.

И двете теории бяха поставени на изпитание, когато Шрапнел попита меко:

— Значи, няма да имаш нищо против, ако Лайла докосне някои вещи в къщата ти?

По лицето на Толвай се изписа недоумение, ала не и тревога.

— Miert? Но защо? — добави веднага на английски.

— Защото Влад иска така — отговори Максимус.

Предизвикателството, спотаено в копринено мекия му тон, не можеше да остане скрито от никого. Толвай присви устни и ако не бяха тези древни очи, би заприличал на тийнейджър, който всеки момент ще се затръшка. В продължение на няколко напрегнати минути не бях сигурна дали няма да откаже. Най-сетне махна с ръка.

— Ако Влад желае така, тя е свободна да го направи. Но ако мога да цитирам американския израз — счупи ли нещо, ще го купи.

Аз свалих ръкавицата от дясната си ръка и погледнах към Максимус и Шрапнел.

— Ще ви кажа, ако открия нещо.

— Какво например? — рязко попита Толвай. — Да не намеквате, че имам нещо общо с този подпалвач?

— Естествено, че не. — Отговорът на Шрапнел беше толкова студен, че можеше да превърне вода в лед. — Но не би ли искал да знаеш, ако зад гърба ти някой от хората ти е нарушил примирieto с Влад?

Аз се отдалечих, оставяйки вампирите да си доказват кой е по-важен.

— Двамата с Влад ще си поговорим за това — процеди Толвай, нарушавайки напрегнатото мълчание.

След това мина покрай мен с мълниеносна бързина и изчезна по стълбите. Ако самата аз бях вампир, мирисът на гнева му, задето претърсват къщата му, сигурно щеше да ме задуши.

Погледнах към Максимус и Шрапнел, свих рамене и продължих натам, накъдето бях тръгнала. Те вече бяха научили, че ми е по-лесно да се съсредоточа, ако не ми висят на главата. Преддверието у Толвай не можеше да се сравнява по внушителност с това у Влад, ала пастелните му тонове ми допадаха повече, отколкото склонността на Влад към по-тъмни, готически цветове. Свих в първата стая, която видях — елегантен салон с камина от бял мрамор и тавани, три пъти по-високи от мен.

Не обърнах никакво внимание на изящните статуетки и останалите предмети на изкуството. Години наред се бях учила кои предмети да избягвам, така че сега не ми беше трудно да избира онези,

в които беше съсредоточена най-много същина. Въпреки че тях непрекъснато ги докосваха, да опитам с лампите и ключовете за осветлението беше немислимо. Значи, оставаха брави, всякакви дръжки, чекмеджета, облегалки за ръце, химикалки, очила и други подобни. След като опипах най-различни предмети, които ми разкриха образи на хранене, секс и някои от суровите наказания, които Толвай налагаше на хората си, аз се преместих в съседната стая. А после — в тази до нея. Максимус и Шрапнел останаха във фоайето, за да не ми се пречкат, докато постоянният сблъсък на спомени с действителност ме караше да се чувствам, сякаш съм взела психотропни вещества.

Тъкмо бях потупала един слънчевожълт диван в четвъртата гостна, когато тя сякаш се разтопи, превръщайки се в стая с циментови стени и дървена врата. Вътре имаше двама вампири, които познавах. Единият беше прикован за стената със сребро, а другият пишеше на един айпад, седнал върху легло от кожи.

Жилегай наклони глава и се изправи. Откакто бях влязла в къщата на Толвай, аз си пеех наум, в случай че наблизко има четци на мисли, и сега песента издаде присъствието ми, преди да успее да прекъсна връзката.

— Малката ми шпионираща ясновидка, чудех се кога ще се върнеш — измърка Жилегай и тръгна към Марти. В ръката му, като по магия, се появи нож. — Изпусна част от веселбата, ала не цялата.

— Не е нужно да го нараняваш — помислих си, готова да кажа всичко, само и само да предотвратя онова, което знаех, че е на път да се случи. — Аз, тъъ... вече искам да мина на твоя страна.

Усмивката на Жилегай беше толкова твърда, че можеше да среже дори лед.

— Ако е така, защо криеше мислите си зад онази песен... Лайла?

Дори не обърнах внимание на това, че използва истинското ми име. Както Влад беше казал, беше въпрос само на време Жилегай да хване следата ми.

— Наоколо може да има и други телепати — импровизирах. — Ако е така, те не могат да уловят всичките ми мисли под музиката, но въпреки това рискувам живота си, като се свързвам с теб, което би трябвало да е доказателство, че не се шегувам.

Жилегай не знаеше, че се бях свързала с него случайно, ала същността му, отпечатана върху облегалката на един стол, беше

толкова силна, че бе подействала като чат програма.

— А! — Жилегай сякаш мислеше над думите ми. А после добави: — Къде отиде лоялността ти към Цепеш? Последния път, когато говорихме, ми се видя направо непоклатима.

Започнах да претърсвам ума си за някаква причина, която да му се стори достоверна.

— Нещата се промениха оттогава. Ти ме предупреди, че Влад се преструва на мил, и беше прав.

Най-добрите лъжи са онези, които съдържат зрънце истина, беше ми казал Марти веднъж. Залових се за това и продължих, скривайки мислите си зад неспирно повтарящия се текст на песента.

— Влад дори ме прелъсти, за да ме накара да се привържа емоционално към него, ала от първия ден, в който ме доведе в къщата си, неговите хора са следили семейството ми. Когато ти отвлече Марти, той ги залови, за да ги използва като оръдие срещу мен. Само че не е познал — със семейството ми сме отчуждени от години. Марти е единственият, за когото ме е грижа. Ето защо задигнах нещо твое и се свързах с теб веднага щом се озовах тук.

— И къде е това „тук“, Лайла? — попита Жилегай спокойно.

Лъжите ми бяха сработили толкова добре, а ето че сега ме бяха уловили в капан.

Не отговорих и той прокара ръка по лицето на Марти в подигравателна милувка. Приятелят ми не каза нищо, ала едва забележимо поклати глава. Дори след всичко, което Жилегай му беше причинил — и което тепърва му готвеше — той не искаше да се издам. Наистина беше най-верният приятел, който имах.

Въпреки това не можех да предам Влад, да не говорим пък да стана причина за смъртта на Максимус и Шрапнел, които нямаше да му позволят да се докопа до мен без битка.

— Не мога да ти кажа — помислих в отговор, макар че стомахът ми се сви на топка.

Жилегай изцъка с език.

— Колко жалко.

А после ножът проблесна. Марти се преви, доколкото позволяваха оковите му. Нещо гъсто и червено опръска пода.

— Спри! — изревах наум.

— Ще го направя, когато ми кажеш къде се намираш.

Ножът отново проблесна и подът бе облян с още кръв. От гърдите на Марти се откъсна писък, който щеше да ме преследва в най-страшните ми кошмари.

— Не мога! — изкрещях. — Максимус и Шрапнел са с мен. Ако дойдеш, ще ме убият, но няма да ти позволят да се добереш до мен.

— Максимус и Шрапнел? — Това накара Жилегай да спре, ала не от страх. А от неприкрито задоволство. Очевидно току-що бях поставила черешката върху бездруго вкусната торта на положението, в което се намирах.

— Да, и ако разберат, че имате числено превъзходство, ще ме убият — повторих, мъчейки се да открия причина, която да го разубеди. — Мъртва не мога да ти бъда полезна, така че ми дай малко време. Влад ме изпраща напред-назад, както сигурно си чул. Веднага щом обстоятелствата са малко по-подходящи, ще се свържа с теб.

Жилегай се извърна от Марти и се взря там, където биха били очите ми, ако бях срещу него.

— Добре. — Толкова бях изумена, че за миг всичко се изличи от съзнанието ми. — Но ако ме лъжеш — продължи той, — приятелят ти ще бъде подложен на такива страдания, че адът ще бъде облекчение за него, когато най-сетне го убия.

Това, че не вярвах в ад и рай, не ми попречи да потрепера при тази заплаха.

— Не те лъжа. Ще се свържа с теб веднага щом не ме охраняват толкова зорко. Влад вече започна да отпуска юздите, като ме оставя да излизам без него.

Страхът за Марти придаваше на всяка моя дума илюзията за достоверност. След един дълъг миг Жилегай ми отпрати поредната вледеняваща усмивка.

— Разполагаш с една седмица, за да ми съобщиш място, откъдето да те взема. Ако ли не, приятелят ти ще трябва да плати за твоята измяна.

— Ясно — уверих го наум, потискайки съмненията за това, как щях да го направя.

Погледът на тъмнокафявите му очи сякаш се опитваше да проникне до дъното на душата ми.

— Значи, скоро ще се чуем отново, Лайла.

Аз прекъснах връзката и се свлякох на колене, докато в главата ми все така ехтяха песни от едно десетилетие, когато косите на рокаджиите бяха по-дълги от тези на приятелките им. Отвратителната сива стая бе заменена от бледосини, жълти и прасковени багри, през високите прозорци струяха ярките лъчи на зимното слънце. Страх, че току-що бях обрекла Марти на ужасяваща смърт, се бореше с решимост.

Можеш да го направиш, не спирах да си повтарям. Някой в дома на Толвай бе свързан с Жилегай. Щяхме да открием кой, Влад щеше да го разпита, както само той умееше, щяхме да разберем къде се намира Жилегай и да спасим Марти. Повтарях си го, докато не се накарах да си повярвам.

Нападението връхлетя по-малко от двайсет минути по-късно.

[1] Габриел Толвай, пусни пратениците на Влад Цепеш да влязат. (Унг.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Все още претърсвах къщата на Толвай, за да видя дали няма да открия с кого е в съюз, когато първият прозорец се пръсна на парчета. Бях преживяла достатъчно, за да не се заблуждавам, че е просто случайност, затова се втурнах към Максимус и Шрапнел. Само за няколко секунди, които ми трябваша, за да ги видя в преддверието, къщата вече беше под пълна атака.

Парчета стъкло се разлетяха навътре под напора на вампирите, нахлули през тях, връхлитайки от всички страни върху двамата мъже във вестибюла. Гърмежите от автоматично оръжие, разнесли се отвън, ме накараха да се хвърля на пода. Щом се озовах на земята, замръзнах, чудейки се дали трябва да се опитам да им помогна, или така само ще им преча. Решението ми беше взето изведнъж, когато най-неочаквано някой ме сграбчи изотзад, стисвайки дясната ми китка в желязна хватка. Който и да бе той, от устните му се откъсна ругатня, когато електричеството ми се вля в него. За съжаление, не можах да го ударя както трябва. Не можех дори да се свържа с Влад и да му кажа за нападението, защото ръката ми беше обездвижена.

А после един глас със силен акцент каза:

— Стига си се съпротивлявала! Жилегай ми нареди да те защитавам.

Толвай. Не някой от хората му заговорничеше с Жилегай. А лично той. Нищо чудно, че Жилегай бе отстъпил толкова лесно, когато отказах да му обясня къде се намирам. Толвай не се беше махнал, защото бе бесен, че претърсват къщата му, а за да съобщи на Жилегай за неочакваното ни посещение. Ето откъде бе разбрал къде да нападне. Когато го видях да прави нещо над онзи айпад, навярно беше организирал атаката.

Толвай ме повлече по стълбите и ме напъха в дрешника на една стая на втория етаж. Междувременно шумът от битката продължаваше. От виковете и от начина, по който стените и подът се тресяха, разбрах, че Жилегай е изпратил многочислена сила.

Максимус, Шрапнел и останалите стражи бяха обречени. В очите ми пареха сълзи, ала отказвах да се изправа пред врага си разплакана. Зачаках, надявайки се, че Толвай ще охлаби хватката си около китката ми достатъчно, за да мога да направя нещо, но той не го стори.

Виковете и трусовете най-сетне престанаха и тишината, която ги последва, ме удави в прилив на ужас. Дали Максимус и Шрапнел все още бяха живи? След това нечий глас каза нещо, естествено — не на английски. Толвай отвърна на същия език и думите му прозвучаха облекчено.

— Какво? — попитах.

Той не отговори, което не ме учуди, но се отдръпна, сякаш това, че бе принуден да стои толкова близо до мен, му беше противно. Преди да успея да изпратя струя електричество в него или да се свържа с Влад, пред мен изникна зловещо позната фигура.

— Ето че отново се срещаме — измърка среброкосият вампир, който ме бе оставил да умра в горящия клуб.

Дори не видях юмука му. Почувствах единствено експлозия от болка, която погълналият ме мрак бързо угаси.

Нямах представа колко дълго бях останала в безсъзнание, но когато се събудих, в устата си усещах химически вкус, а в китките и глезените ми се впиваха въжета. В което нямаше нищо учудващо. Виж, това, че главата ми не тупти от болка, ме изненада, поне докато не си припомних колко много от кръвта на Влад пиех напоследък. Това несъмнено ускоряваше възстановяването ми. Но не можеше да ми помогне срещу вледеняващия студ. Зъбите ми начаса затракаха, ала преди още някоя мисъл да бе успяла да ми мине през ума, започнах да си рецитирам текста на песента на „Райт Сед Фред“ „Твърде съм секси“. Вярно, не беше от осемдесетте, но повторена до безкрай, бе достатъчно дразнеща.

Когато се осмелих да отворя очи, не видях сиви циментови стени, Жилегай или Марти. Намирах се в нещо като обор или конюшня, откъм покритата със слама земя се носеше силен мирис на коне и бях гола, ако не се броеше жулещото одеяло, с което бях увита.

И освен това не бях сама.

Среброкосият вампир се бе изтегнал върху вратата на отделението, в което лежах, пазейки равновесие с лекота върху тясната

ивица дърво. Усмивчицата, с която сведе поглед към мен, щеше да е достатъчна, за да ме накара да потрепера, дори да не зъзнях от студ.

— Някой друг ли очакваше? — попита той.

Едно-единствено *Мамка му!* се промъкна в главата ми, преди да го погребва под строфи за това, как съм твърде секси за ризата си... не че в момента носех такава. Само защото не го виждах, не означаваше, че Жилегай не е наблизил, заслушан в това, което става в главата ми.

— Всъщност да — отвърнах и гласът ми щеше да прозвучи съвсем гладко, стига зъбите ми да не тракаха. — Къде е Жилегай?

Среброкосият скочи от вратата, естествено — приземявайки се съвършено. Беше облечен подходящо за студеното време — дълго велурено сако над кремав пуловер и шоколадовокафяви панталони от рипсено кадифе. Ала онова, което привлече вниманието ми, бяха ръкавиците му. Беше надянал съвсем същите големи, работни ръкавици, които използвах и аз, преди Влад да ми поръча специално пригодения чифт. А освен тях в ръцете си държеше дървен чук и нож, който изглеждаше изработен от слонова кост.

Предишното *Мамка му!* бе повишено в *По дяволите!*

— Казала си на Жилегай, че си размислила и искаш да минеш на негова страна, но той все още не ти вярва — весело отвърна вампирът. — Докато не се убеди, че казваш истината, няма да допусне да се доближиш до него, в случай че се опиташ да повикаш Влад и да го нападнете.

Заповядах си да не показвам страх, ала сърцето ми сякаш беше слязло в петите.

— Как очаквате да повикам Влад, когато у себе си нямам нищо негово, чрез което да се свържа? И най-вече, как бих могла да убедя Жилегай в искреността си, ако не мога дори да се доближа до него?

Усмивката на вампира стана още по-широка и той подхвърли оръжията си във въздуха, преди отново да ги улови.

— Ето къде се намесвам аз.

Точно отговорът, който бях очаквала... и от който се бях ужасявала. Дори се бе погрижил да избере инструменти за мъчение, изработени от дърво и кост, а не от стомана, която провеждаше електричество. А ако част от напрежението ми все пак успееше да се промъкне, ръкавиците щяха да го предпазят. В гърдите ми се настани отчаяние. Искала бях да се предам на Жилегай, за да му заложим

капан, ала Влад бе отхвърлил плана ми с аргумента, че Жилегай няма да ми повярва и ще ме измъчва, за да изкопчи истината. И ето че се бе оказал прав.

— Да не си я докоснал! — изкрещя познат глас.

Огледах се наоколо, ала стените бяха толкова високи, че не можех да надникна в нито едно от другите отделения в конюшните.

— Да, доведох и него — каза среброкосият. — Съмнявам се, че си особено корава, но веднъж вече ме изненада. Така че, дори да си в състояние да понесеш онова, което ще ти причиня, бас държа, че ще те прекърша с онова, което ще сторя с него.

— Защо просто не запалиш двата си фара и не използваш вампирския си хипнотизъм, за да разбереш дали не съм двоен агент? — сопнах се, решила да опитам друга тактика.

Той се изсмя.

— Защото Марти ми каза, че заради състоянието си редовно пиеш вампирска кръв. — Той потупа крайчеца на окото си. — Което означава, че тези няма да ти подействат.

Много добре го знаех и именно затова го бях предложила, с надеждата да го заблудя с отговорите си. Бях заложила на това, че Марти не им бе казал за нуждата ми да пия вампирска кръв, и ето че доверчивостта ми се бе обърнала срещу мен. Май всички рискове, които бях поела, се бяха обърнали срещу мен. Мощни тръпки разтърсваха тялото ми и изведнъж през главата ми мина зловещата мисъл, че от студа кръвта ми ще тече по-бавно, когато среброкосият започне да ме кълца.

Ръкавиците ми ги нямаше, а китките ми бяха вързани за два различни дървени стълба, но въпреки това все още можех да докосна дясната си ръка с върха на пръстите. Възможно най-незабелязано ги прокарах по хълмчето под палеца ми и нишката на Влад изскочи като пламък изпод пръстите ми, ала тя беше единствената. Среброкосият трябва да бе използвал собствените си ръкавици, за да ме пренесе дотук и да ме завърже.

Лошите новини идваха една след друга. Бях уверила Влад, че дори вързана и гола, ще успея да му кажа къде се намирам, но бях разчитала, че Жилегай ще ме отведе в собственото си скривалище. А не че ще бъда завлечена от неговия подчинен в някаква конюшня,

където единственото, което можех да извлека от дървото под ръцете си, идваше от коне.

Вампирът смъкна одеялото от мен. Мястото не беше ветровито, ала въпреки това студът ми подежда като удар с юмрук. И преди това бях имала чувството, че замръзвам, но без нищожната помощ на одеялото тялото ми се затресе толкова силно, че въжетата около китките и глезените се впиха в кожата ми.

На гадняра или му харесваше да гледа как всяка част от мен подскача, или прелюдията към същинското мъчение страшно му допадаше. В очите му с цвят на метличина се появиха изумрудени пръски, докато ме оглеждаше.

— Откъде ли да започна? — зачуди се той на глас.

Марти отново закрещя, като ругаеше и се кълнеше, че ще си отмъсти, ако този тип ме докосне дори с пръст. Това сякаш още повече развесели другия вампир. Отчаянието ми стана толкова голямо, че ме задави. Вярно, можех да се свържа с Влад, но единственото, което бих успяла да му кажа, бе, че се намирам в конюшня. Дори не знаех дали все още съм в Румъния, нито пък колко дълго бях останала в безсъзнание, за да му дам поне някаква представа в какъв радиус да търси.

Ето какво става, когато решиш, че можеш да надхитриш някого, който е с векове по-стар от теб — подразни ме едно жлъчно вътрешно гласче. — След всичките ти големи приказки, и ти, и приятелят ти ще умрете, и не можеш да сторис нищо, освен да пициш.

Майната ти, помислих в отговор и усетих как в мен се надига нещо твърдо като стомана.

Този мрачен вътрешен глас беше отговорен за най-ужасните ми грешки, като това, да издам изневярата на баща си — не от обич, а за да му направя напук, да си прережа вените и да се махна от семейството си, след като се оправих. Нямах да му позволя и този път да направлява действията ми. Да, всичките ми планове се бяха провалили, значи, просто трябваше да си съставя нови. Вярно, можех и да умра, но щях да се боря докрай.

— К-к-как се казваш? — Зъбите ми тракаха толкова силно, че заеквах.

Той изсумтя.

— Опитваш се да спечелиш време, а? С мен няма да се получи.

— Н-н-не се опитвам да спечеля в-в-време, н-н-но ако ще м-м-ме измъчваш, би т-т-трябвало да си говорим на м-м-малки имена.

Той се изсмя. При други обстоятелства някой с неговите приятни черти, наситеносини очи и тяло на бегач би ми се сторил привлекателен, но никой не може да изглежда секси, когато се кани да те накълца на парченца, сякаш си сочна пържола.

— Рожденото ми име е Арон Разван, ала през последните три века се наричам... ъъ... на английски ще бъде нещо като Ренд^[1].

Изобщо не се учудих, че си бе избрал подобен прякор. Никой главорез не би се нарекъл Венчелистче.

— Лайла Д-далтън — успях да кажа някак. Ако затреперех по-силно, нищо чудно някоя кост да изскочеше от ставата си.

Поредната весела усмивка.

— Е, Лайла, това ще боли, но ако открия, че не възнамеряваш да изиграеш Жилегай, ще те излекувам и ще те изпратя при него. — Усмивката му избледня, а очите му станаха напълно зелени. — Но ако наистина се опитваш да ни погодиш нещо, ще съжаляваш.

След това бледият нож от слонова кост се плъзна по рамото ми и аз разбрах, че Ренд е свършил с приказките.

[1] Раздирам, пронизвам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

През последните дванайсет години бях познала достатъчно болка, за да я разделя на степени: лека, умерена, остра, силна, заслепяваща и освобождаваща. Последното може и да звучи странно, но ако сте преминали всички останали фази и все още сте живи, последната — която неминуемо води до сладкото небитие на смъртта — е истинско облекчение.

Сега навлизах в нея за трети път. Също както и предишните два, Ренд много скоро щеше да използва една от огромните спринцовки, които предварително беше напълнил с кръвта си, и да ме принуди да я изпия, изцерявайки пораженията, които сам беше нанесъл, преди да издъхна и да му проваля плановете. Ала в този момент, застанала на границата между живота и смъртта, ме осени момент на кристална яснота.

Единственото, което трябваше да сторя, бе да издържа, докато той се прехвърли на Марти. Все още не ме беше принудил да призная на кого съм вярна и започваше да се дразни. Много скоро щеше да се опита да ме прекърши с помощта на обичта ми към Марти, ала онова, което Ренд не подозираше, бе, че всяка алена капка, която бях преглътнала насила, не само ме лекуваше, но и подхранваше силата ми. Усещах я как нараства в мен, как напират под кожата ми и кипи с клокочеща интензивност, която би ме убила, ако не беше всичката вампирска кръв, която продължавах да пия. Едва успявах да удържам реките от електричество, които опитваха да се излеят през ръката ми. Ако Ренд не бе внимавал много да ме докосва само с оръжията си, които не провеждаха ток, пластмасовите спринцовки и дебелите гумени ръкавици, може би щеше да усети опасността. Ала ето че предпазните му мерки щяха да подпишат смъртната му присъда.

Защото можеше и да не се окаже достатъчно просто да го докосна. Щях да видя най-ужасния му грях, но кой знае дали щях да разбера къде се бе намирал, преди да ме вземе от Толвай.

Единственият начин да науча къде съм — и с повечко късмет да разбера къде бе Жилегай — беше чрез очите на Ренд.

Или, за да бъда съвсем точна — чрез спомените, заключени в костите му.

Почувствах как потъвам в мрак и в същото време го чух да ругае на език, който приличаше на нещо средно между латински и румънски. В следващия миг натика една спринцовка без игла в устата ми и аз отново вкусих студената му кръв. Тя сякаш се превърна в огън, когато се плъзна по гърлото ми и се вля във вените ми.

Конвулсии започнаха да разтърсват тялото ми, докато то се лекуваше, и аз затреперих от прилива на сила и от агонията на хиляди нервни окончания, които се възстановяваха.

— Или казваш истината, или си невероятно издръжлива — промърмори Ренд, този път на английски. — Е, нека разберем кое от двете.

Когато най-сетне успях да проясня погледа си, примигвайки няколко пъти, видях, че вратата зее. Насреща ми, в друго отворено отделение, беше Марти. Не беше вързан за дървените стълбове като мен, ала беше пронизан на много места със сребърни копия. По мъртвешката му бледност разбрах, че не се е хранил от няколко дни, а от прободните му рани едва-едва се процеждаше кръв.

Отравяне със сребро, глад и изцеждане на кръвта — най-ефективните начини за обезвреждане на един вампир. Ренд знаеше какво прави, както вече бе доказал. Ала онова, което едва не съкруши сърцето ми и едновременно с това ме изпълни с животинска ярост, бяха алените вадички по бузите на Марти. Беше плакал, докато слушаше как ме измъчват... толкова, че от розови сълзите му бяха станали червени.

— Надявам се Влад да ти изтръгне вътрешностите и да ги изпепели пред очите ти — озъби се Марти на Ренд.

Среброкосият вампир избухна в смях.

— Виждал съм как го прави. Миризмата е отвратителна.

Марти го заплю.

— Ако наистина си бил толкова близо до него, трябвало е да те убие.

Ренд беше с гръб към мен, така че не можех да видя лицето му, ала тонът му изведнъж стана по-леден от въздуха наоколо.

— О, той ми причини нещо по-ужасно от смъртта. Откъсна ме от вампирското си семейство броещи месеци след като ме превърна, само защото наруших някои от безбройните му тъпи правила. В продължение на десетилетия всички вампири можеха да правят с мен каквото си поискат, докато Жилегай не ме откри и не ме прибра. Но стига сме говорили за миналото. — Той свали гумените си ръкавици и ги захвърли настрани. — Твой ред е.

За миг приятелят ми се скри от очите ми, когато Ренд приклепна, за да е на едно ниво с лицето на Марти с неговите метър и двайсет и пет сантиметра. След това извади сребърен нож от една торба, която лежеше на пода, и го размаха предизвикателно.

— Спомена нещо за изтръгване на вътрешности. Звучи ми добре като за начало. Чувствай се свободна да се обадиш веднага щом решиш, че имаш да ми кажеш нещо, Лайла.

— Не се безпокой за мен, хлапе — задавено каза Марти, ала, макар че гласът му беше дрезгав, тонът му беше решителен. — Всичко ще е наред.

— Ни най-малко — възрази Ренд с неприкрито удоволствие.

О, ще бъде, и още как!, помислих си свирепо и отприщих енергията, кипяща под кожата ми.

Мирис на озон натежа във въздуха, измествайки миризмата на коне, въжето около дясната ми китка се скъса, прорязано от цвърчаща бяла нишка. Пращящият звук накара Ренд да наклони глава на една страна и да ме погледне през рамо.

Насочих всичко, което имах, право към него, съсредоточавайки го в един порив на енергия, от който ръката ми едва не експлодира. Искряща струя се стрелна към тялото на среброкосия вампир, изскочила от мен толкова бързо, че лицето му все още не бе изгубило учуденото си изражение, когато погледна надолу, за да види какво го беше ударило.

— Това ме заболя — ясно каза той.

А после всичко над ключицата му се катурна в сламата. Останалата част от тялото му остана приклепнала пред Марти, все още стискайки сребърния нож в едната си ръка. Отворената рана, където допреди малко се намираха главата, вратът и рамото му, разкри слисаното лице на Марти. Той се взря в тялото на Ренд — и двете му части — а после погледна към мен, отваряйки и затваряйки безмълвно

уста, сякаш него бях обезглавила току-що. Дългата бяла струя, проточила се от ръката ми, изпращя, а после изчезна, насищайки въздуха с нов полъх на озон.

— Из-з-зпроси си г-г-го — заявих през тракащи зъби.

Обзе ме ликуване, но то не бе достатъчно, за да угаси тлеещата в мен ярост. С усилие потиснах порива да призова нова мълния и да продължа да налагам останките на Ренд, докато той не заприлича на сламата под себе си. Кипящата енергия продължи да пулсира в тялото ми, подклаждана от болка, гняв и близо половин литър вампирска кръв.

— Не е сам — изсъска Марти.

По-късно щях да изпитам смущение, задето тази новина ме зарадва. Успях да прережа остатъка от въжетата си тъкмо навреме, за да посрещна гола, ала изправена, мъжа с южняшки вид, който изведнъж се появи между мен и Марти.

Ръката ми се стрелна напред, електричеството в тялото ми — нетърпеливо да бъде отприщено в нов необуздан порив. Ослепително бяла струя изскочи от кожата ми и се вряза в шията на мъжа. Също като при Ренд, главата му тупна на пода преди останалата част от тялото му.

— Още един — прошепна Марти, като продължаваше да се визира шокирано в мен.

Искаше ми се да облека дрехите на един от убитите вампири — както и обувките му — но по пътеката в конюшната вече се чуваха стъпки. Грабнах захвърления конски чул и изскочих през вратата, като се надявах онзи, който приближаваше, да не е забелязал краката на Ренд, стърчащи от отделението на Марти.

От неестествената бързина, с която русокосият мъж се обърна и се отправи в обратната посока, разбрах, че ги е забелязал. Втурнах се след него, протегнала ръка, заповядвайки на остатъка от електричеството да изскочи от мен. Ала нивото му беше спаднало след двете смъртоносни освобождавания. Мълнията, която се вряза в русокосия вампир, го повали на колене, но не можа да го пререже на две. Поколебах се. В крайна сметка аз бях невъоръжена, а той беше нежив. Което означаваше, че нямам никакъв шанс.

В следващия миг потиснах тази мисъл с безразсъдство, родено от отчаяние. Той не можеше да избяга и да предупреди Жилегай. Ако

Максимус и Шрапнел все още бяха живи, това би подписало смъртните им присъди. Нисък волтаж или не, трябваше да го спра.

Вампирът се изправи с усилие. Беше трудно да се каже кое го изненада повече — дълбоката рана, прерязала половината му тяло, или аз, връхлетяла отгоре му, увита в мръсното одеяло. А после беше мой ред да остана слисана, когато, вместо да ме нападне, той залитна и се втурна да бяга... от мен.

Хвърлих се след него, достатъчно бързо, за да не изоставам, благодарение на вампирската кръв в тялото ми и на това, че раната му все още не беше зараснала.

Той изскочи от конюшнията и се озова насред покрито със сняг поле. Слънцето залязваше, но все още беше достатъчно светло, за да видя как извади мобилен телефон от джоба на панталона си. Изпаднала в паника, аз махнах с ръка и една бяла мълния профуча във въздуха, улучвайки телефона така точно, сякаш беше ракетен снаряд. Апаратът се пръсна на парчета, а вампирът хвърли обезумял поглед през рамо и ускори крачка.

Разстоянието между нас се увеличи. При всичките ми засилени умения, все още бях обикновен човек, за разлика от него. След броени секунди щеше да бъде твърде далеч, за да го виждам. А дори това да не станеше, не се ли стоплех, щях да умра. Снегът се врязваше в стъпалата ми като бръснач и въпреки одеялото треперех толкова силно, че започнах да залитам. В последен отчаян опит, аз се прицелих в главата му с дясната си ръка и изпратих цялата си отслабваща енергия към нея.

Ален взрив избухна пред очите ми, сякаш го бях уцелила с пистолет за боя. Той се олюля и се обърна към мен. Именно тогава видях, че задната част на главата му липсва. Въпреки всичко, което бях виждала през годините — да не говорим пък за преживяното днес — усетих, че ми се повдига, ала въпреки това не забавих крачка. Той се строполи на земята. Гъсти, тъмни петна оплискаха снега, но въпреки това не беше мъртъв. Ръцете му посягаха към главата му с некоординирани движения, сякаш някакво късче съзнание го караше да натъпче мозъка си обратно в останките от черепа си.

Стигнах до него след по-малко от минута. Все още изглеждаше замаян, ала част от главата му беше започнала да се възстановява. Много скоро щеше да бъде цял... и вбесен. Коленичих до него,

избягвайки повечето от яростните му движения, и се заех да го претърся. Зъбите ми тракаха толкова силно, че много скоро усетих кръв в устата си, а ръката ми трепереше така, че ми бяха необходими няколко опита, преди да успея да я напъхам в джоба на палтото му. Очите му бяха отворени, ала нефокусирани, звуците, които издаваше — ужасяващо животинско ръмжене. Дори когато няколко от ударите му ме улучиха, аз продължих да ровя из дрехите му. С две ръце щеше да ми бъде по-лесно, но не можех да губя време в това, да преживявам греховете му.

Нещо във вътрешния джоб на палтото му ме убодеше и в същия миг опушено-кафявите му очи се впиха в мен с плашеща яснота. Без дори да поглеждам от какъв метал беше направено оръжието, аз го извадих и го забих в сърцето му, завъртайки го с все сила.

ГЛАВА 40

Влязох в конюшната с тежка стъпка, навлякла дрехи и обувки, които бяха с няколко номера по-големи от моите. Бях облякла дори ризата му, въпреки окървавената дупка на гърдите. Беше ми прекалено студено, за да подбирам.

Марти вероятно ме бе чул да приближавам, но мисля, че докато не се появих на прага, не си бе позволил да повярва, че съм добре. Когато се отпуснах на колене пред него, той се взря в мен и по бузите му се търкулнаха две големи червени сълзи.

— Ти успя, хлапе.

Започнах да вадя ножовете от тялото му с ръце, които все още трепереха. По моите бузи също се стичаха сълзи, а мимолетната им топлина ми беше добре дошла. Не знаех дали някога ще се отърва от студа, който сякаш бе превърнал костите ми в ледени шушулки.

— Ти също успя — отвърнах задавено.

Истината в думите ми изтръгна още сълзи, които замъглиха погледа ми, докато издърпвах последния нож. Веднъж свободен, Марти ме сграбчи в толкова здрава прегръдка, че сигурно щеше да ме заболи, ако усещането от това, отново да се намирам в обятията му, не беше така прекрасно.

След това той ме побутна назад.

— Трябва да бързаме, хлапе. Сега, когато и Жилегай, и Влад са по петите ни, трябва да изчезваме.

Аз примигах насреща му. Измръзването очевидно ми пречеше да мисля ясно.

— Какво искаш да кажеш с това, че трябва да изчезваме?

Марти въздъхна.

— Чух Ренд да казва, че си се съгласила да предадеш Влад на Жилегай, така че той ще те удари с цялата си мощ. С малко повече късмет, двамата ще са заети един с друг достатъчно дълго, за да успеем да се махнем от Европа...

— Не съм го предала, Марти — прекъснах го аз. — Ренд беше прав. Излъгах. Всъщност трябва да претърся костите му, за да разбера къде е Жилегай, а след това да се свържа с Влад и да му съобщя.

— Влад се е съгласил да бъдеш взета в плен? — Той поклати отвратно глава. — Предупредих те, че е безмилостен. Не го е грижа какво ще стане с теб, стига да получи онова, което иска.

— Не е вярно — възразих остро. — Претърсвахме дома на някакъв вампир, когато Максимус, Шрапнел и аз попаднахме в засада. Ала за едно си прав. Наистина предложих да се оставя да бъде заловена от Жилегай, за да отведе Влад при него. Той отказа.

Изражението на Марти красноречиво говореше, че му е трудно да повярва дали наистина съм онази, която познаваше от години. А може би не бях. Старата Лайла имаше склонността да се крие от проблемите си, потискайки нежеланите си умения. Сегашната Лайла сама ги търсеше, възползвайки се до краен предел от силата си.

— С колко време разполагаме според теб, преди Жилегай да си даде сметка, че има проблем? — попитах, насочвайки се към следващия проблем.

— Не много. Той поддържаше постоянна връзка с Ренд — промърмори Марти, поглеждайки ме така, сякаш искаше да каже: Коя си ти?

Аз се изправих.

— Тогава най-добре да се заемем с костите на този тип. Ако Максимус и Шрапнел все още са живи, няма да останат такива за дълго, след като Жилегай разбере, че другите са мъртви. Или пък ще се премести и тогава отново ще се наложи да го издирваме...

— Аз знам къде е.

Зяпнах го с широко отворена уста, достатъчно дълго, за да престанат зъбите ми да тракат.

— Знаеш къде се намира Жилегай в този момент?

— Разбира се. Те не си дадоха труда да ми завържат очите, когато ме отведоха при него. Никога не са имали намерение да ме оставят жив.

Аз се приведох и го прегърнах още по-силно, а после подръпнах възторжено рошавите му кафяви бакенбарди.

— Страхотен си! Само почакай да се свържа с Влад и да му кажа!

— Защо просто не използваш телефона на Ренд — предложи той и кимна към торбата, която лежеше на няколко крачки оттам.

И наистина, между сребърните ножове и няколко страховити на вид инструмента лежеше мобилен телефон.

— Използвай ръкавиците му, за да се обадиш — продължи Марти, оголвайки зъби в свирепа усмивка. — На него те няма да му трябват повече.

Свалих ръкавиците от вече съсухрените ръце на среброкосия вампир и ги избърсах от собствената си кръв в елегантното му велурено сако. След това грабнах мобилния телефон... и спрях.

— Знаеш ли номера на Влад?

Марти ми го издиктува и в крайна сметка го набра собственооръчно, защото ми беше трудно да уцелвам правилните бутони през дебелите ръкавици. Влад отговори още на второто позвъняване.

— Кой е?

Никакви любезности, само едно заповедническо изречение. Това беше моят мъж.

— Аз съм. Бяхме нападнати у Толвай. Сега съм с Марти, ала Жилегай не е тук, естествено, иначе нямаше да ти звъня по телефона. Обаче Марти знае къде се намира и...

— Къде се намираш ти, Лайла? — прекъсна ме той рязко.

Бях се опасявала, че ще ми трябват дни, докато почувствам, че студът се е отцедил от тялото ми, но когато го чух да се интересува първо за мен, а не за отколешния си враг, във вените ми се разля невероятна топлина.

— Всъщност не знам. Марти, имаш ли представа къде се намираме?

Той сви рамене.

— Бяха ме затворили в багажника заедно с теб, когато ме доведоха тук. Но ако телефонът има джипиес, може да натиснеш „карта“, а после „местоположение“, за да открием къде се намираме.

— Лайла — гласът на Влад изгуби резкостта си и придоби онзи прекалено приятен тон, който използваше, преди да превърне някого в купчинка пепел, — ако действаш по собствена воля, свържи се с мен още сега.

— Ъ?

Искаше да говорим единствено телепатично?

— Направи го — нареди той и прекъсна връзката.

Може би се тревожеше, че телефонът на Ренд се подслушва. Свалих ръкавицата на доскорошния си мъчител и докоснах хълмчето под палеца си. Точно както преди, нишката на Влад начаса изскочи под допира ми и аз я проследих назад. Пълната със слама конюшня изчезна, отстъпвайки място на издържана в кремаво, прасковено и жълто стая, която би била елегантна, ако не бяха строшените прозорци, преобърнатите мебели, кървавите петна и следите от изгорено. Влад стоеше в средата ѝ с обвити в пламъци ръце и държеше голямо черно... нещо.

Добре, къде си? — попитах го мислено. Този постелен декор определено не беше в никоя от стаите в неговата къща.

Отговорът ме осени още докато той отваряше уста, за да го изрече. Всичко бе толкова съсипано, че не го бях разпознала веднага.

У Толвай. — Влад разлюля черната буца, която държеше в ръката си. — *Той тъкмо ми обясняваше колко изумен бил от нападението и как нямал никаква представа къде се намирате ти, Максимус и Шрапнел.*

Това овъглено нещо беше Толвай?

— Можеш ли да отложиш за малко... тъъ... разпита му? — попитах, този път на глас. — Днес вече се нагледах на предостатъчно гадости.

Влад пусна препечения вампир и го настъпи с ботуша си, приковавайки го към пода.

— Да не те принуждават да ми дадеш лъжливо местонахождение, за да може Жилегай да ме нападне?

Внезапно ме осени прозрение. Той не можеше да прочете мислите ми през мобилния телефон, а досега не се бях свързвала с него по този начин.

Отново използвах мисълта си, за да му отговоря.

— Не, не ме принуждават. Когато случайно се свързах с Жилегай от къщата на Толвай, му казах, че искам да премина на негова страна, за да не нарани Марти. Той не ми повярва и след нападението накара вампир, на име Ренд — някой, от когото си се отрекъл преди много години — да ни отведе някъде и да ни измъчва, за да разбере дали

говоря истината. Без да навлизам в излишни подробности, Ренд и останалите вампири са мъртви.

— Минаха седем часа — избухна той и яростно заби пета в тялото на Толвай. — Седем часа без никаква вест от теб. Защо не си се свързала с мен, ако са те измъчвали?

Затворих очи и отново му отговорих с мислите си, дори и те да бяха по-резки, отколкото бих могла да изразя с думи.

— През поне половината време бях в безсъзнание, а когато се свестих, мислех, че ще умра, и не исках да го чуеш, при положение че не си в състояние да направиш нищо.

Той не отговори, ала пламъците, които обвиваха ръцете му, бавно угаснаха, оставяйки единствено тънки струйки дим.

— Активирай джипиеса в мобилния телефон — каза най-сетне.

Марти ми подаде апарата. Явно го беше направил, докато говорех наум. Аз прекъснах връзката в главата си, колкото да открия местонахождението ни, и отново проследих нишката на Влад, за да му го съобщя.

— Западна Румъния, в село, на име Лурда, близо до река Мотру. Огледай се за конюшня с един мъртъв вампир пред нея.

— Незабавно ще изпратя някого — заяви той.

Толвай започна да говори на непознатия език. Или плачеше, или гласните му струни все още не се бяха възстановили напълно, защото това изобщо не беше заповедническият глас, който помнех.

— Ако това не беше признание, значи, лъже — казах на Влад. — Той ни издаде на Жилегай и ме пазеше през цялото нападение, докато не се появи Ренд.

— Така ли? — Кракът на Влад се спусна като топуз. Овъглено парче от... нещо се откъсна от Толвай и се хързулна по пода.

— Н-не знам кой още е оцелял — обясних, заеквайки, този път не от студ, а от чувство на вина за Максимус, Шрапнел и останалите.

Влад вдигна поглед и въздъхна.

— Ти успя да откриеш врага ми. Хората ми бяха готови да умрат за това, ала, ако Бог е рекъл, някои от тях все още са живи. В такъв случай ще ги открия и ще ги освободя. А сега нека Мартин ти каже къде се намира Жилегай.

— Марти, къде е Жилегай? — попитах го аз.

— В замъка Пойенари^[1], в един тунел в скалата под кулата.

Повторих информацията на Влад и за моя изненада видях как лицето му помръкна. От ръцете му отново изскочиха пламъци, невидим вятър развя косата му в кестеняво-черна вихрушка.

— Какво не е наред? Това да не е къщата на някой приятел?

Колко гадно, ако се окаже, че още някой от съюзниците му заговорничи с Жилегай.

— Не. — От гласа на Влад сякаш капеше киселина. — Някога това беше моята къща.

Макар в конюшната да миришеше на коне, тя беше съвсем празна, за голямо разочарование на Марти. Тъй като бяха изцеждали кръвта му и не се беше хранил от седмица насам, беше толкова гладен, че буквално можеше да изяде цял кон, и аз можех само да се радвам, че наоколо няма нито едно от тези красиви животни.

Не че все още се намирахме в конюшната. Сега бяхме на около четвърт миля оттам, в колата на Ренд, надули отоплението докрай. Той беше паркирал до групичка дървета наблизко, така че все още виждахме конюшната съвсем ясно и щяхме да забележим хората на Влад още щом се появят. Пък и беше по-безопасно да чакаме тук, в случай че дойдеха неканени гости. След като претърсих списъка с позвънявания на Ренд, установих, че се бе отчитал на всеки четири часа, но откъде можех да съм сигурна, че не се бе очаквало да докладва по-рано за „напредъка“ си с мен? Възнамерявах да претърся костите му, за да видя дали е така, както и за да открия дали Максимус, Шрапнел или който и да било от останалите беше оцелял. Но първо Марти ми обясни, че замъкът Пойенари е домът, който Влад съградил наново по време на първоначалното си властване като принц на Влахия... както и мястото, където жена му се беше самоубила.

И сякаш тези спомени не бяха достатъчни, за да го държат настрана, развалините на замъка Пойенари бяха още една туристическа атракция, свързана с Дракула. Колкото и да ненавиждах Жилегай, не можех да не се възхитя на находчивостта му. От всички развалини, които хората на Влад претърсваха, те сигурно избягваха онези, където легендата за Дракула се използваше за амбулантна търговия, защото и те като Влад ненавиждаха това. Пък и кой би предположил, че Жилегай ще избере за свое скривалище някогашния дом на вампира, когато се опитваше да убие. „Извратено“ беше твърде слабо описание.

— Кълна се, че когато всичко това свърши, ще се разтърся из интернет за Влад Дракул — зарекох се. — Дори в Уикипедия има повече информация за него, отколкото аз знам.

Марти изсумтя.

— Няма да ти хареса онова, което ще откриеш. — После погледът му потъмня. — Особено след като спиш с него.

Лицето ми пламна, но не извърнах поглед.

— Жилегай ли ти го каза?

— Не, носът ми. Докато бяхме натъпкани в багажника на колата, усещах миризмата му дори през хлороформа, с който Ренд те беше упоил. Те също го усетиха. Навярно заради това не повярвах, че наистина искаш да го предадеш.

— Те го знаеха отпреди — отвърнах, свивайки рамене. — Казах на Жилегай, че Влад ме е прелъстил, за да затвърди лоялността ми.

— Изобщо не би ме учудило — промърмори Марти и аз настръхнах.

— А би трябвало, защото не е вярно. Виж, не те обвинявам, че не го харесваш. Той те научи на кол и те застави да му се подчиняваш със сила. И все пак има и друга страна.

— Абсолютно — глухо каза Марти. — Страната, която изгаря хората живи.

Отворих уста, за да отговоря, ала спрях. Сега не беше моментът да защитавам връзката си с Влад. Щеше да се наложи да продължим този разговор по-късно.

— Подай ми черепа.

Той го стори, а аз свалих ръкавицата си и направих гримаса. В смъртта си Ренд се бе съсхрипал толкова, че сякаш беше мумифициран, но по черепа все още имаше достатъчно парченца кожа и коса, за да ме е гнус да го докосна. Въпреки това прокарах дясната си ръка по него. Както и очаквах, пред най-страшния грях на Ренд мъченията, на които ме беше подложил, бледнееха. Следващият спомен беше от смъртта му — тя беше събитие, което се открояваше у всички — и аз усетих, че ме обзема мрачно задоволство, когато я видях да се разиграва отново пред очите ми. А след това се заредиха безброй образи, докато животът му минаваше пред очите ми с невъобразима скорост.

Да открия какво се бе случило с Максимус, Шрапнел и останалите стражи, както и да науча дали от Ренд се бе очаквало да се

свърже с Жилегай по-рано от обичайното, щеше да е, като да търся точно определени снежинки в лавина, но трябваше да опитам. Всичко, което исках да знам, се бе случило по-рано днес. Щях да започна с последния му спомен и да се върна назад, стига да беше възможно. Потърках черепа му, мъчейки се да накарам образа на смъртта му да се раздвижи. Той примига за миг, а после се стопи, изместен от нова неразбираема бъркотия. Опитах отново, съсредоточавайки се още по-силно, и тъмносинята вътрешност на колата изведнъж изчезна.

Наситено бяла струя изплющя във въздуха, връзвайки се в раменете му с лекотата, с която меч минаваше през вода... Аз, обляна в кръв, се гърчех под нож от слонова кост... Мъките на Марти, докато в плътта му потъваха сребърни ножове... Двамата с Марти в багажника, той — окован със сребро, а аз — вързана с въжета... Просторно фоайе, боядисано в пастелни тонове и пищно обзаведено, ала потънало в натрошени стъкла, кръв и тела по пода... Двама вампири бяха натъпкани в пикап, и двамата — пронизани със сребърни харпуни. Единият беше гологлав и тъмнокож, а другият — светъл, с дълга до раменете руса коса...

— Живи са! — извиках и във възбудата си прекъснах връзката.

— Вече успя да го разбереш? — попита Марти невярващо.

Имаше право. Бях прекарала дни наред, мъчейки се безуспешно да извлека още подробности от костите на вампирите, които ни бяха нападнали в клуба. Защо тогава ми беше толкова лесно да се оправям из спомените на Ренд? Оттогава се беше променило само едно. Точно както лупата усилва слънчевия лъч, така и изпиването на огромни количества вампирска кръв трябва да бе накарало уменията ми да минат на по-висока предавка. С очите си бях видяла какъв беше ефектът ѝ върху електричеството в мен, но не бях очаквала да се отрази и на останалите ми умения. Не исках да се задълбочавам върху това, защото в съзнанието ми изникваха възможни последици, за които не ми се мислеше. Ето защо отново прокарах ръка по черепа на Ренд и съсредоточих енергията си върху последния образ, който бях видяла, този с Максимус и Шрапнел. Отне ми два опита, ала когато го открих, насочих вниманието си към онова, случило се преди него... и малко по-рано...

От устните ми се откъсна ахване и Марти ме разтърси.

— Какво, какво?

Прекъснах нишката и пуснах черепа, за да уловя ръката му.
— Трябва да отидем в замъка Пойенари.

[1] Разрушен замък, намиращ се в Румъния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

— Внимавай, за бога! Ще убиеш и двама ни!

— Не, ще убия себе си. Ти вече си мъртъв — поправих го аз.

Добре де, вярно, че за малко не се блъснах в една кола, но като се имаше предвид, че шофирам за първи път, се справях съвсем добре. Натиснах газта, без да обръщам внимание на погледа, който Марти ми хвърли. Освен това той също имаше навика здравата да натиска газта.

— Ще бъда напълно мъртъв, когато Влад разбере какво правиш и ме обвини, че не съм те спрял — сопна се той.

Преди около час се бях обадила на Влад — по телефона, за да не може да прочете мислите ми — и му бях казала, че съм научила нещо от костите на Ренд и че ще е по-добре да тръгнем незабавно, вместо да чакаме хората му да дойдат да ни приберат, както и че ще се видим покъсно в замъка. И двете неща бяха верни. Просто бях пропуснала да спомена какво бях видяла и кой замък имах предвид. Ако го бях сторила, той щеше да нареди на хората си да ме завлекат в къщата му на всяка цена и с всякакви средства, а нямах намерение да го допусна. Както вече му бях казала — аз също исках да си разчистя сметките с Жилегай. И сега отивах да направя точно това.

— Не, той обеща да не наранява никого, на когото държа, освен ако не нападне него или някой от хората му. А ти не вършиш нито едното, нито другото.

— Бас държа, че ще направи изключение — промърмори Марти, когато колата поднесе мъничко, докато отбивах от магистралата. Пътят вероятно беше заледен. Не можеше да е, защото бях взела завоя твърде бързо.

Ръкавиците на Ренд, както и това, че Марти не разполагаше с приспособленията, които използваше обикновено, за да достигне педалите, означаваха, че аз трябва да шофирам. Досега бях избягвала да се науча, защото с моите електрически проблеми никога нямаше да взема книжка, ала мисълта, че от това зависи животът на други хора, беше страшно добър стимул.

— Ще те спрат — предупреди ме Марти, докато профучавах покрай останалите коли.

— Ти ще хипнотизираш ченгето и ще го накараш да ме пусне. Няма да ме разубедиш, така че стига си се опитвал.

— Трябваше да те накарам да ме оставиш на най-близкото летище и да си взема първия полет до Флорида — промърмори той.

Стрелнах го с поглед за миг, преди отново да насоча вниманието си към пътя.

— Искаш да го направя без теб ли? Достатъчно е да ми кажеш.

— Само през трупа ми — отвърна той незабавно, а после добави под носа си: — Бездруго сезонът на представленията свърши. Намали или ще пропуснеш завоя.

Намалих и свърнах в улицата, отвеждаща до замъка Пойенари. Сега, когато не се намирахме на главния път, уличните лампи започнаха да оредяват, докато накрая тъмнината сякаш ни погълна. Тясната уличка, високите дървета и стръмният терен единодушно ни съветваха да не продължаваме напред, ала аз не свалях крак от педала на газта. Злокобната атмосфера работеше в наша полза. През деня замъкът щеше да е пълен с туристи, но се съмнявах, че по това време ще заварим друг, освен Жилегай и хората му, сврени в стаи, изкопани още преди Брам Стокър да бе написал и една дума от „Дракула“.

— Кажи ми, когато стигнем достатъчно близо.

Не можехме да отидем до самия замък с колата. Като за начало, той се издигаше върху скала и за да се стигне до него, туристите трябваше да изкачат повече от хиляда стъпала. Освен това не искахме Жилегай да разбере, че сме тук. Още не.

— Спри — каза Марти след около трийсет минути.

Аз го сторих... право в канавката, ако се съдеше по начина, по който се вирна предницата на колата.

— Не беше по моя вина — заявих, преди той да успее да каже каквото и да било. — Как мога да видя нещо с всичкия този сняг!

Стори ми се, че го чух как измърмори:

— Жени шофьори! — Срецна погледа ми и очите му придобиха зелен цвят. — Готова ли си, малката?

— Да — отвърнах тихо, ала категорично.

Без повече приказки той извади един от ножовете на Ренд и поряза дланта си, а после ми я протегна. Също толкова безмълвно, аз я

улових и преглътнах тъмночервената течност. В мига, в който го сторих, слабият пулс на електричеството в мен се усили.

Бяхме спрели само веднъж по пътя насам — на една бензиностанция, където използвах парите в портфейла на Ренд, за да заредя колата, а Марти също презареди, макар и по друг начин — с помощта на двама служители и един моторист. Никой от тях не си спомняше случилото се след това, а бузите на Марти придобиха чудесен румен цвят — знаеше, че ще се нуждае от повече кръв заради мен.

Той поряза дланта си още два пъти. Разбрах, че съм пила достатъчно, когато острият вкус стана сладък, а кожата ме засърбя от напрежението, туптящо в мен. Умората ми изчезна, заменена от освежаваща смесица от нервност и решителност.

Свалих ръкавицата от дясната си ръка и избърсах уста. Когато я погледнах, по нея нямаше почти никаква кръв.

— Да го направим — заявих и излязох от колата, заменяйки топлата ѝ вътрешност със студения снежен мрак навън.

Замъкът Пойенари бе кацнал на една скала, безмълвен и внушителен като огромен каменен дракон. От мястото ми изглеждаше така, сякаш стръмните му стени изскачаха направо от скалите, сякаш с магия. Един-единствен тесен път криволичеше през долината. До замъка се стигаше по един почти вертикален склон, при чието изкачване дори една погрешна стъпка можеше да има катастрофални последици. Издигането му във време, когато не е имало булдозери, нито каквито и да било машини, трябва да е било начинание с невъобразими размери. Дори сега, наполовина срутен, онова, което бе останало, бе достатъчно внушително... и плашещо.

Ето къде бе живял Влад, преди да стане вампир. Беше ръководил възстановяването на замъка и бе воювал в обширната гора, която го заобикаляше, все още така уязвим, както и всеки смъртен. Разбира се, дори тогава се беше славил със своята свирепост. Може би именно това бе предизвикало интереса на Тенох и го бе подтикнало да открие Влад и да го превърне във вампир. Никога нямаше да го узная. Влад ми беше казал, че Тенох се самоубил скоро след това. Надявах се, че не е било от разкаяние, защото бе довел Влад толкова близо до безсмъртието, колкото изобщо можеше да стигне човек.

Далеч под замъка течеше река Арджеш. Ето откъде преди векове Влад беше извадил мъртвото тяло на жена си и това го бе променило също толкова драстично, както и превръщането му във вампир. Само че не бях дошла тук, за да разглеждам забележителностите, нито дори за да прокарам ръка по камъни, които съдържаха повече познание за Влад, отколкото всички исторически и белетристични книги за него, взети заедно. Бях тук, защото между реката и някогашната му къща, скрит от дървета и остри зъбери, се намираше входът на тунел за бягство.

Казват, че отмъщението е ястие, което се поднася студено. Ако наистина беше така, Жилегай беше прекарал векове в трупане на лед, преди да направи своя ход, и се бе погрижил да може да се измъкне, в случай че Влад някога открие подземното му свърталище. От спомените на Ренд бях научила също така, че малцина от хората на Жилегай знаеха за съществуването на тунела. Поради това той нямаше как да разположи многобройна охрана около входа му.

Двамата с Марти пълзахме в подножието на планината. Би трябвало да не виждам почти нищо, тъй като лунните лъчи едва проникваха в гъстата гора, но вампирската кръв беше изострила и силата, и сетивата ми, така че сега си проправях път през тежкия терен, виждайки, чувайки и надушвайки неща с непозната ми дотогава яснота. Благодарение на спомените на Ренд знаех точно къде да отида, сякаш ми беше начертал карта. Аз водех, а Марти ме следваше плътно. Не разполагахме с много време. Засега всичко бе притихнало, ала Влад идваше и ако се наложеше, щеше да сравни планината със земята, за да се добере до Жилегай.

С което бях напълно съгласна, стига само преди това да успеех да направя онова, за което бях дошла.

Марти подсмъркна шумно.

— Ренд е бил тук. Надушвам го — прошепна той.

Аз също вдишах дълбоко, но горският въздух беше пропит с толкова много миризми, че наскоро изостреното ми обоняние не можеше да различи ароматната визитка на точно определен човек.

— Някой друг? — попитах също така тихо, поглеждайки назад.

— Да. Двамата също са минали оттук.

Имаше предвид Максимус и Шрапнел, единствените, които бяха оцелели при нападението. Така де, Жилегай надали би могъл да вкара

двама пронизани с харпуни вампири в бърлогата си пред очите на тълпите туристи, но от друга страна, несъмнено е нямал търпение да започне да ги разпитва.

Закатерих се нагоре, давайки знак на Марти да ме последва. След около петнайсет минути вдигнах ръка в универсалния сигнал за „спри“. След това приклекнах, присвила очи.

Бяхме стигнали. Огромният отчупен скален блок, който бележеше входа на тунела. Не можех да го различа заради гъстите храсти и поваления дънер, но точно това беше целта. Каква полза от него, ако се виждаше лесно?

Погледнах нагоре, към замъка, който дърветата и стръмният склон скриваха от очите ми. Там бе все така спокойно. Кое то беше добре. Щяха да са ми нужни само десетина минути, за да...

Многобройни бумтежи отекнаха секунди един след друг. Планината потрепери и по билото ѝ се затъркаляха скални късове. Низ от ругатни премина през главата ми. Влад очевидно бе решил да се появи с гръм и трясък, ала аз бях възнамерявала да се добера до Максимус и Шрапнел, преди Жилегай да разбере, че го нападат. В мига, в който си дадеше сметка, че Влад го е открил, най-вероятно щеше да убие всички заложници, преди да се спаси с бягство през тунела.

Втурнах се напред, захвърляйки на вятъра всеки опит да остана незабелязана. При канонадата над нас потайността вече беше безсмислена. Храстите пред тунела бяха гъсти и трънливи, но аз минах през тях, без да се одраскам много благодарение на дебелиите си дрехи. Мушнах се под строшения скален блок, като внимавах да не си ударя главата в издатината точно под него, а след това свърнах наляво, сякаш бях минавала оттук поне сто пъти.

Беше тъмно като в рог, ала за щастие, зрението ми беше изострено, така че можех да се придвижвам, без да се препъвам. Нещо, разиграващо се над мен, накара тунела да потрепери, сякаш разлюлян от земетресение. Това беше знак да се втурна да бягам. Влад, да не би да беше долетял, понесъл огромна топка за разрушаване на сгради?

След около стотина метра зърнах зеленикаво сияние пред себе си. Мъжки глас извика нещо на румънски, но аз не отговорих, нито забавих крачка и когато свих зад един завой, пред мен изникна

кльощав мъж с черна коса и брада. Изглеждаше на около четирийсет години, ала светещите му очи говореха, че не е човек.

— Съжалявам — заявих хладно. — Не говоря румънски.

Той ме огледа изненадано, видимо учуден от прекалено големите ми дрехи и обувки. Но не и уплашен. Идиот. Да не мислеше, че съм изгубена туристка, която случайно се беше натъкнала на тунела?

— Махни се от пътя ми — казах, свивайки пръстите на дясната си ръка.

Не исках да хабя енергията си върху него. Разполагах с ограничени количества електричество и то вече беше предвидено за друг.

— Коя, по дяволите, си ти? — попита той със силен акцент.

— Знаеш ли каква е разликата между това, да умреш достойно, и това, да умреш, защото си глупав? — попитах на свой ред, пренебрегвайки въпроса му. — Никаква. И в двата случая все си мъртъв. Чуваш ли тази дандания? Това е Влад Цепеш, атакуващ замъка. Ако бях на твое място, бих избягала, вместо да остана и да се бия.

— Да се бия с теб? Ти си човек, аз ще те убия — изсмя се той, ала нов трус, последван от мощен тътен, го накара да се огледа неспокойно наоколо.

— Ако беше толкова лесно да бъда убита, сега нямаше да разговарям с теб.

Той не помръдна. Това отнемаше твърде много време, да не говорим, че по този начин Жилегай имаше възможност да чуе всичко. Протегнах дясната си ръка и той я погледна, наклонил глава на една страна.

Тъкмо се канех да отрипя електричеството си, когато нещо профуча покрай мен и се блъсна във вампира, поваляйки го по гръб. Насред бъркотията от ръце, крака и сребърни ножове, успях да зърна дребно тяло, увенчано с рошава кестенява коса. Марти очевидно нямаше намерение да гледа отстрани и да ме остави да се оправям сама.

Господи, нека другият вампир да не се окаже по-бърз от него!

Не можех и да изпратя смъртоносна струя енергия, не и когато, вместо пазача на Жилегай, можеше да поразя Марти. Единственото, което бях в състояние да сторя, беше да чакам, готова да действам, в

случай че друг от хората на Жилегай се появеше, за да провери какво става.

След няколко секунди, в които обтегнатите ми нерви почти се скъсаха, стражът падна назад. Марти беше отгоре му, стиснал дръжката на нож, дълга колкото половината му ръка, острието — потънало дълбоко в гърдите на противника му. След това той скочи на земята и се поклони ниско.

— И възторжената тълпа избухва в аплодисменти — заяви самодоволно.

— Следващия път може ли да оставиш аз да се оправя? — изсъсках, за да скрия колко се бях притеснила.

Марти извъртя очи.

— О, моля ти се. Участвал съм в схватки на живот и смърт още преди баба ти и дядо ти да са били родени. Е, давай да довършваме това.

Той се втурна напред и аз затичах след него, осъзнавайки едва сега, че в моментния си ужас бях изрекла молитва към един бог, в когото не вярвах. Странно.

Когато достигнахме едно разклонение в тунела, аз спрях. Не Ренд беше вкарал Максимус и Шрапнел тук, така че в спомените му не бях видяла откъде трябва да минем. Направех ли погрешния избор, вероятно щях да ги обрека на смърт. Независимо колко тихо се движех из тунелите, освен ако Жилегай не беше твърде погълнат от нападението на Влад, вече бях достатъчно близо, за да може да чуе мислите ми и да разбере, че съм тук.

Нямаше време за колебание. Поех надясно, а Марти ме последва, стиснал по един сребърен нож във всяка ръка. Докато тичах, докоснах хълмчето под палеца си, търсейки същината на Влад. Не можех да чакам, въпреки че беше зает с нападението. Трябваше да знае за тунела. Жилегай не биваше да избяга.

Бях възнамерявала да му предам кратко съобщение, а после да прекъсна връзката не само защото нямаше време, но и за да огранича яростта му към мен, когато разбере къде съм. Ала когато тунелът изчезна и вместо това видях Влад, сякаш се реех над него, зяпнах изумено. Там, където доскоро висока кула се възправяше към небето, сега имаше камара от камъни, тухли и отломки, наскреж която стоеше Влад. Не, не беше донесъл топуз за разрушаване на сгради, както се

бях зачудила при звука на тътнежите. Той беше топузът за разрушаване на сгради.

Влад трошеше пластовете скали и пръст с голи ръце, запращайки огромни парчета на всички страни, същинска смъртоносна вихрушка на разрухата. Огън обгръщаше всеки сантиметър от тялото му и му придаваше вид по-скоро на демон, изваден от някое произведение на Данте, отколкото на вампир. Светлината, която се излъчваше от него, ми помагаше да видя как копае все по-надълбоко и по-надълбоко, унищожавайки с невъобразима свирепост всичко, което го делеше от врага му. Планината се тресеше, сякаш настъплението на Влад ѝ причиняваше болка, докато тя се разтваряше все по-дълбоко под безмилостната му атака. В продължение на една секунда бях толкова изумена от онова, което се разиграваше пред очите ми, че забравих да дишам.

— Какво правиш тук? — стори ми се, че го чух да изкрещява, ала неспирното трошене на скали беше оглушително.

Тъй като не бях сигурна дали може да ме чуе, изкрещях отговора си наум:

— В източното подножие на планината, на около триста метра от реката, има тунел за бягство. Изпрати хора да го охраняват. Максимус и Шрапнел все още са живи. Отивам да ги изведа.

След това прекъснах връзката и какъвто и да беше отговорът му, той се изгуби, когато тунелът отново се появи около мен. Марти ме беше носил на ръце, докато бях в транс и сега се намирахме пред дълбока пукнатина, досуц зейналата паст на каменно чудовище. Вътре, едва забележими на светлината от грейналите в изумрудено очи на Марти, бяха Максимус и Шрапнел.

Марти скочи в дълбините на пукнатината, без да ме изпуска от обятията си. Сблъсъкът със земята изтръгна гърлен звук от гърдите ми. Пропастта трябва да беше дълбока поне петнайсет метра. След това побързах да се отдръпна от Марти, протегнала дясната си ръка и готова да запратя мощна струя електричество при най-малкото движение.

Ала нищо не помръдна. Може би нападението на Влад беше прогонило стражите, които бяха разпитвали Максимус и Шрапнел. Бях предполагала, че ще се наложи да убия всеки, когото заваря тук, но с

изключение на двамата вампири, приковани към стената с най-отвратителни средства, ямата беше празна.

— Лайла. — Гласът на Максимус беше станал неузнаваем от сребърния харпун, който все още стърчеше от гърлото му. Тялото му беше покрито със засъхнала кръв до такава степен, че ми отне един миг, докато разбера, че тя е единственото по него. — Какво правиш тук?

От гърлото ми се откъсна дрезгаво подобие на смях.

— Ами... нали знаеш, минавах наблизо.

ГЛАВА 42

Марти се залови да вади ножовете и харпуните, които можеше да достигне, като мърмореше на Шрапнел нещо за кармата. Аз не бях достатъчно силна, за да направя същото, но не бях безпомощна. Обзе ме ледено задоволство, докато прерязвах харпуните и оковите им с помощта на подобен на лазер лъч електричество. Тежестта на телата им щеше да свърши останалото.

Не, изобщо не съм безпомощна.

Жилегай си беше мислил, че съм, когато ме направи част от тази битка, изпращайки Чакала да ме отвлече. Оттогава не бях нищо повече от обикновена пионка за него. Ала ето че тази пионка беше убила трима от хората му, довела бе Влад до скривалището му и бе освободила двама мъже, които при последната му атака бяха рискували живота си, за да ме защитят. Искаше ми се единствено да можех да видя лицето му, когато осъзнаеше, че всичките му грижливо замислени планове се рушат около него.

— Лайла — разнесе се зад гърба ми мъжки глас със специфичен акцент. — Най-сетне се срещаме.

Не беше нужно да се обръщам, за да знам кой беше.

Внимавай какво си пожелаваш!, отекна в ума ми. Защо не бях изчакала, докато изляза от планината, преди да започна да злорадствам заради победата си?

Завъртях се. Както и предполагам, зад мен стоеше Жилегай, облечен в същия невзрачен пуловер и дебели панталони, които носеше и първия път, когато го видях. Ала онова, което наистина прикова вниманието ми, бяха двата му пистолета: единият — насочен към мен, а другият — към Марти.

— Нужно ли е изобщо да ти казвам да не мърдаш? — любезно попита той.

Искрите електричество, които бяха започнали да изскачат от ръката ми, угаснаха. Жилегай щеше да пробие дупка в мен, преди да успея да направя дори най-малкото движение, а като гледах

неприязнения блясък в тъмнокафявите му очи, не можех да не се зачудя защо вече не го е направил.

— Няма да е зле да помислиш за бягство — казах, като говорех спокойно, с тона, с който някой би се обърнал към непредсказуемо животно.

Голямата му уста се изви насмешливо.

— Защо? Знам кой е тук, а ти вече му каза за тунела ми, нали? Значи, не мога да избягам. — Той запъна пистолетите. — Нито пък ти.

Не отговорих с никое от изтърканите клишета, които ми дойдоха наум, като: Не искаш да го направиш — всъщност искаше — или: Нека да поговорим — отдавна бяхме отминали фазата на говоренето. Вместо това една мрачна част от мен се зачуди дали бях изпила достатъчно вампирска кръв, за да изтръгна струя електричество от себе си, докато умирам от огнестрелна рана. Ако Жилегай натиснеше спусъка, възнамерявах да разбера.

Над нас се разнесоха писъци, толкова измъчени, че неволно ме обзе съжаление, макар че може би идваха от стражите на Жилегай. След това една едра фигура се появи пред мен, сякаш сянка, събудена за живот. Стана толкова бързо, че ми отне цял миг, докато осъзная в какво се вирам — гърба на вампир, облечен в черно, с ръце, обвити в оранжеви и сини пламъци, които хвърляха злокобно сияние в пропастта.

— Здравей, Влад — подхвърли Жилегай. Трябваше да му се признае, че изобщо не звучи уплашен. — Честно казано, изненадан съм. Избра да я защитиш, вместо да се нахвърлиш върху мен. Каква неочаквана проява на нежност от твоя страна.

Разполагах с две възможности: да се спотайвам зад гърба на гаджето си или да освободя Максимус и Шрапнел от оковите им. Сякаш изобщо имаше какво да му мисля. Бавно заотстъпвах назад, но щом стигнах до тях, се обърнах рязко и започнах да дърпам, да режа и да тегля останките от сребърните инструменти, с които Максимус и Шрапнел бяха приковани към каменната стена. Докато го правех, на няколко пъти погледнах към Жилегай, ала той не помръдна, насочил и двата си пистолета към Влад.

— Защо ми е да те убивам бързо, когато мога да те взема със себе си и да те измъчвам в продължение на години? — отвърна Влад с глас като милувка. — Задължен съм ти за толкова много неща. За

пленничеството ми, преди да стана вампир, за очернянето на името ми, за това, че предаде Румъния на враговете ѝ, за убийството на сина ми, за всички мои хора, загинали от ръката ти, и най-сетне — за причиненото на Лайла. — Изведнъж гласът му стана по-дълбок, а пламъците се издигнаха нагоре по ръцете му. — Макар че тя очевидно е решила лично да потърси отмъщение, така ли е?

При тези думи той ме погледна и въпреки сериозността на положението, неволно потръпнах. Този кратък поглед недвусмислено ми даде да разбера колко е бесен, задето бях дошла тук, но ако беше почакал само десет минути, преди да нападне, щях да измъкна Максимус и Шрапнел, без Жилегай изобщо да усети!

Жилегай се изсмя, дочул мислите ми.

— Наистина можеше да го направиш. Вече разбрах, че си забележително находчива — присъствието ти тук и миризмата на Ренд по дрехите ти го доказват.

Вече свободни, Максимус и Шрапнел застанаха от двете страни на Влад. Нямаха оръжия, но въпреки това от тях се излъчваше осезаема заплаха. Може и да се дължеше на това, че телата им бяха покрити единствено със засъхнала кръв и нищо друго. Марти остана до мен, посягайки бавно към ножа, който все още бе втъкнат в колана му. Погледът на Влад обходи мълниеносно Максимус, Шрапнел и Марти, преди да се върне върху Жилегай.

— Излезте.

Една-едничка дума, ала пропита с такава властност. Максимус и Шрапнел се обърнаха, за да си вървят, но Марти се поколеба. Тогава тъмнокожият вампир го вдигна и като запуши устата му с тежката си длан, изскочи от пропастта. Максимус сякаш понечи да стори същото с мен, ала аз изпратих една предупредителна струя електричество към него.

— Дори не си го и помисляй. Ще си тръгна оттук само с Влад, или изобщо няма да го сторя.

Максимус стрелна с очи Влад, който отново ми хвърли един „здравата-си-го-закъсала“ поглед, преди да посочи с брадичка нагоре. Максимус излезе от пропастта с един безшумен скок, а аз отново насочих вниманието си към двамата вампири и патовото положение между тях.

Влад се усмихна на Жилегай и това простичко оголване на зъби беше ужасяващо в своята очарователност.

— Сега трябва да се справиш единствено с мен, мой отколешни неприятелю. Знаеш ли защо? Защото искам през изпълнените с агония години, които ти предстоят, да си спомняш, че не си успял да ме надвиеш дори когато бях сам. — Той свали поглед към двата пистолета и се изсмя кратко. — Освен ако действително не вярваш, че ще постигнеш нещо, като ме простреляш.

— Не. — За моя изненада, Жилегай пусна оръжията. Изтънчените му черти бяха разкривени в ненавистна гримаса. — Знам, че те няма да те спрат. Нашият създател ти е дал нещо повече, когато те е превърнал. Частица от могъществото на Каин. Разбрах го още първия път, когато видях неестествените ти сила и умения. Тенох вече трябва да е бил задвижил плановете за смъртта си, когато те е превърнал, и е знаел, че то няма да му трябва.

Нямах представа за какво говори Жилегай, ала Влад очевидно имаше. Усмивката му стана по-широка, превръщайки се от ледено-приятна в искрено развеселена.

— А аз си мислех, че единствено Менчерес го подозира. Много проникателно от твоя страна, но не мога да не се зачудя защо не се молиш за живота си, след като си наясно, че не можеш да ме надвиеш.

Нещо древно и свирепо се спотайваше в очите на Жилегай, които бяха с цвят на уиски.

— Знам, че страшно би ти харесало да ти се моля, но знам и какво няма да ти хареса чак толкова. Държиш на нея — надушвам го. Може и да си мислиш, че си спечелил, стари приятелю, но аз ще ти припомня какво е усещането от това, да изгубиш някой, който ти е скъп. И колко подобаващо, че ще я изгубиш точно тук.

Видях как нещо се плъзна от ръкава му, не по-голямо от запалка, но не направих нищо. Може би защото бях гледала твърде много филми, в които злодеят държи речи и обяснява надълго и нашироко пъклените си планове, преди да се опита да ги осъществи. Ала Жилегай не каза нищо. Просто натисна едно копче и светът се взриви.

Е, не целят свят, но този около мен.

Единствено реакцията на Влад ме спаси от това, да загина на място. Скални късове полетяха във въздуха с огромна мощ, ала тялото му беше като щит пред мен, докато ръцете му покриваха колкото

можеха от гърба ми. Бях заровила глава в гърдите му, а неговата брадичка я натискаше надолу и покриваше горната ѝ част. Остри каменни парчета се впиваха като ножове в задната страна на краката ми, но с пода, разтварящ се под нас, това беше най-малкият ми проблем.

А после Влад ме стисна още по-силно и изведнъж под мен вече нямаше нищо. Летяхме ли? Или пропадахме в недрата на рушащата се планина? Не трябваше да се обръщам настрани, за да погледна, ала го сторих... и видях как ни връхлита същински океан от пламъци.

Чрез чуждите спомени бях преживявала смърт от експлозия и знаех, че онова, което сякаш отнемаше няколко секунди, всъщност ставаше само за миг. Влад ни издигна нагоре, избягвайки по-голямата част от камъните и тухлите, ала огънят беше прекалено бърз. Той се понесе след нас с не по-малка скорост и аз затворих очи, подготвяйки се за неизбежната агония. Ако имах късмет, смъртта ми щеше да е мигновена. Поне знаех, че пламъците не могат да навредят на Влад. Жилегай беше детонирал друга планина, но тази нямаше да го погуби. Тя щеше да погуби само мен и макар това да беше адски гадно, не бях от онези, които търсят компания в смъртта.

А после бушуващите пламъци ме обгърнаха. Почувствах го по напора, притиснал всеки сантиметър от тялото ми, ала въпреки че вятърът на огнения ад развяваше косата ми, единствената горещина, която усещах, идваше от вампира, който ме прегръщаше толкова силно, че ми беше трудно да дишам.

Да не би тялото ми да беше изпаднало в шок и затова да не можех да усетя болката? Може би, но никога досега не бе ставало толкова бързо. Рискувах да погледна още веднъж и видях пламъци навсякъде около себе си, дори над главата ми, ала въпреки че пушекът ме накара да се закашлям накъсано, огънят сякаш ме прескачаше. Дори дрехите и косата ми не бяха опърлени.

Беше толкова невъобразимо, че умът ми отказваше да го приеме. Трябваше да изгарям. Всеки миг щях да почувствам как ме връхлита съкрушителна болка, а в ноздрите ми нахлува ужасяващата миризма на собствената ми пламнала плът. Ала още докато чаках това да се случи, Влад се наклони на една страна и полетя още по-бързо. Димът и огнените езици сега бяха от лявата ни страна, така че можех да видя как замъкът Пойенари се превръща в димяща купчина отломки.

Най-сетне Влад се приземи в подножието на планината, далеч от каменните лавини, осеяли чистия сняг с грозни сиви и черни ивици. Трябваша ми няколко секунди, докато краката ми престанат да треперят и успея да запазя равновесие, но дори тогава не можех да се насиля да сваля ръце от врата му.

— Как? — казах, оставяйки умът ми да допълни останалото, което не бях в състояние да изрека на глас. — Как така не бях изпепелена?

Нищо не би трябвало да оцелее в този огън, освен вампира, който все още ме държеше изправена.

Влад охлаби хватката ми, колкото да може да се отдръпне лекичко и да ме погледне.

— Аурата ми те спаси — обясни той и като видя недоумяващото ми изражение, продължи: — Забелязала си, че когато призовавам пламъци, те никога не изгарят дрехите ми. Силата ми разпознава всичко, обгърнато от аурата ми, като част от мен и не го изпепелява, а огънят, роден от други източници, се плъзва по аурата ми, която го отблъсква. Ето защо те обвих с нея, така че пламъците просто да преминат по теб.

Бях толкова поразена, че не можех да говоря. Беше успял да ме направи огнеустойчива? Колко ли дълго щеше да трае?

Замислена усмивка изви устните му.

— Не знам. Никога досега не съм го правил. Може би ще отmine до час, а може би ще остане така в продължение на седмици.

Бяха ми необходими няколко секунди, докато разбера какво всъщност беше казал, тъй като все още бях твърде разтърсена от преживяното.

— Ако никога досега не си го правил, откъде знаеше, че ще се получи?

Лицето му прие онова арогантно изражение, което познавах толкова добре.

— Защото трябваше да подейства. Нямах намерение да допусна да умреш.

Поклатих изумено глава. Бях се тревожила, че егото може да му струва живота, ала ето че то всъщност бе спасило моя. Естествено, че изобщо нямаше да се поколебае, преди да опита нещо, което не бе правил досега. Той беше Влад Цепеш. Как би могъл да не успее?

Нов тътен ме накара да вдигна поглед към онова, което доскоро беше замъкът Пойенари. Сега на мястото на кулата имаше огромна димяща дупка, а внушителните зидове се бяха срутили в гората под тях. Постройката, която ми беше заприличала на каменен дракон, сега изглеждаше като назъбен скелет.

— О, Влад — казах меко, — домът ти... Няма го вече.

Той сложи ръце на раменете ми и топлината им проникна дори през пластовете дрехи, които бях откраднала от вече мъртвите си похитители.

— Замъкът Пойенари не е мой дом от векове. Не съжалявам, че го няма. Той отдавна няма място в живота ми.

През грохота на каменните лавини, падащите дървета и останалите шумове на разрушение чух викове. Двамата с Влад се обърнахме и макар че аз не можех да видя кой е, той се усмихна.

— Максимус, Шрапнел и Мартин явно са преживели експлозията. Вероятно са излезли през тунела. — След това отново погледна към мен и усмивката му избледня. — Защо не ми каза за него веднага? — В гласа му се долавяха гневни нотки.

— Защото щеше да изпратиш някой друг да ги освободи. — Тази тема ми помогна да си възвърна поизгубеното хладнокръвие. — Не мога да направя нищо за онези, които загинаха, ала Максимус и Шрапнел бяха заловени, докато ме бранеха, така че беше справедливо именно аз да ги спася. Не исках дори Марти да идва, но той настоя.

— Толкова безразсъден, глупав риск — промърмори той, ала когато отметна един кичур от косата ми, докосването му беше нежно, въпреки суровия тон.

Усмигнах се и вдигнах ръка.

— Безразсъден може би. Но глупав — не. Ти беше прав. Това наистина е страховитото оръжие.

Той стисна ръката ми, поглъщайки напрежението ѝ в тялото си, без дори едно мускулче да трепне по лицето му.

— Така е, но ти все още си само човек.

Засмях се, макар звукът да беше удавен от грохота на скали, докато планината продължаваше да трепери, сякаш разтърсвана от родилни болки.

— Също като Ван Хелсинг, и въпреки това във всички филми той винаги побеждава вампира. Никога не подценявай силата на хората.

ЕПИЛОГ

Зората дойде забулена в мъгла, от която всичко изглеждаше някак неясно, досущ като виденията от бъдещето, които получавах от време на време. По нареждане на Влад двамата с Марти се бяхме прибрали у дома, докато той и няколко от хората му останаха, за да претърсят развалините под замъка Пойенари. Искаше да се увери, че никой от помощниците на Жилегай, оцелели при експлозията, няма да успее да избяга, както и да прибере костите на врага си — било като доказателство, че наистина е мъртъв, било като трофей... а може би и двете.

След като се отбих за малко при Гретчен и татко, за да ги уверя, че съм добре след пленничеството си, се оправдах с това, че съм изтощена, и отидох в стаята си. Наистина бях изморена, но не можех да заспя по много причини. Една от тях бе случилото се в конюшната. Не ме тревожеше това, че бях убила Ренд и останалите пазачи. При подходящи обстоятелства повечето са способни да отнемат живот, а това си беше „убий-или-бъди-убита“ ситуация. Ала не бях очаквала да ми хареса толкова.

Това, че бях успяла да оцелея, макар и изправена срещу смъртоносни врагове, обясняваше само част от въодушевлението ми. Можех да опитам оправданието, че безмилостността на Влад бе започнала да ми влияе, ала дълбоко в себе си знаех, че тази коравосърдечност си е само моя. Той беше споменал мрака, който се криеше в мен, още преди началото на връзката ни. Тогава мислех, че говори за всичко видно от очите ми заради уменията ми, но сега си дадох сметка, че е имал предвид спотаеното в мен, което навярно си е било там още отпреди злополуката.

Колкото и смуцаваща да беше тази мисъл, онова, което повече от всичко ме държеше будна, нямаше нищо общо с тази сурова страна на характера ми, която бях открила неочаквано. Слънцето вече бе стопило по-голямата част от сутрешната мъгла, когато чух стъпките на Влад по коридора. Той влезе в стаята ми, захвърли изцапаното си с пръст палто

на пода и тъкмо си събуваше ботушите, когато онова, което правех, го накара да спре.

Бях застанала пред махагоновата камина, пъхнала ръка в пламъците. Те подскачаха между пръстите ми и се обвиваха около китката ми, ала никой от тях не докосваше кожата ми. Вместо това се плъзгаха по мен, сякаш носех невидима ръкавица и макар че излъчваха приятна топлина, това изобщо не беше изпепеляващата агония, която би трябвало да изпитвам.

— А, значи, аурата ми все още е в теб — подхвърли Влад. Въобще не звучеше разтревожен и отново се зае да си събува ботушите.

Аз отдръпнах ръка и се загледах в съвършено гладката кожа със смесица от почуда и тревога.

— Откри ли костите на Жилегай?

— Не. — Вече бос, той се приближи и коленичи до мен. — Не се притеснявай. Ако е успял да оцелее, ще му отнеме поне един ден, докато си издълбае тунел, за да излезе. Хората ми са оградили мястото, а сега ти, красавице моя, можеш да се свържеш с него и да видиш дали е мъртъв, и ако не е — от коя дупка се опитва да изпълзи.

Изгледах го продължително. Пръстта и саждите му придаваха свиреп вид, като потъмняваха сексапилната му едва набола брада и подчертаваха скулите му. Устните му бяха разтворени, разкривайки бели зъби, които можеха да даряват наслада и да причиняват болка с еднаква лекота. Светлината, хвърляна от пламъците, придаваше златист отблясък на бакърените му очи, а изумрудените ореоли, които ги обрамчваха, се разшириха, когато веждите му се сбърчиха.

— Какво има? Миришеш, сякаш си разстроена.

Погледнах към огъня. Ако Влад не беше прелял аурата си в мен, тази нощ щях да умра, превърната в пепел, ала за оцеляването си бях платила цена, която никой от нас не бе предвидил.

— По-рано опитах да го намеря — казах, обръщайки се към Влад. — Но вече няма с какво да се свържа.

По устните му плъзна усмивка.

— Значи, наистина е мъртъв.

Позволих си да се насладя за миг на изражението му, защото това може би бе последният път, в който ме гледаше по този начин. След това се усилих да продължа.

— Не знам. Не само с неговата същност не мога да се свържа. А с ничия. — При тези думи потупах пищната дърворезба, с която бе украсена камината, за да ги подчертая. — Вече не получавам видения от нищо, до което се докосна. Аурата ти не само ме е направила огнеустойчива, Влад. Тя е покрила уменията ми, като някаква свръхестествена ръкавица, която не пропуска абсолютно нищо.

Влад се изправи много бавно, а задоволството се отцеди от лицето му, заменено от напълно непроницаема маска. Никой от нас не изрече думите, които сякаш изпълниха тишината като крясък: Беше ли само временно? Това може и да бе средство, с което да се отърва от психометричните си умения, за което си мечтаех толкова отдавна, но нали именно те бяха привлекли Влад към мене. Ако загубата им беше постоянна, значи, се бях сдобила с мъничко от нормалността, за която копнеех, ала това можеше да ми струва мъжа, в когото започвах да се влюбвам.

А и врагът му може би все още бе на свобода. Експлозията би трябвало да го е убила, но той вече бе измамил смъртта веднъж и дълбоко вкорененият ми песимизъм ми нашепваше, че още не сме се отървали от него.

— Не се тревожи — каза Влад, повтаряйки предишните си думи, макар и не толкова уверено. — Ще удвоя стражата около Пойенари. Или хората ми ще го открият жив, или когато си възвърнеш уменията, ти ще потвърдиш, че наистина е мъртъв.

Не възразих на твърдението му, че ще си възвърна уменията. В този момент и двамата можехме просто да гадаем.

— Пак ли ми четеш мислите? — попитах сухо.

Той ми се усмихна малко принудено.

— Винаги.

След това отново си обу ботушите, оставяйки палтото си там, където го беше захвърлил.

— Ще наредя на хората си да удвоят стражите, а след това възнамерявам отново да претърся мястото, преди да си почина.

Целуна ме, а когато се отдръпнахме един от друг, докосна дясната ми ръка и за миг по лицето му пробяга нещо неопределено. Ала на глас изрече само:

— Поспи, Лайла. Ще се върна скоро.

След като си тръгна, изведнъж си дадох сметка, че се бе опитал да уталожии притесненията ми за Жилегай, но не бе казал нито дума за мисълта ми, че започвам да се влюбвам в него. Дали избягваше тази тема, защото бе неспособен да обича — нещо, в което се съмнявах — или защото загубата на уменията ми наистина го бе накарала да преосмисли връзката ни?

В най-близкото бъдеще възнамерявах да подложя и двете възможности на изпитание. Не исках да изгубя Влад, но нямах намерение отново да започна да бягам от проблемите си. Щях да се изправя срещу тях, каквото и да ми струваше това, със или без допълнителни способности.

— Пригответи се, Влад — прошепнах в празната стая. — Изобщо не сме приключили.

БЛАГОДАРНОСТИ

Като никога, този път наистина ще ги направя кратки. Благодаря на Господ, който ме превежда през всичко; на съпруга ми, който е моята опора; на агента и на издателството ми, които правят тези книги реалност; на читателите, задето ги купуват и препоръчват, както и на семейството и приятелите ми заради любовта и подкрепата им.

И най-сетне, на всички почитатели на Дракула, които — също като мен — винаги са искали накрая да победи той, а не Ван Хелсинг... това е за вас! ;)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.